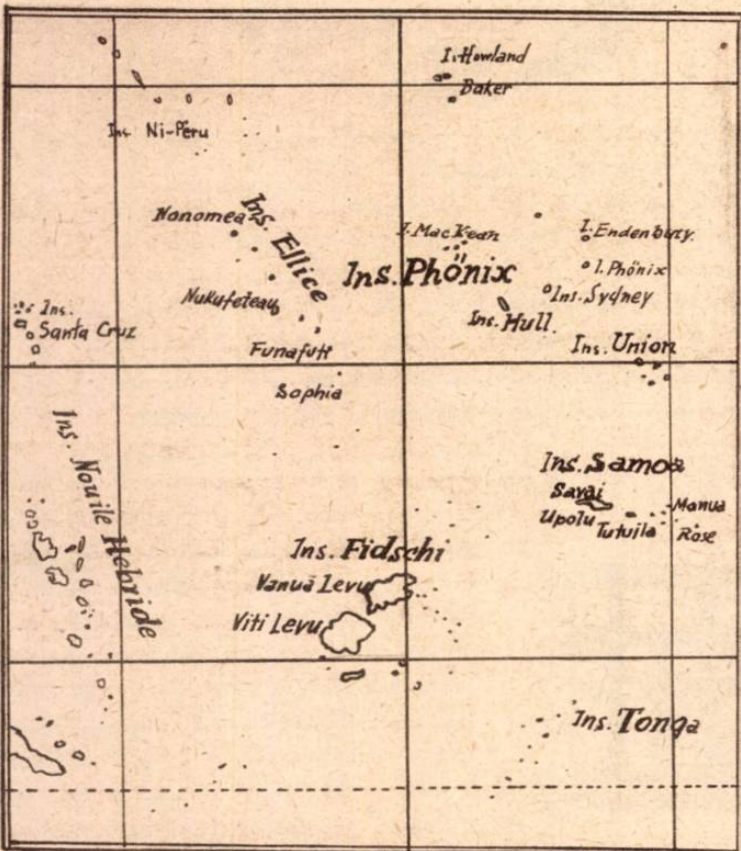

Unul din vasele port-avion, care au plecat în căutarea Ameliei Earhardt.

Aviatoarea Amelia Earhardt cu ultimul ei tip de avion.

Una dintre femeile cele mai celebre, aviatoarea Amelia Earhardt — poreclită de către americani „Miss Lindy”, pentru că au asemuit-o cu îndrăznețul Lindberg — și-a găsit, probabil, sfârșitul în arhipelagul Phoenix din Oceanul Pacific. Ea făcea un sbor în jurul lumii, împreună cu căpitanul Noonan. După ce a străbătut, cu bine, cea mai mare parte din călea proiectată, avionul a dispărut. Timp de zece zile lumea întreagă a fost în căutarea aviatoarei. Cercetările au rămas însă fără succes. Din ce în ce speranța de a găsi pe Amelia Earhardt în viață, s'a risipit.

Ținutul în care a dispărut Amelia Earhardt. De aci s'au primit ultimele ei mesagii și o desnădăduită cerere de ajutor.

Charles Lindbergh, celebrul aviator, e foarte afectat de dispariția Ameliei Earhardt. El nu poate crede că aviatoarea e pierdută.

INSTANȚA
SUPREMĂ
a Eleganței
A SANȚIONAT

O jurisprudență:
Nici o
toaletă
fără
„ADY” 101.

ADY

O CAPO D'OPERA

SOIA

PREZINTĂ PERSPECTIVELE UNEI NOUI ERE DE PROSPERITATE

Aeroplan fabricat din brânză. — Fără glumă!

E posibil ca o simplă fasole să decidă soarta popoarelor? Ford dă la această chestiune un răspuns afirmativ. Se spune că în curând vom trăi într-o lume sintetică, că vom dormi în paturi făcute din bobul de soia, vom purta vestimente fabricate din produse de fermă, putrezite, ne vom plimba în automobile sintetice, pe drumuri de bumbac și vom zbura chiar cu aeroplan, a căror materie a fost extrasă din lapte acru sau brânză. Priviți puțin stiloul pe care-l purtați în buzunarul hainei. Substanța lui a

plescăit odată, lichidă, în cofa unei lăptărese.

Toată această chestiune pare atât de ridiculă, încât ne vine să râdem cu hohote, la auzul pălăvrăgelei aparent științifice a cercetărilor. Dar stați puțin:

La sfârșitul acestui an, vânzarea de articole sintetice se va ridica, în Marea Britanie numai, la aproape 40.000.000 lire sterline; în acest stat, un capital de 10.000.000 lire sterline se află în industria produselor sintetice.

„Sticla” sintetică, extrasă din cărbunele britanic, este întrebuințată la învelișurile noilor aeroplan de bombardament, destinată fiind să apere echipagiile. În curând, aeroplan întregi se vor putea fabrica din acest material, care le-ar face aproape imperceptibile pe cer.

Domnul Hitler ar da miliarde omului care i-ar putea arăta cum să cultive bobul de soia în Germania. Aceasta ar da țării sale o totală independență economică, dispensând-o de aproape orice import.

Henry Ford n'a investit de florile măruni un milion de lire sterline într-o imensă plantație de soia și cercurile politice n'au răs, atunci când el a spus că această modestă plantă va fi în curând factorul dominant în afacerile lumii! Încă de acum 4.700 de ani, Chinezii au găsit 300 de proprietăți medicinale în bobul de soia, dar întâmplarea a vrut ca marele Henry Ford să-l redescopere valoarea. El a și constatat că recolta de pe 50.000 de pogoane poate furniza material suficient pentru uzul anual al unui milion de mașini. Aceasta ar da 3.712.500 litri de ulei pentru lacuri, 2.430.000 litri de materie lichidă, pentru amortizoare și 900.000 litri de material pentru lucrări de turnătorie. Din reziduri s'ar face volane, frâne și piese de motor!

V'ați fi închipuit că rouge-ul de buze pe care-l întrebuințați se produce din oase?

Potențialul producției de ulei este de o importanță vitală, având în vedere că zăcămintele de petrol se epuizează repede.

America e obsedată de teama unei inevitabile „secări”, care i-ar paraliza comerțul și privirile sale se îndreaptă cu speranță spre încercarea lui Henry Ford.

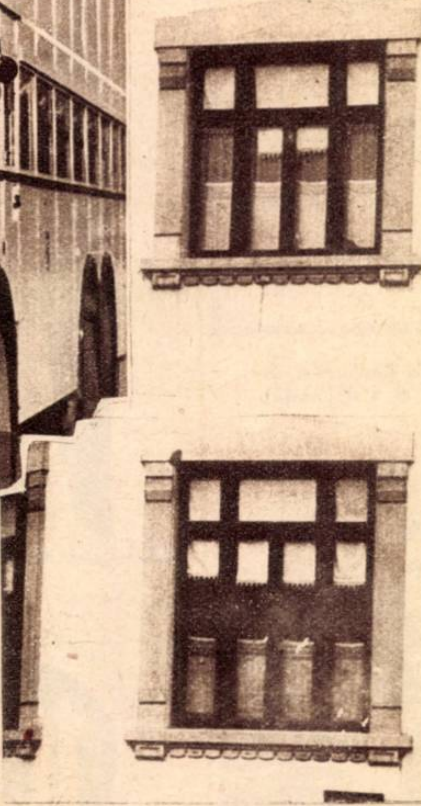
Germania a încercat și ea să cultive bobul de soia, însă climatul său nu i-a priit și d. Hitler a plăns într'ascuns, pentru aceasta. Căci o reușită ar fi însemnat brânză produsă în patrie, unt, untdelemn de salată, macaroane, lapte și pâine, apoi, explosibile, clei, aparate de radio, vopsele, piepțeni, nasturi și cauciuc sintetic.

Germania a și început să importe milioane de tone de soia anual, iar țările furnizoare sunt mai cu seamă China și America, în rândul cărora se va plasa în curând România și Marea Britanie, datorită încercărilor pe care Ford le-a întreprins la moșia sa din Essex, Anglia. Marii financiari ai Britaniei își au privirile ațintite asupra acestei specii de fasole. În curând ei vor investi milioane în ceea ce se poate considera încă de pe acum o industrie importantă plastică. Ei se gândesc la marile colonii de recreere, amintindu-și că bobul de soia conține de trei ori mai multă proteină

Germanii se străduiesc să înlocuiască petrolul. Ei au astăzi o industrie foarte dezvoltată pentru obținerea benzinei din lemn.

Grunewald

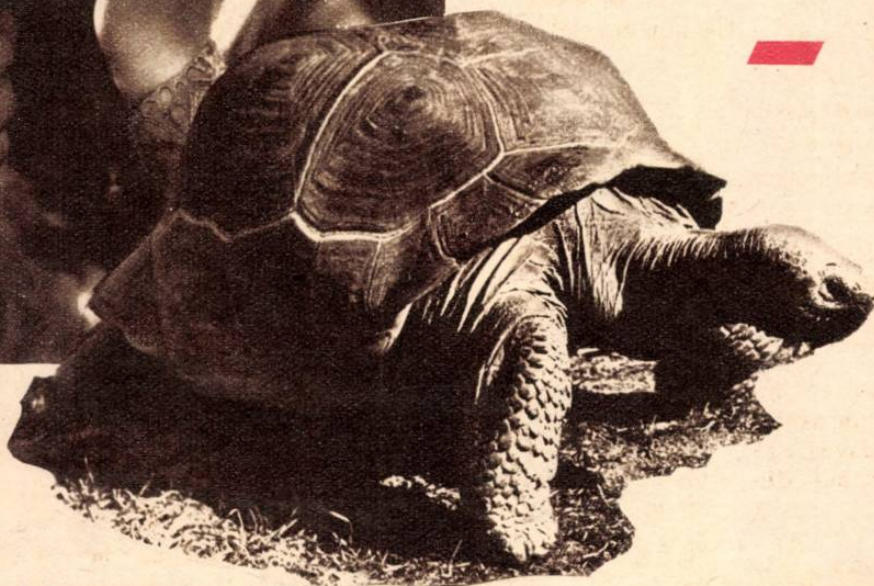
Varza nu-i numai un aliment: resturile acestei plante slujesc la facerea ornamentelor pt. ferestre.

Englezii consumă carnea de broască țestoasă. Din acest animal, până azi, se arunca mai mult de jumătate. Știința modernă a învățat pe om să utilizeze mai toate resturile și din rămășițele de broască țestoasă se prepară azi o cremă de față, foarte căutată.

decât grâul și ouăle, este un mare constructor de mușchi și cel mai ieftin mijloc de combaterea anemiei. După desfacearea substanțelor nutritive, capitalistul începe abia să se ocupe de această plantă.

America a început să fabrice din bobul de soia, cacao, tot felul de băuturi, bomboane, prăjituri, brânză și chiar cârnați, produse conținând toate vitaminele A, B, D și E, iar Roosevelt face tot felul de concesii, pentru încurajarea acestei versatilității industriale.

E mai ieftină decât pâinea — dar va rămâne ea oare astfel, odată ce potențaii banului o vor fi monopolizat? Să ne ocupăm acum și de celelalte sintetice;

Industriașii din Lancashire vor să însuflească comerțul bumbacului, utilizând pânza de cotton la facerea drumurilor. Chestiunea aceasta a ajuns a fi discutată până și în Camera Comunelor, dar d. Hore-Belisha, care era pe vremea aceea ministrul comunicațiilor, a găsit că nu venise încă momentul de-a se face un pas atât de revoluționar.

Germania și-a redus importul de petrol, pentru că, peste 2000 de omnibuse ale Statului, utilizează acum un ulei combustibil, extras din rămășițele de lemn de tâmplărie. Această țară fabrică aproape 1.000.000 de tone de petrol sintetic, iar Anglia, Franța, Japonia și chiar America, au început să-i imite. Sinteticele au devenit o forță majoră, în planul de patru ani, al lui Hitler căci până și femeile trebuie să utilizeze rujuri de buze, făcute din oase.

Treptat, experții în cosmetice arată economiștilor că nimic nu se va mai arunca. Și în acest sens avem la îndemână un exemplu domestic:

Treizeci de broaște țestoase, costând între 5 și 15 lire, au sosit din Jamaica, pentru un recent banchet, pe care l-a oferit primarul Londrei. Cum, în faimoasa supă a Englezilor, nu intră decât jumătate dintr-o asemenea broască, dar de data aceasta, rămășițele n-au mai mers la crematoriu. Ele au fost trimise fabricanților de creme de obraz, săpunuri de ras și de toaletă, piepteni, etc. Asta spunem și noi că e economie!

Magnații sinteticeilor prevăd într-un viitor apropiat o epocă în care case întregi se vor face din materiale de proveniență vegetală, reziduri ale unor produse din care s'a extras toată substanța alimentară.

Dacă vă mutați într-o casă nouă, trebuie să știți că ușile au în marea majoritate, clante făcute din varză, sau conopidă putrezită.

Gândul de a utiliza materiale sintetice i-a venit mai întâi unui tipograf anume John Hyatt, care a produs prima materie plastică, pe care lumea a cunoscut-o vreodată, celuloidul. Descoperirea s'a făcut în 1868, când s'a simțit o criză a fildeşului și mingile de biliard ajunseseră la prețuri exorbitante. Un fabricant american a oferit 2.000 de lire sterline pentru surogatul fildeşului și acum, credeți ce vă place despre John Hyatt.

„REALITATEA ILUSTRATĂ” ALEGE PATRU ELEMENTE TINERE PENTRU TEATRUL MODERN

Revista noastră se poate mândri de a fi atras atenția publicului asupra multor talente tinere.

În fiecare an „Realitatea Ilustrată” organizează câte un concurs, spre a descoperi pe tinerii cu aptitudini de teatru, care altminteri ar rămâne necunoscuți. În anul acesta, domnul Ionel Țăranu, directorul Teatrului Modern, ne-a solicitat să organizăm un concurs pentru recrutarea câtorva elemente tinere de comedie și comedie muzicală.

Concursul va avea loc la sfârșitul acestei luni și dintre concurenți un juriu distins, — a căruia alcătuire o publicăm mai jos — va alege doi domni și două domnișoare, o pereche pentru teatru iar cealaltă pentru comedie muzicală, care vor iscăli imediat un contract de angajament la Teatrul Modern, și vor debuta chiar în toamna aceasta.

Juriul va fi alcătuit astfel:

D. Al. G. Donescu, primarul general al municipiului București.

D. V. Iamandi, ministrul cultelor și artelor.

D-na Lucia St.-Bulandra.

D-na Maria Filotti.

D. Tony Bulandra

D. Victor Eftimiu, autor și fost director general al Teatrelor.

Dl. I. Livescu, președintele Sindicatului Artiștilor.

Dl. V. Maximilian.

Dl. Nona Ottescu, rectorul Academiei de muzică.

Dl. Ionel Țăranu.

Dl. Toneanu.

Dl. I. Vasilescu, compozitor.

În afară de cei patru angajați, următorii patru clasificați vor obține în mod gratuit un curs de dramă și muzică, spre a-și desvolta aptitudinile spre a putea fi, eventual, angajați.

Inscrierile sunt gratuite și se fac la revista noastră, până în ziua de 29 Iulie crt. Ele trebuie să fie însoțite de fotografia și adresa concurentului sau concurenței. Condițiunile cerute sunt: concurenții să nu fi trecut vârsta de 25 de ani și să aibe aptitudini fie pentru comedie muzicală fie pentru teatru, (dramă).

Si în gospodărie -
un păr frumos și îngrijit!

Bărbații consideră ca un lucru firesc, ca o femeie — cu toată munca, oboseala și praful gospodăriei — să aibe totuși o coafură impecabilă. Femeile n'ar trebui să uite, că orice păr, ca să fie frumos și bine coafat, are nevoie de o îngrijire corectă.

KAMILLOFLOR
Shampoo special pentru păr blond, preparat prin utilizarea unui extract de flori de mușetel de munte, concentrat de 70 de ori.

BRUNETAFLO
Shampoo special pentru păr închis, conține hequil pentru îngrijirea și înfrumusețarea părului închis.

ELIDA SHAMPOO

Dureri de cap, nevralgii, arșta, combate sigur cel mai bun antinevralgic

JAWOL

Cuția cu 3 tablete

La farmacii și Drogherii

CÂND TERMOMETRUL SE URCĂ LA 40 GRADE

Omul trăiește astăzi în condițiuni igienice superioare celor din trecut. Baia de soare, și de apă nu mai constituie un privilegiu, ci un bun comun. În timpul verii, bărbați, femei și copii din toate straturile sociale caută să lupte împotriva căldurii refugiându-se, pentru câteva ore, la una din plajele pe care le găsim în mai toate orașele.

1.

În așteptarea
autobuzului spre
strand.

2.

Imbulzeală la
ghișeu de în-
trare.

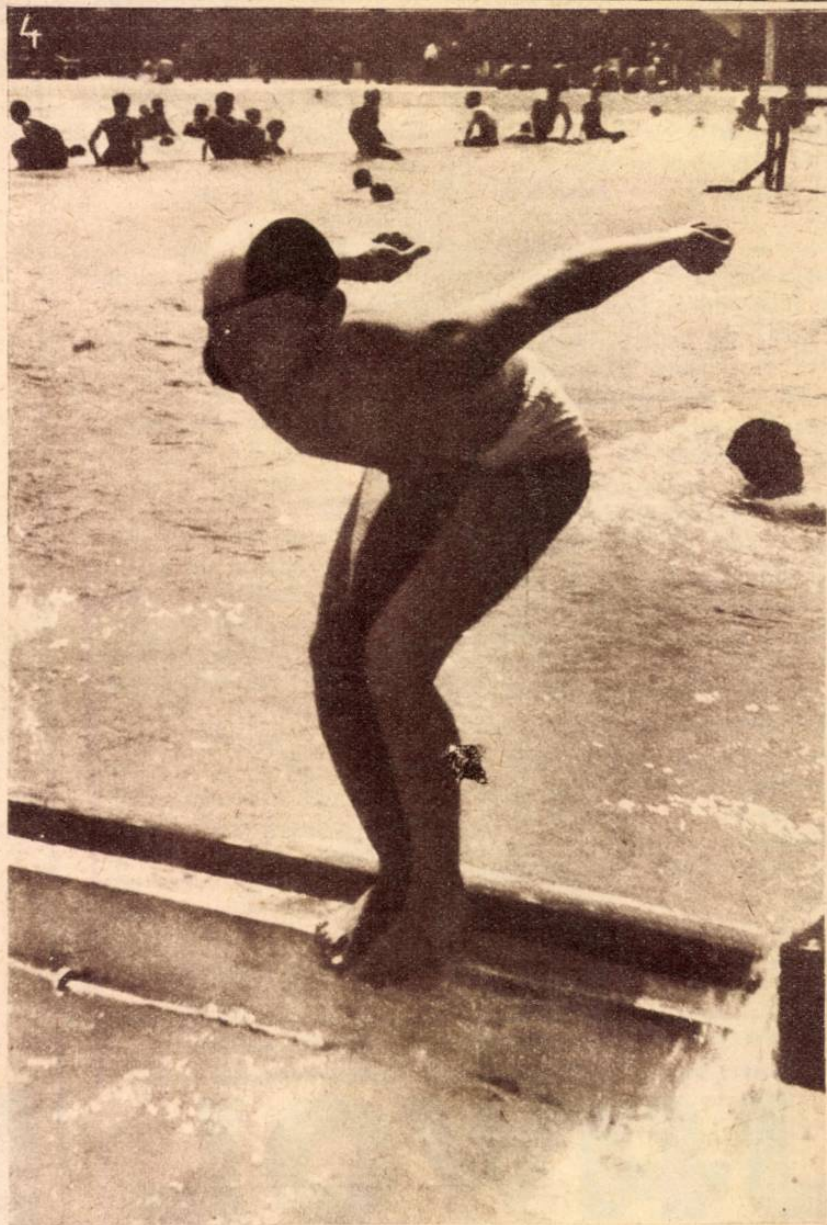
3.

Oricât de tare
ar dogori soa-
rele, când apa
e alături...

4.

Gata să sară
în apă.

(Foto-Grossaru)

Sub dușul răcoritor.

Natura n'a fost cu toată lumea la fel de darnică și de aceea numai uneori putem avea satisfacții estetice.

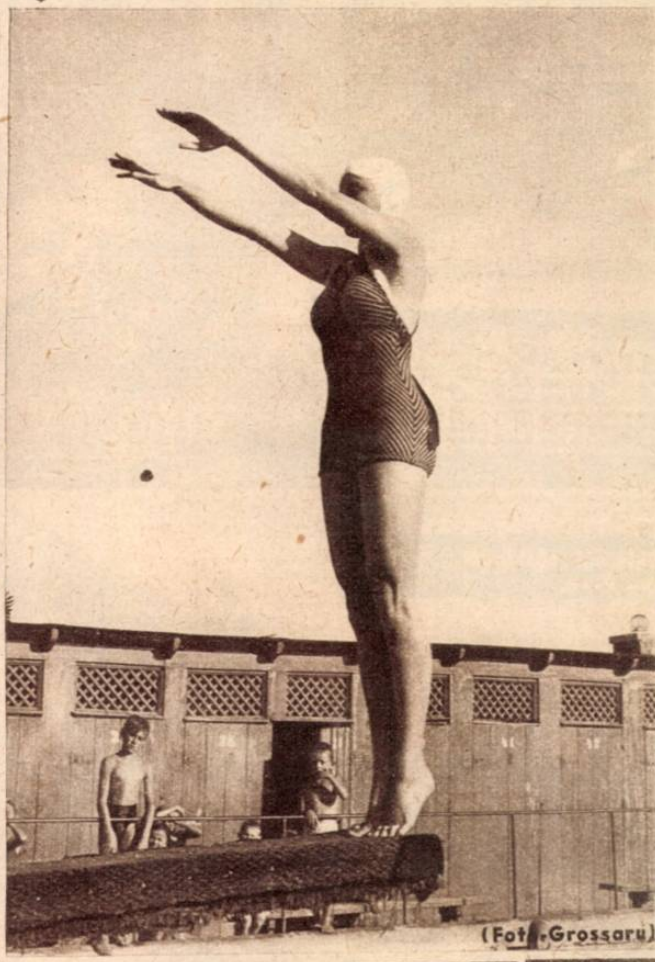
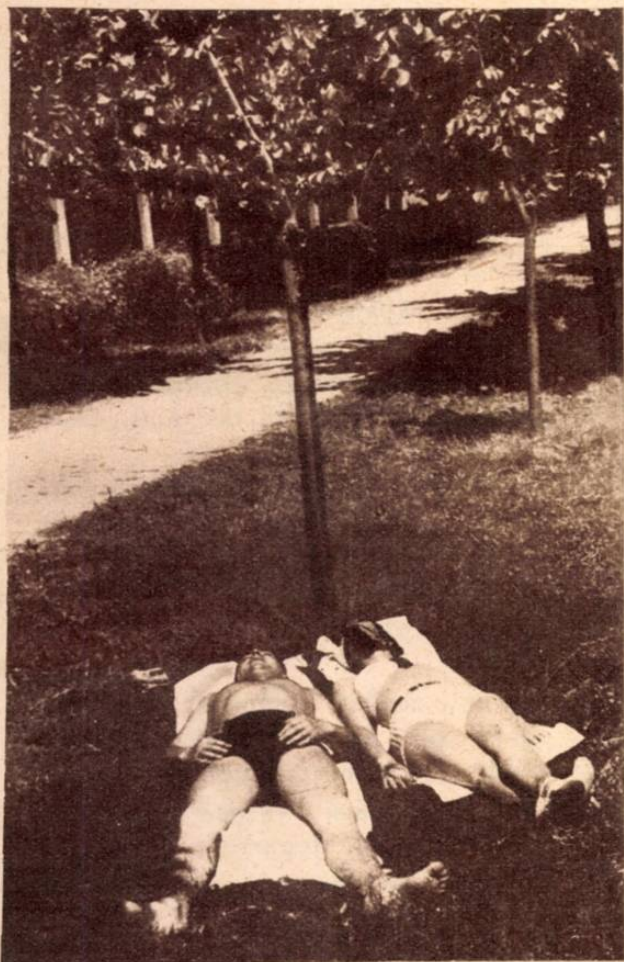

Ca la sălbatecii din Africa: gol și cu umbreluță de mătase.

↓ Deplină satisfacție fizică.

↓ Încercare de cochetărie.

↓ Perfecta înotătoare.

(Fot. Grossaru)

BĂI DE IOD LA DOMICILIU

Sarea de Iod de Bazna face minuni curative în afecțiuni reumatice, gutoase, limfatice și ginecologice.

Prezintă marele avantaj de a putea face băi la domiciliu în condițiuni excelente și cu eficacitate garantată.

1 Pachet Sare de Iod de Bazna la 40 litri apă caldă.

După baie se va fricționa părțile dureroase cu Rheumatonin Dr. Oberth care grăbește vindecarea.

Sarea naturală de Iod de Bazna se găsește de vânzare la toate farmaciile și drogueriile în pachete originale a 1 kgr. și 4 kgr.

CHIRURGIE ESTETICĂ

(fără cicatrice)

a nasului și urechilor, a feței, gâtului și pieptului.

Indepărtarea operativă a ridurilor

Dr. RUDOLPH HOFFMANN

fost asistent la clinica univ. din Berlin

București, B-dul Domniței 30 bis

Tel. 4.19.50 — Informațiuni gratuite

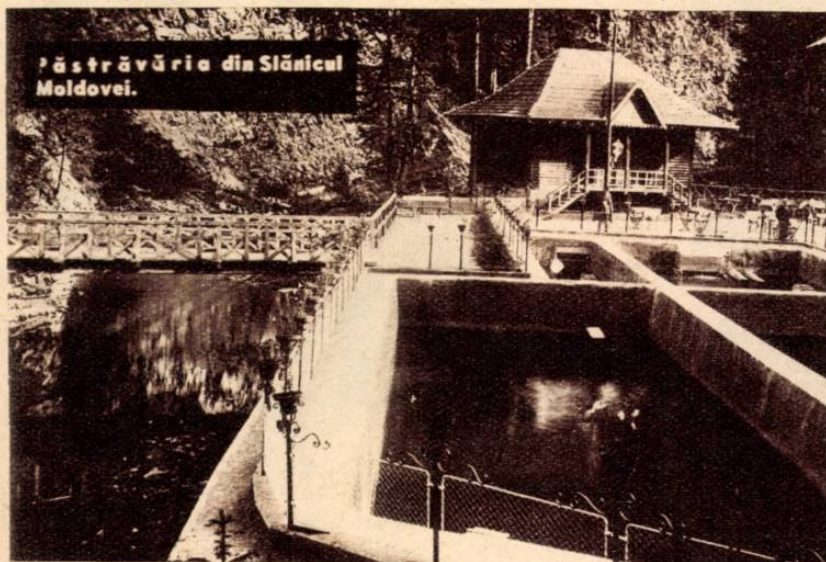

Pe apă, când soarele arde tare, pielea Dvs. necesită mai mult ca oricând Nivea. Astfel micșorați pericolul arșitei soarelui și procurați pielei Dvs. nuanța frumoasă și bronzată. Nivea este totodată plăcută și înviorătoare. În voiaj, în trenurile pline de praf, pielea Dvs. rămâne curată și fină. Influența binefăcătoare a Cremei Nivea se bazează pe Eulerita pe care o conține de grăsime naturală. Același cordați pielei Dvs. ceea ce i se cuvine. Deci Nivea și în voiaj.

SLĂNICUL MOLDOVEI

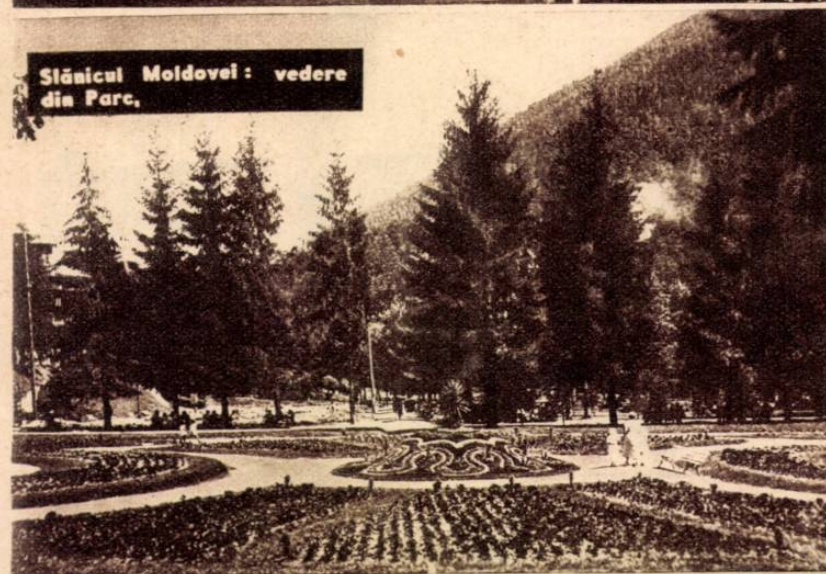
STAȚIUNEA balneară, cea mai de frunte a țării este Slănicul Moldovei, supranumit Karlsbadul României. Slănicul Moldovei are o altitudine de 530 m. și este împrejmuit de jur împrejur de munți seculari.

Păstrăvăria din Slănicul Moldovei.

Izvorul No. 1 din Slănicul Moldovei, indicat pentru hepatici și suferinzi de boală genito-urinară.

Slănicul Moldovei: vedere din Parc.

Vedere generală din Slănicul Moldovei.

Climatul Slănicului este excelent. Verile sunt răcoroase, iernile potrivite. Slănicul este ferit de curenți puternici de aer, deoarece este adăpostit ca într'un adevărat fund de cazan, culmile care-l înconjoară ridicându-se cu 3—400 metri deasupra lui.

Izvoarele: Apele minerale de Slănic au o compoziție fericită pentru a vindeca majoritatea bolilor de stomac, intestine, ficat, etc... Ele influențează favorabil sensibilitatea stomacală. Asupra ficatului ele au o acțiune fericită, măresc secreția bilei și influențează favorabil vezicula biliară. Apele mai modifică în bine epiteliul veziculei inflamate, fac să crească calciul în sânge, fenomen ce contribuie la restabilirea echilibrului vago-simpatic.

Acțiunea lor asupra pancreasului mărește secreția externă; iar litiaza și tripsina sunt dublate.

În diabet, cura cu apele de Slănic micșorează glicemia, face să dispară zahărul din urină și modifică funcția glico-regulatoare a ficatului.

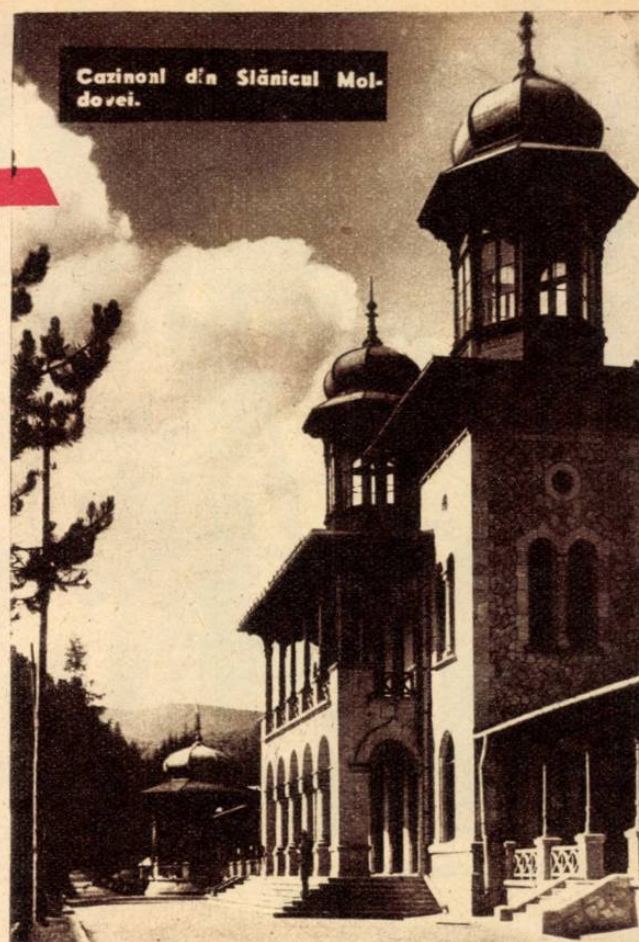
Acțiunea anafilactică a apelor de Slănic a fost utilizată cu succes în cazurile de idiosincrazii, urticarie etc.

Asupra bolilor de rinichi apele de Slănic au o pronunțată acțiune diuretică. Slănicul Moldovei are 13 izvoare cu ape medicamentoase pentru vindecarea a numeroase boli.

Stațiunea balneară pune la dispoziția vizitatorilor băi minerale pentru tratamentul diferitelor maladii, precum și băi cu acid carbonic.

Hidroterapie cu aparate speciale stă la dispoziția vizitatorilor.

Medicii casei „Sf. Spiridon”, ca d-nii: prof. dr. Mironescu, prof. dr. Tudoranu, prof. dr. Enescu, dr. Gri Gri lamandi, supraveghează băile ca și ședințele de hidroterapie. Slănicul Mol-

Cazinoul din Slănicul Moldovei.

dovei posedă un inhalatoriu ultra-modern înzestrat cu cele mai moderne aparate și având două secțiuni: una pentru atmoterapie și a doua pentru inhalatii și pulverizatii. Deasemenea stațiunea mai posedă un institut de fizioterapie înzestrat cu aparatele cele mai moderne: Slănicul Moldovei oferă vizitatorilor numeroase distracțiuni ca: excursiuni în regiuni pitorești, cazino, cinema, sală de lectură, sală de dans, sport, tenis, pescuit, vânat ect...

Localitatea este prevăzută cu apă potabilă, uzină electrică proprie, poștă, telegraf, telefon, precum și cu numeroase hoteluri, restaurante, vile, cofetării, cafenele, bodegă etc...

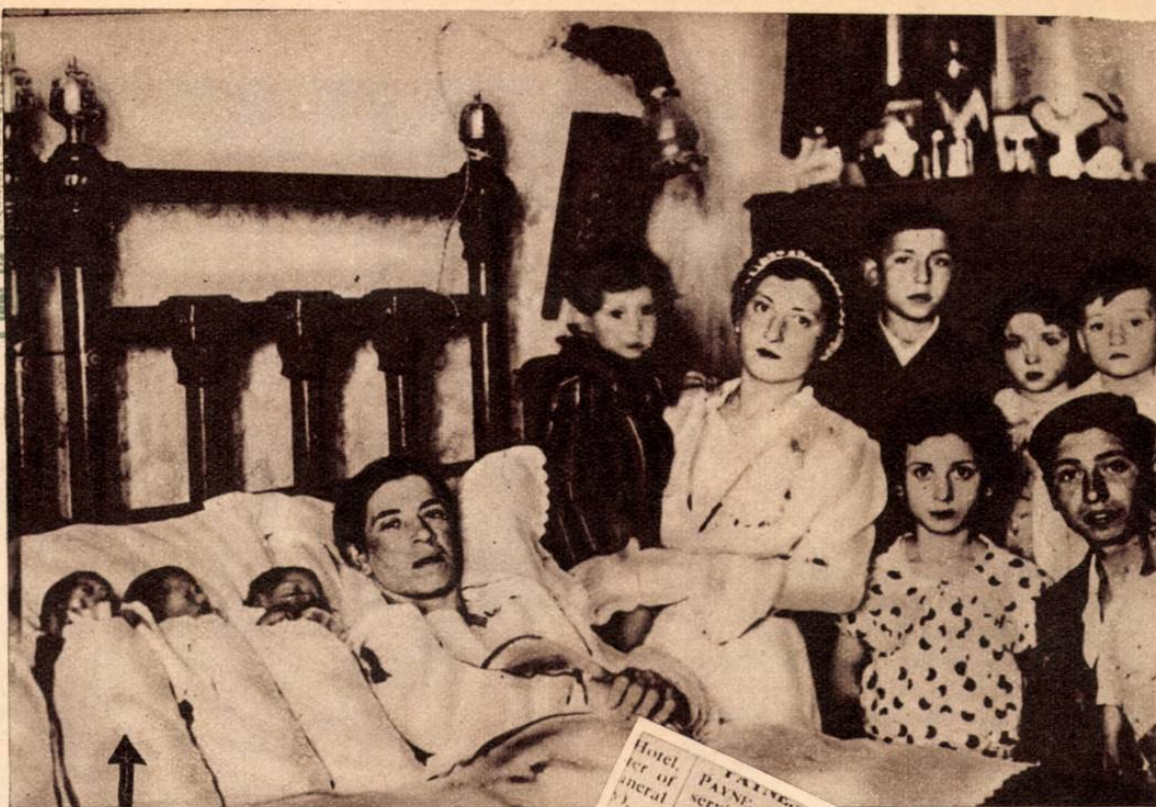
Într'un cuvânt Slănicul Moldovei oferă pe un preț mic avantaje mari; iar numeroși bolnavi au posibilitatea să-și refacă sănătatea aducând mai departe aportul lor în viața socială.

La Hollywood se dă o luptă continuă pentru originalitatea costumelor de bal. Cu ocazia zilei de 4 Iulie, sărbătoarea independenței Americii, când toată lumea se maschează, problema costumelor este foarte actuală. O tânără actriță a descoperit ceva foarte original, ea și-a făcut un costum din proiectile. Sperăm că ele nu vor exploda din pricina privirilor arzătoare ale bărbatilor!

MAMĂ A OPT COPII, NAȘTE PATRU GEMENI

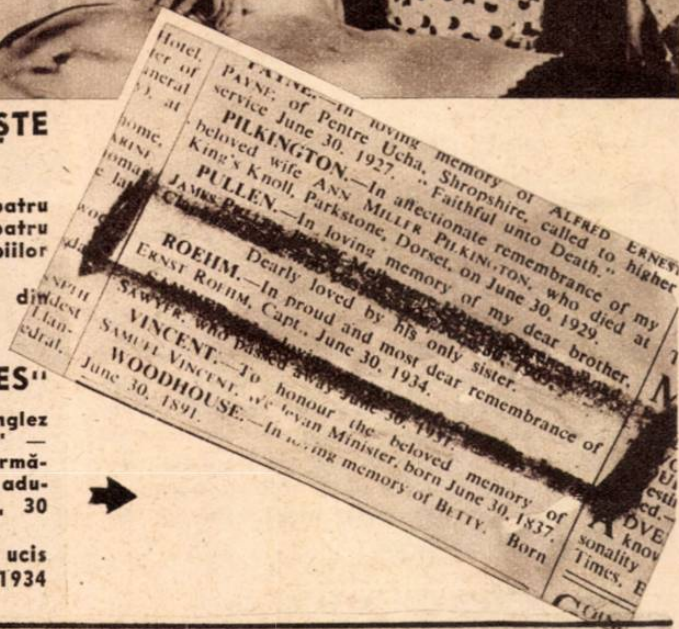
Soția unui lucrător italian, mamă a patru perechi de gemeni, a adus acum pe lume patru copii deodată, ridicând astfel numărul copiilor ei la 12.

În fotografia noastră, italianca Nodelli din Taranto cu cei 12 copii ai ei.

UN ANUNȚ UNIC ÎN „TIMES”

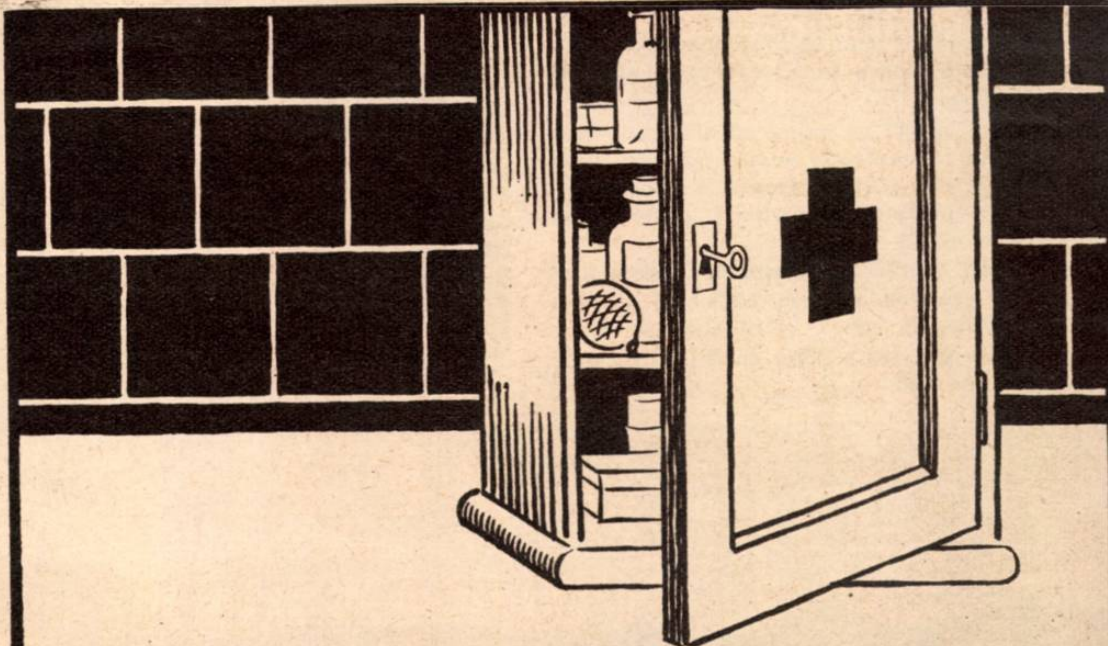
La 30 Iunie a apărut în cunoscutul ziar englez „The Times”, la rubrica „In Memoriam” — consacrată memoriei celor decedați — următorul anunț: Roehm. În scumpă și mândră aducere aminte pentru Ernst Roehm, căpitan, 30 Iunie 1934.

După cum se știe, căpitanul Roehm a fost ucis de către național-socialiști, la 30 Iunie 1934 în Munchen.

CE N'A EXISTAT PÂNĂ ACUM: UN APARAT PENTRU OBTINEREA „GROPIȚELOR”

La marea expoziție a inventatorilor dela hotelul Edison (New-York), a fost prezentat un aparat menit nu numai să îndepărteze bărbia dublă, ci să creeze și mult doritele „gropițe” în obraji. Dacă aparatul va avea succes, desigur că inventatorul va deveni milionar. Fotografia noastră înfățișează „aparatul pentru gropițe” în funcțiune.

FARMACIA DVS. DE CASĂ E INCOMPLECTĂ

fără o provizie de FLY-TOX care vă apără sănătatea de pericolul microbilor transmiși de muște și paraziți, cauza atâtor infecții ce pot fi fatale sănătății Dvs. Combateți muștele pulverizând prin casă cu FLY-TOX. FLY-TOX distruge muștele fulgerător!

IN TRE Grozăvești și Ciurel, Dâmbovița e aproape irexistentă. Malurile înalte și surpate ascund o șuviță de apă care se pierde, pe-alocuri sub mal și prundiș. Zidul lung, care înconjoară pirotechnia armatei, e singurul punct de reper al locului viran depe malul drept. Apa Dâmboviței se subțiază mereu până la stăvilarul cu porți înalte de fier, prin care se strecoară șuvoaiele depletite, cu sgomot de cascadă. Aproape de moară, malul stâng e populat pe o întindere destul de mare, de o lume mediteraniană în miniatură. Sunt serele pentru flori și zarzavaturi. Acoperișurile de sticlă, sub care palpită begoniile și crinii regali, daliile și "cyclaminele, sclipesc sub bătaia soarelui. Pe malul drept e un tăpșan întins cu movile neregulate și mobile. Aici se depuneau, pe vremuri, gunoaiele Capitalei. În câteva decenii, malul și tăpșanul au crescut.

PE O GURĂ DE INVERN

Am călcat, cu precauție, pe vârful mușuroaielor, ce se teșeau la fiecare pas. Terenul sub picioare e nesigur și simți că te scufunzi într-o capcană făcută de piticii de junglă pentru captarea unei fiare. Sub greutatea pasului, ceva trosnește din adânc și scoate duhori sufocante. O dospire continuă și puturoasă îți pufăie în nas și te strânge de gât. Sufletul generațiilor de gunoaie îți pătrunde prin porii pielii. Pe un astfel de mușuroiu am simțit, la un moment, că mă scufund. Din adânc venea un geamăt surd. Mi se părea că duhurile rele ale gunoaielor deportate ies din pământ să-mi ațină calea.

VEDENII DIN ALTĂ LUME

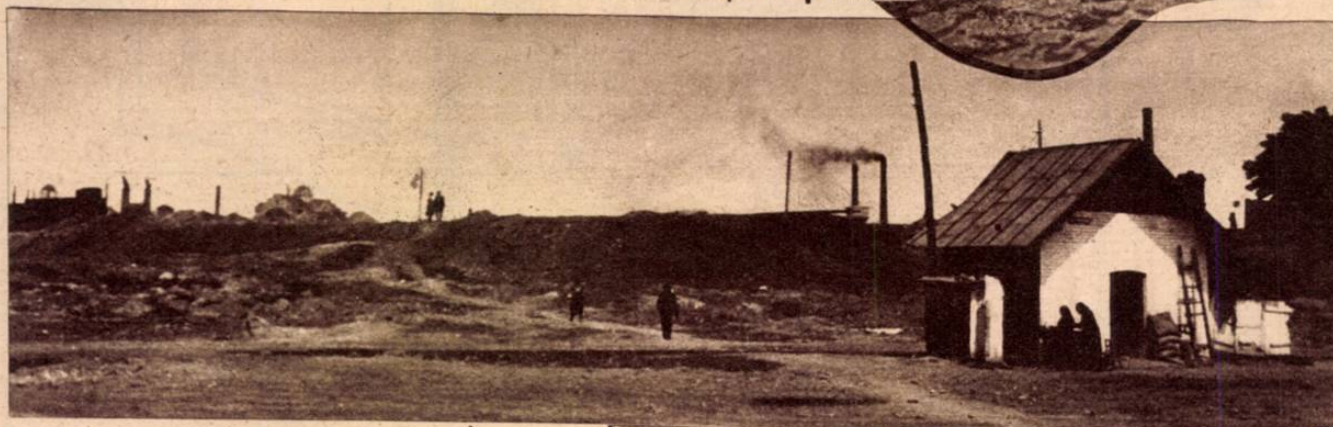
Când am dat să lunec peste mușuroiul umflat, m'am trezit în fața unei realități macabre. Două gropi adânci și negre se căscău urât, aproape de buza malului.

Cu greu am izbutit să prind cu privirea două momâi, ce se frământau în aceste guri de infern. Aburi cenușii de mlaștină țeseau o pânză murdară, ce se prelungia, sdrențuită, peste iarba ciupită depe dâmb.

Prin duhoarea aburilor am desprins formele unui copil, care scormonea la o adâncime de trei metri, straturile de gunoi. În groapa vecină, un vlăjgan stătea pe vine și săpa un tunel prin pata neagră și puturoasă.

Dâmbovița la periferie

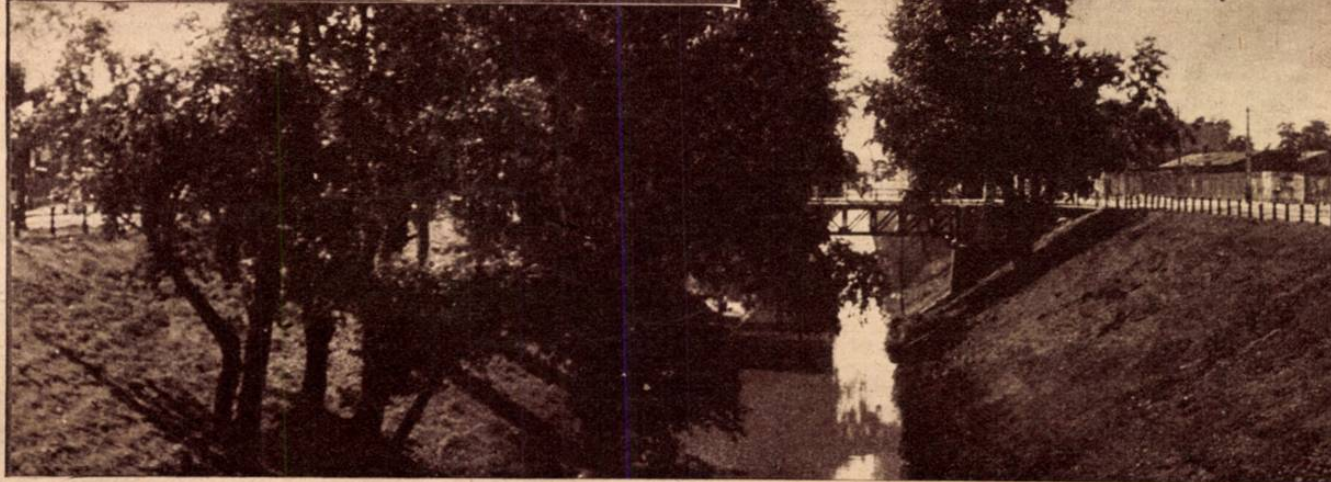
Locul unde se află bănuita comoară a lui Vlad Țepeș.

La ieșirea din București, malurile Dâmboviței încep să fie umbrite de sălcii.

COMOARA LUI VLAD ȚEPEȘ

Când mi-au auzit glasul au ridicat capetele. Copilul părea o arătare hidoasă, răsărită dintr'un mormânt. Numai ochii vii roteau albușurile sub jegul și părul sburlit. Au ieșit apoi amândoi la lumina zilei și am fost silit să-mi opresc respirația. Duhurile gunoaielor erau prinse de sdrențele lor.

— Apăi, căutăm comoara lui Vlad Țepeș

SĂPĂTORII DE STICLA DELA MARGINEA CAPITALEI COMOARA LUI VLAD-ȚEPEȘ DIN COCIOC

îmi vorbi omul, scuturându-și sdrențele.

— Cum adică?

— De ani de zile, tot Coccioc caută comoara și n'o găsește, — continuă fantoma, arătându-și dinții gălbejiți.

Pe omul ale cărui forme începusem să le sesizez, îl chiamă Gavril Moldoveanu, iar copilul își rostește numele pripit:

— Vasile Ion!

PÂINEA CEA DE TOATE ZILELE

Dece i-o fi spunând acestui crater infernal „Comoara lui Țepeș?” N'o știu nici cele două umbre, aduse aici de Charonul mizeriei. Poate s'au îngrămădit

aici toate chinurile țepelor vestitului voievod! Nici o legendă nu dă acestor gropi pestilențiale aureola fosforescentă a comorilor tănuite în fantezia populară.

Cei doi caută... cioburi de sticlă. Gunoaiele aruncate pe vremuri conțin cioburile sticlelor sparte de generații. Sunt sticle de șampanie, de vin, de țuică, de mastică, sparte la chefur, în timp de decenii. Intreaga sticlărie nedrebnică părăsită după beții și chefur, la curțile boerești și în bordeele umile, a fost depusă de carele tuturor primarilor. Astăzi, calicimea din Coccioc scormonește gunoiul, sapă galerii, strânge cioburi, pe care le vinde fabricilor de sticlă din oraș.

PATRU BANI DE KILOGRAM

În după amiaza asta de arșiță a venit rândul lui Gavril și al lui Vasilică. Sticla e vândută fabricii Cuțarida depe Grivița. Săpătorii primesc 4 bani de kilogram, iar doi bani, proprietarul tăpșanului.

— Câteodată scoatem și doi poli. Avem zile bune cu 50 lei.

— Dacă luați 4 bani de kilogram, pentru doi poli trebuie să dați 1000 kilograme.

— Păi, nenea a greșit, — îndrăznește să dreagă copilul. — Nu-s 4 bani. Ne plătește 4 lei.

— Așa-i, 4 lei, — râde Gavril. — Da, tot una-i. Cei patru lei de azi nu-s decât patru bani.

FEMEEA SĂPĂTORULUI

La marginea tăpșanului se ivește o femeie, cu un copilăș în brațe. E nevasta lui Gavril. Poartă o fustă tivită cu sfoară, iar bluza n'ajunge decât până la umeri. A venit să spună „omului” că e ora patru, când trebuie să adune săpătura și s'o ducă la Nea Petre. Nea Petre e un fel de agent al fabricii, care depozitează și cântărește truda de o zi a săpătorilor.

Lângă cele două gropi, două grămăjoare de cioburi, fără sclipiri, așteaptă să fie prețuite.

— Numai atât — a spus cu glas tănguitor femeia.

— Am dat de niște pământ păcătos — răspunde omul, răstît și scuipând printre dinți. Comoara lui Vlad Țepeș depe malul Dâmboviței din Coccioc își deschide, cu greu tainele ascunse în hrubele gunoaielor Capitalei.

B. JOSIF

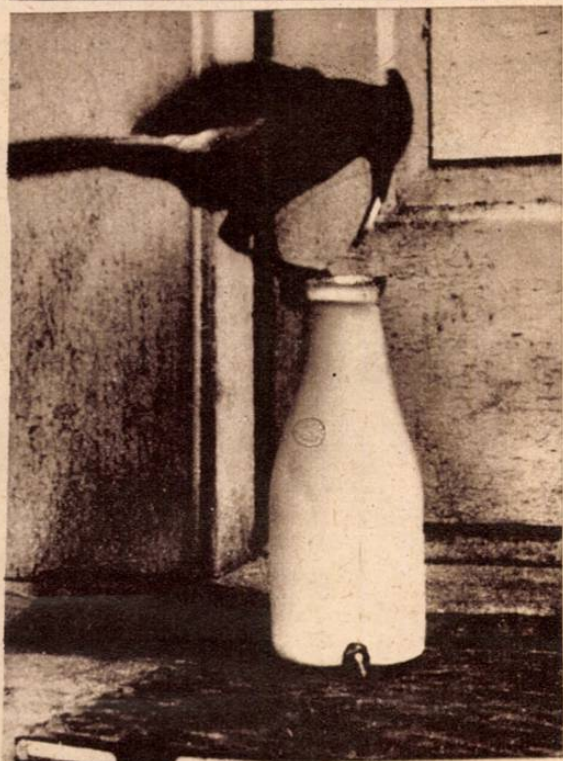

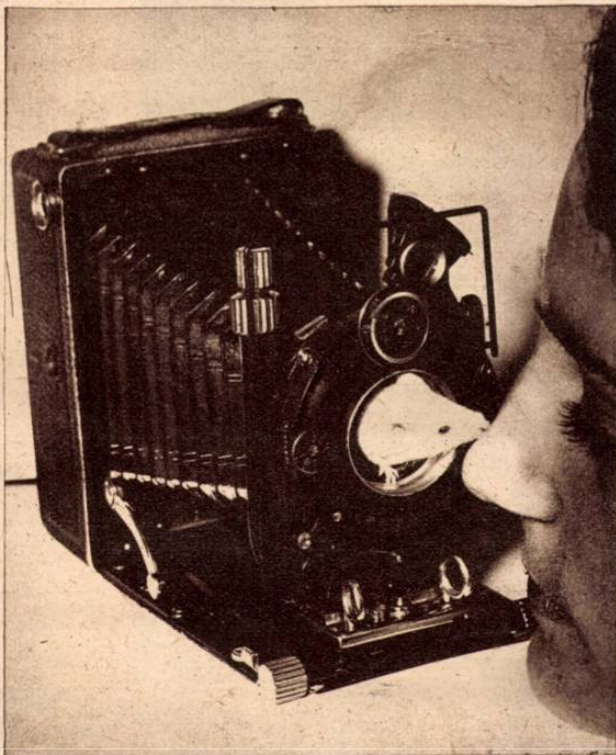
IN AMERICA
PANĂ ȘI ANIMA-
LELOR LI SE
FAC ONDULAȚII
PERMANENTE

Stânga : După cum
înfățișează foto-
grafia noastră lu-
ată în Montgome-
ry, A l a b a m a
(U.S.A.) nu numai
doamnele se on-
dulează, ci și va-
cile sunt împodobi-
te în acest fel,
mai ales când
concurează la o
expoziție de vite!

Dreapta : Ca să nu
mai depindă de
stăpânul său,
„Scotty” a deve-
nit independent
și călătorește
când și cum
vrea - cu mi-
cul automobil,
construit anume
pentru el.

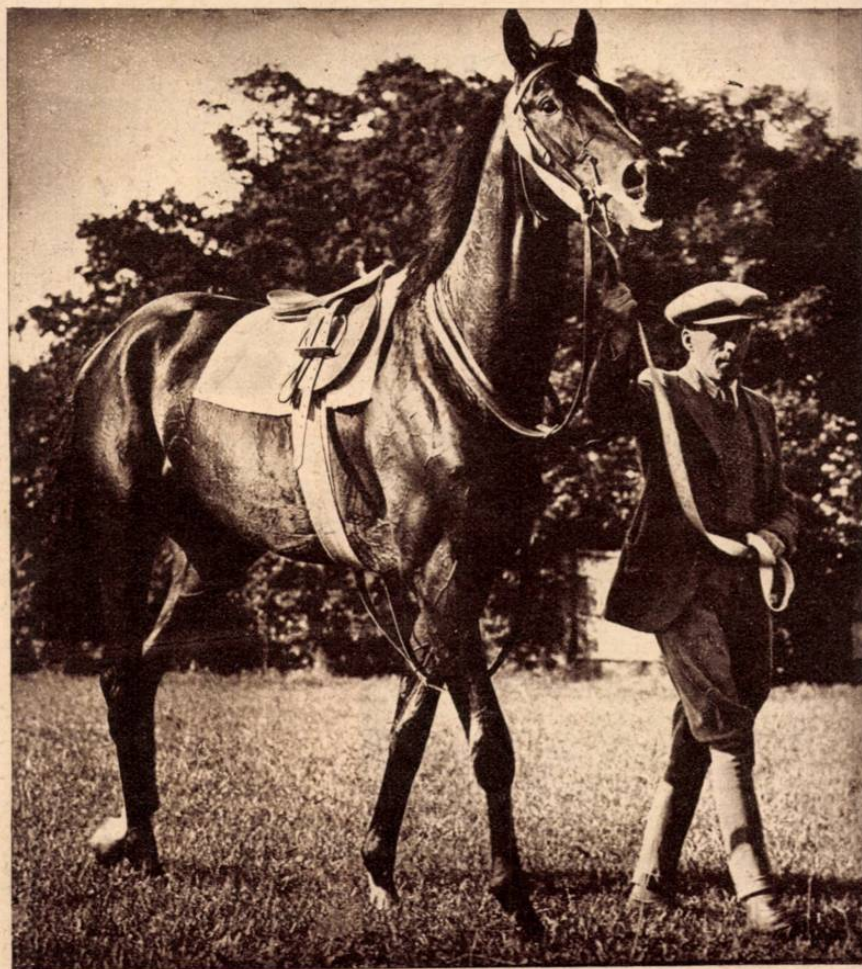

Gospodinele din orașul american Seattle au fost mirate
că dimineața își găseau sticlele cu lapte dinaintea ușii,
fără dopuri și lipsite de stratul de caimac. Nici lăptarii nu
puteau da nici o lămurire. Grație ingeniozității unui fotograf
— care s'a postat în dosul unei ușii fără să fie văzut — s'a
descoperit hoțul în „persoana” unui botgros isteț. În fotografia
noastră, hoțul de lapte, în activitate.

O fotografie din Geneva, care are în același
timp și o crescătorie de soareci albi, adă-
postește pe unul din șoricelii chiar în apa-
ratul de fotografiat, unde el pare să se
simtă la largul lui.
În fotografia noastră, șoricelul își salută
îngrijitoarea.

Favoritul derby-ului
englez

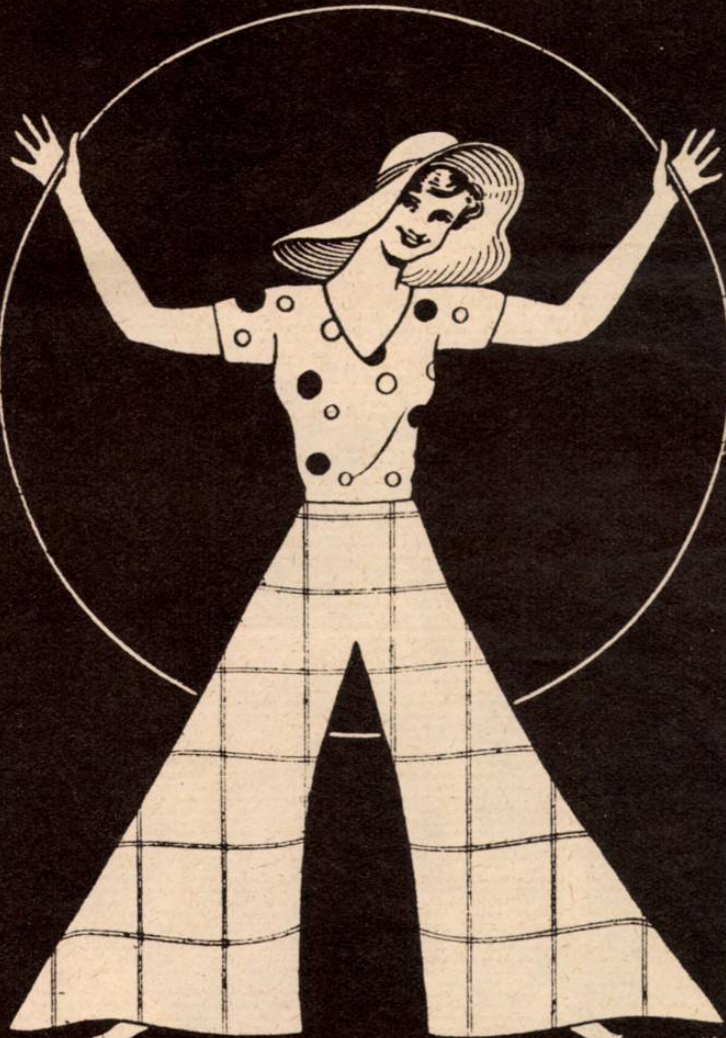

Unul dintre favoriții
derby-ului englez a fost
calul Le Ksar, proprie-
tatea francezului M. E.
de St. Alary.
Fotografia noastră în-
fățișează minunatul ani-
mal la antrenament.

PENTRU

**SPORT ȘI
STRAND**

îmbrăcați-vă

*La Vulturul de Mare
cu peștele în ghiare*

Theodor Atanasiu & Co. S.A.

STR. BAZACĂ 1 STR. CAROL 76-78-80-82 STR. HALELOR 21

BAZARUL

Piața unde se cumpără și se vând trestii.

CU toate că mărfurile eftine ale Europei pătrund, de pretutindeni, în orașele orientale totuși s'a putut menține nota multicoloră și pitorească a bazarului oriental.

Mai ales „Shuq”-ul din Ierusalim prezintă un deosebit interes deși orașul posedă un cartier foarte modern —

Portocale — dar numai pe bani.

Prăjituri — mai dulci decât visul!

Legume proaspete! Gândiți-vă la prânzul d-v.!

3. Aci se schimbă banii!

RUSALIM

căci în acest „Mijloc de lume“ trăesc reprezentanții a vreo patruzeci de popoare și secte. Aci se găsesc încă peisagii desprinse ca din O mie și una de nopți, și strigătele, cu care-și laudă mărfurile diferiții vânzători, sunt identice cu cele auzite în urmă cu o sută de ani.

M. Y. B. GABRIEL.

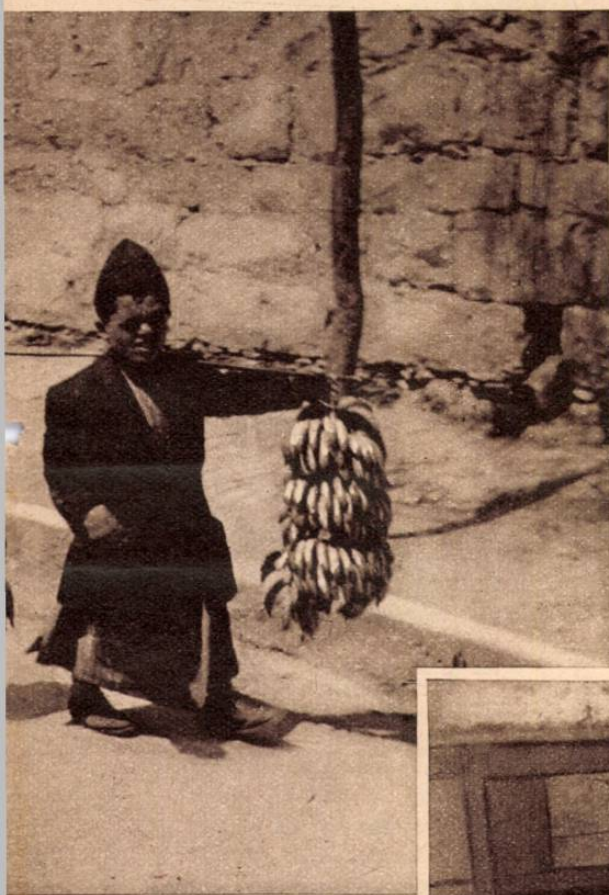
→ In bazar se vând și vase de pământ. Ele constituiesc ornamentul de predilecție din casele arabilor.

→ Limonadă de stafide — mai răcoritoare decât ploaia venită din ceruri.

← Banane, banane, mai mari ca mine.

↑ Ascuțiți-vă pumnalele, ascuțiți-vă foarfecile!

→ Marea fabrică de încălțăminte: din două perechi vechi face una nouă.

TARUL SE AGITA PENTRU CA SA IMPIEDICE CASATORIA FRATELUI SAU CU O FEMEE DE UN RANG SOCIAL INFERIOR

„MI-E RUȘINE” SCRIE NICKY, ATUNCI CÂND MARELE DUCE SE CĂSĂTORI

„N'am să mai pot scoate capul în lume” se văita bătrâna țarină, după ce fiul ei se însurase din dragoste și împotriva vederilor familiei. Epocalele evenimente, care în cursul primei jumătăți a anului 1906 îl absorbiră pe țarul Nicolae în preocupări de stat, li se adăugă o criză familială, care indignă și agită atât pe monarh cât și pe mama sa, bătrâna țarină Maria.

Marele Duce Mihail, fratele mai tânăr al țarului, își anunță intenția de a se căsători cu o femeie de rang social inferior. Nicolae și Maria fac eforturi uriașe, pentru a împiedica această mezaianță. Dacă au reușit sau nu se va vedea din scrisorile ce urmează.

MIȘA A FOST INFLUENȚAT

In scrisoarea sa e multă cazuistică, ceva nemaipomenit la el

Peterhof, 25 Iulie 1906

Scumpă mamă,
Mișa mi-a scris acum trei zile, cerându-mi permisiunea de-a se căsători și spunea că nu poate aștepta decât până pe la mijlocul lui August.
Se înțelege că nu-mi voi da niciodată consimțământul la o asemenea căsătorie.
Nu-ți repet aci ce i-am răspuns, pentru că îți trimit alăturat copia scrisorii mele către Mișa. E cât se poate de clară și de fermă.
Sunt convins că tata n'ar fi procedat altfel. Găsesc că e absolut cu neputință să modific legea pentru un asemenea caz și mai cu seamă într-o perioadă atât de primejdioasă.

Este un „nonsens” să argumentezi, cum face Mișa, că ușor s'ar putea revoca o lege care, deși a avut consimțământul tatii, n'a fost ratificată de către Consiliul de Stat. Aceasta nu schimbă cu nimic situația.

Se pare că scrisoarea aceasta a lui Mișa a fost scrisă în colaborare cu altcineva — are în ea multă cazuistică, e ceva cu totul neobiceiuit la el. Îți împărtășesc din suflet supărarea, dragă mamă, și sunt foarte neliniștit de cele ce pot urma! E infinit mai ușor să-ți dai consimțământul, decât să-l refuzi — dar în cazul de față n'am s'o fac în ruptul capului! Dea Dumnezeu ca acest trist incident să nu aducă neînțelegeri în familia noastră — căci așa cum stau lucrurile în momentul de față, încercările vieții au devenit aproape cu neputință de suportat.

Ajută-mă, dragă mamă, să-l opresc!
Dumnezeu să te binecuvânteze și să te ajute.
Al tău fidel și iubitor

NICKY

SIMȚUL DATORIEI

Marele Duce Mihail refuză să recunoască vreo obligație

Maria era tot atât de profund afectată ca

Marele Duce Mihail, fratele țarului Nicolae, care s'a căsătorit contra voinței fratelui și mamei sale.

Frumoasa Natalia de Brassow, cu care s'a căsătorit Marele Duce Mihail, trecând peste voința țarului și a mamei sale, bătrâna țarină Maria.

și Nicolae. Scrisoarea ei din 5 August 1906, relevă aceasta. Îți trimit scrisoarea lui Mișa — ea m'a mâhnit nespun de mult. Nu știu ce să fac — e insuportabil să-l vezi suferind astfel! Toate argumentele pe care i le aduc, el le respinge cu îndărătnicie și continuă să susțină că nu are dreptul să procedeze altfel. Incerc să fac apel la simțul datoriei sale, la obligațiile pe care le are față de țară, etc. etc. Dar el repetă într-una că toate acestea n'au nimic de a face cu căsătoria sa. Știu că îți dai seama și înțelegi ce înseamnă această nouă supărare pentru mine — zi și noapte mă frământ! Și când ne gândim că asta vine să se adauge la toate celelalte supărări ale noastre!

Marele Duce Mihail, pe atunci în străinătate, urma să se întâlnească cu adorată sa, când interveni poliția rusă. Nicolae era furios de încăpățânarea fratelui său.

In drum spre Pitkopas pe bordul „Steiei Polare” 22 Septembrie 1907

Mișa va fi probabil la tine peste câteva zile. Am auzit dela Olga că au petrecut foarte bine la Sorrento și că timpul a fost foarte frumos.
Persoana în chestie venia dela țară, spre Odessa. Ea avea pașaportul gata pregătit, pentru a se duce în străinătate, dar cum autoritățile competente cunoșteau lucrurile, ea a fost oprită în drum și i s'a cerut să se întoarcă. Rezultatul a fost un torent de plângeri telegrafice către Stolypin și către mine — una dintre acestea venind dela tatăl ei. Nu i s'a dat însă nicio atenție și atunci tonul lui s'a schimbat imediat — ni s'a cerut apoi permisiunea de a veni la Petersburg, ceea ce i s'a acordat.
Dar adevăratele dificultăți vor începe abia în toamnă, când Mișa se va întoarce la Gatcina. I se va interzice atunci categoric s'o mai vadă, sau să vină în oraș, sub amenințarea de a fi consemnat la nevoie în palatul lui. I-am spus pe departe toate acestea, înainte de plecarea lui. Acum am să-i scriu, dar ar fi bine, dragă mamă, ca tu să-i citești sau să-i arăți această parte a scrisorii mele.
Ce impresie penibilă face acest incident și cât e de obositor! Oare el nu înțelege cât necaz inutil ne pricinuieste și ție și mie! Mai sper totuși că bunul simț va triumfa până la urmă la Mișa — mai cu seamă când n'o va mai putea vedea de loc.
Scrisorile ce urmează reflectă continuile eforturi ale țarului Nicolae și ale mamei sale de a-l împiedica pe Marele Duce dela ceea ce ei considerau o mezaianță.

9 Octombrie 1908.

Curierul pleacă chiar acum, dar eu vreau să mai adaug câteva cuvinte despre Mișa.
In ziua când am început să scriu această scrisoare, am primit una dela el, în care-mi spunea că vrea să vie în țară, la începutul lui Noembrie și că acum se duce în Anglia cu Tanti Alix și cu Toria. Mă cam tem că „ea” este acum acolo. Ce crezi, ai putea s'o rogi pe Tanti Alix să-l sugravegheze puțin pe Mișa și să nu-l lase să zăbovească prea mult singur prin oraș?
Mi-e teamă ca „ea” să nu încerce un pas hotărâtor, care ar putea zădărnici toate străduințele noastre. Știu că aci ea fost mereu în corespondență cu Mișa. Iartă-mă dragă mamă că-ți spun toate acestea, dar sunt foarte îngrijat!

O LOVITURĂ TERIBILĂ

Mișa își înspăimântă mama anunțându-i căsătoria sa

Țarul se afla acum la Nauheim, în Germania, unde țarina urma o cură pentru inimă. Îngrijat încă de idila fratelui său, Nicolae părea a se fi hotărât să-și schimbe tactica, încercând a combate influența pe care femeia iubită o exercita asupra lui Mișa. El era acum mai blând cu Marele Duce, sperând că printr-o atenuare a presiunilor avea să obțină o corespunzătoare reducere a încăpățânării sale.

Burg Friedberg, 4 Octombrie 1910

Am avut în acest răstimp amândoi, una și aceeași preocupare. Exact acum o săptămână i-am scris lui Mișa așa cum îmi sugerezi tu. După ce i-am arătat cât de greu și adesea imposibil este să-ți păstrezi incognito-ul, i-am rugat să nu călătorească în același

tren cu ea, având grija să-i atrag atenția că acesta nu era un ordin, ci un sfat prietenesc. Iar ca încheiere i-am spus că eram sigur că dacă ea-l iubia atât de mult pe cât credea, nu va voi să-i aducă vreun inconvenient. Am avut în genere un ton cât se poate de blând și am primit drept răspuns o telegramă plină de recunoștință.

Mișa făcuse acum temutul pas și faptul era îndeplinit, el căsătorindu-se cu femeia pe care o iubia. Disperată, mama sa își exprimă sentimentele într-o scrisoare expedită din Hvidovre, Danemarca, cu data de 4 Noembrie 1912. Răspunsul lui Nicolae, din Tsarskoe Selo, poartă data de 7 Noembrie.

Acum trebuie să-ți anunț o altă lovitură teribilă! Am primit tocmai o scrisoare de la Mișa, în care-mi vestește căsătoria lui! E de necrezut — aproape că nu mai știu ce scriu — asta mă ucide! Te rog un singur lucru: evenimentul să rămână secret, pentru a se evita un alt scandal! Au mai fost și în trecut căsătorii secrete, despre care se pretindea a nu se ști nimic.

Aceasta este, cred, tot ce putem face — altfel nu m'aș mai putea arăta nicăieri de rușine! Dumnezeu să i-o ierte — nu pot avea pentru el decât milă. Dar câtă durere îmi pricinuieste și cât de greu se suportă o asemenea lovitură! Mulțumesc lui Dumnezeu că scumpa mea Xenia este cu mine. Ea mă consolează și mă mai mângâie vorbindu-mi!

Iată răspunsul Țarului Nicolae:

Îți mulțumesc din inimă pentru bunele tale cuvinte. Mă pregăteam tocmai și eu să-ți scriu despre acest nou dezastre, care se abate asupra familiei noastre. Îți trimit această scrisoare, pe care am primit-o pe drum, în tren. Citește-o și vezi dacă el mai poate păstra comanda călăreților tăi de gardă.

Ex-Țarul Ferdinand al Bulgariei

Da, dragă mamă, am să spun cu tine Dumnezeu să i-o iertel!

Între el și mine, vai, acum totul s'a sfârșit, pentru că și-a călcat cuvântul. Mi-a făgăduit, nu știu de câteori, de bunăvoie, fără ca eu să-l oblig, că nu se va căsători cu ea! Ceeace mă revoltă mai cu seamă la el este referirea sa la boala bietului Alexei (țareviciul) care, spune el, l-a determinat să precipite lucrurile.

În cazul că țareviciul ar fi murit, Marele Duce Mihail ar fi devenit moștenitorul tronului. N. R.

În afară de aceasta, decepția și mâhnirea pe care ne-o pricinuește tuturora și scandalul de care va vorbi întreaga Rusie, nu înseamnă nimic pentru el! Și toate acestea într-o vreme când războiul bate la ușă și când tridentenarul Romanovilor urmează a se împlini, în câteva luni! Imi vine să intru în pământ de rușine și de supărare.

La început m'am gândit să păstrez totul secret, dar citindu-i scrisoarea de două sau de trei ori, văd că ACUM el nu trebuie să se mai întoarcă în Rusia — mai curând sau mai târziu toată lumea va afla a-

devărul și va începe să se mire, că nu i s'a făcut nimic, când alții în situația lui au fost tratați cu atâta strâșnicie.

Acum câteva luni, Frederiks (Ministrul domeniilor imperiale N.R.) a aflat de la Wrangel că Mișa ceruse o mare sumă de bani din trezoreria sa personală și se svonise că-și cumpăraseră o moșie în Franța. Acum știm pentru ce;

Un roman de dragoste, care a făcut tot atâta vâlvă ca și intriga dintre Ducele de Windsor și d-na Wallis Warfield Simpson, dar cu un sfârșit atât de misterios, încât istoricii moderni se simt mereu îndemnați să exploreze, în jurul acelor zile turburi care au urmat căderii imperiului rus.

Acesta este episodul pe care ni-l desvăluie, pentru prima dată în amănunte, publicarea scrisorilor Țarului Nicolae și ale mamei sale. Principalii eroi erau Marele Duce Mihail, fratele Țarului și d-na Natalia Mamontoff, divorțată de două ori.

Ducele fu exilat, pentru această dragoste, spre a reveni, mai târziu, triumfător, în Rusia, la începutul războiului.

Și sfârșitul? Ultimele pagini ale acestui roman de dragoste sunt înecate în aceeași obscuritate ce învăluie destinele atâtor aristocrați prinși în Rusia, de venirea regimului roșu. Această dragoste, care-a făcut atâta vâlvă, își are începuturile într-o perioadă când Leninii, Stalinii și Trozky-ii nu aveau decât palide și îndepărtate speranțe de-a răsturna pe Țarul tuturor rușilor.

La începuturile acestui secol, Țarul afla alarmat că unicul său frate, frumosul și democraticul Mihail, pe atunci un tânăr abia trecut de 20 de ani, se îndrăgostise de o femeie frumoasă, de o inteligență și de o cultură superioară, dar căreia-i lipsea un „sine qua non“, pentru a fi mireasa unui Romanov și anume o obârșie nobilă.

INDRĂGOSTIT NEBUNEȘTE

Soția unui milionar cucerește pe fratele mai mic al Țarului

Femeea aceasta era pe atunci soția lui Sergiu

Marele Duce Mihail a murit la Londra în ziua de 26 Aprilie 1929. Fotografia noastră îl înfățișează puțin timp înainte de a contracta gripa care l-a fost fatală.

Mamontoff, un faimos milionar, care se interesa cu pasiune de artă și muzică și care l-a descoperit pe cântărețul de renume mondial Șaliapin.

După nașterea primului lor copil, soții Mamontoff începură a nu se mai înțelege, certurile devenind din ce în ce mai frecvente, și se separară.

Apoi într-o zi marele Duce Mihail veni la Moscova, unde o întâlni pe d-na Mamontoff și se îndrăgosti nebun de ea. Femeea îi împărtășia sentimentele și era foarte măgulită că o curta un Romanov, dar la implorările Marelui Duce, ea da mereu același răspuns:

„Atâta vreme cât Mamontoff este soțul meu, o barieră de neînlăturat va sta între noi“.

Era în perioada în care Țarul abia aflase de aceasta. El o luă drept un capriciu din partea fratelui său și, după cum reiese din scrisorile lui, n'a luat nici o măsură pentru a-i pune capăt.

Dar d-na Mamontoff simțind că dragostea ei pentru Marele Duce devenia tot mai puternică, mărturisii soțului ei totul și-și ceru libertatea. Acesta consimți la divorț, apoi se duse la St. Petersburg, unde avu nenumărate ocazii să se întâlnească cu Marele Duce.

Gurile rele începuseră să bârfească, iar familia ei temându-se de mânia Țarului, o zorea să se recăsătorească. Aflând de toate acestea, Marele Duce zise iubitei sale:

„Am să-ți găsesc eu un bărbat“.

Zis și făcut. El se duse la un tânăr ofițer, care avea un nume greu de pronunțat, un oarecare Rheremetievski și-i zise:

„Te vei căsători cu d-na Mamontoff. Vei fi soțul ei cu numele și vei înainta repede în grad“.

Tânărul ofițer primi târgul, se căsători și urcă repede treptele ierarhiei.

Femeea continua să primească atențiile Duceului. Toți cei de la curte știau aceasta. Svonurile luă răsunet scandalos, astfel că până și soțul de complezență se hotărî să divorțeze, unii spuneau că din proprie inițiativă, iar alții susțineau că acesta fusese ordinul Marelui Duce.

Indiferent cine instigase, divorțul fu pronunțat. Marele Duce recunoscu copiii născuți din această căsătorie. Dar, ce era mai rău, din punctul de vedere al Țarului, Marele Duce merse mai departe, hotărîndu-se să se căsătorească.

Această perioadă este discutată, în scrisorile de mai sus ale Țarului.

După cum ați putut vedea, din corespondența produsă, Marele Duce și-a ținut familia îngrijorată, începând din 1906 când s'a îndrăgostit serios de d-na Natalia, până peste șase ani, când și-a anunțat hotărîrea de a se căsători.

MARELE DUCE FUGI DIN ȚARĂ

El fu însă reprimat cu bucurie în patrie, atunci când complotul Kerensky reuși.

Cununia avu loc în Austria, pe la sfârșitul anului 1911. Când Mihail îndrăzni să se întoarcă în țară cu soția sa, Țarul era atât de furios, încât îi aruocă pe amândoi în închisoare.

Mai târziu, mânia Țarului se mai potoli și o făcu pe soția Marelui Duce, contesă de Brassov. Știind că această înlănzire a Țarului n'avea să fie de lungă durată, Marele Duce se folosi de acest armistițiu pentru a fugi în Anglia cu soția sa.

Ei trăiau într'un luxos exil, atunci când izbucni războiul.

Deoarece Marele Duce Mihail venea, după țareviciul bolnav, la tron, Țarul îl primi cu bucurie, având în vedere greul impas în care se afla Rusia atunci.

Curând, Marele Duce deveni un erou al poporului. El comanda o divizie pe front. Și se afla în Rusia, atunci când răscoala lui Kerensky îl răsturnă pe Țar. În ziua memorabilă de 16 Martie 1917, Țarul Nicolae abdică, împreună cu țareviciul, în favoarea Marelui Duce Mihail. Dar 14 ore mai târziu abdică și Marele Duce ceeace însemna sfârșitul dinastiei Romanovilor. El declară ritos.

„Nu voi domni decât dacă poporul o va cere“.

Poporul nu-l ceru și Mihail se întoarse lângă iubita-i Natalia.

Revoluționarii lui Kerensky luaseră puterea în mâini, iar din momentul acela, printre foarfecele cenzurii, nu se mai strecurau decât rare și fragmentare rapoarte cu privire la soarta regalității.

În Septembrie 1917, se află că Marele Duce și soția sa fuseseră arestați, sub învinuirea de a fi conspirat căutând să restaureze monarhia. Câteva zile mai târziu se anunță eliberarea lor.

În Martie 1918, niște prieteni spuneau că Marele Duce și soția sa fuseseră exilați la Perm, localitate situată la 700 mile de Moscova și lângă granița siberiană.

Apoi se zvoni că fuseseră executați, odată cu alți Romanovi, de către bolșevici.

De atunci au mai circulat tot felul de versiuni; că Marele Duce isbutise să fugă... că locuia în Siam... că trăia ascuns la Paris, etc. Pe nici unul din aceste zvonuri nu se putea pune însă bază. Soția sa se întorsese totuși, mai târziu, în Anglia, împreună cu alți distinși refugiați ruși.

CIUDATĂ PARALELĂ.

Vărul țarului se căsătorește deasemeni împotriva voinței imperiale.

Viața marelui duce Mihail prezintă o ciudată asemănare cu aceea a unchiului său, un alt Mare Duce Mihail, văr cu țarul Nicolae al II-lea. Acest Mare Duce era fiul cel mai vârstnic al lui Mihail Nicolaevici, un nepot al țarului Nicolae I.

În 1891, Marele Duce se căsătorise cu frumoasa Sofia Nicolaevna, contesă de Torby și fructul unei căsătorii morganatice a Marelui duce de Hessa. Căsătoria aceasta fu socotită ca o gravă atingere a curții ruse și Marele Duce fu exilat în Anglia. El avea domenii întinse în Rusia, ale căror venituri îi era permis să le ridice, astfel că trăi larg, vreme de două decenii.

Revoluția însă îi aduse mari pierderi, dar cum întrevăzuse evenimentele, avusese grijă să-și facă din vreme investiții în Franța și Anglia.

Acestea erau însă insuficiente, pentru întreținerea soției și a celor trei copii ai săi, Mihail, Anastasia și Nadejda, pe piciorul pe care se obișnuiseră să trăiască, așa că el se văzu nevoit să-și închirieze palatul și să accepte un post cleric, cu 2000 dolari pe an.

Soția acestui Mare Duce muri în Septembrie 1927, și pierderea ei fu pentru dânsul o durere atât de mare, încât muri curând la Londra, în Aprilie 1929.

PRIN BLUFF KAISERUL ÎL FACE PE NICKY SĂ RECUNOASCĂ ANEXAREA BOSNIEI ȘI HERȚEGOVINEI.

„Metodele de acțiune ale Germaniei sunt brutale” exclamă țarul.

„Ce debandadă în Portugalia”, scria țarul la dețonarea regelui Manuel. „Cât mi-e de urât să recunosc o republică”!

Chestiunea balcanică absorbi toată atenția țarului în 1908. Spre marea indignare a țarinei Maria și a fiului său, prințul Ferdinand se proclamase țar al Bulgarilor. Aproape în același timp, Austria anexa Bosnia și Herțegovina, iar războiul fu evitat doar printr-o minune.

Țarul Nicolae vorbește mamei sale despre interesanta-i descoperire asupra unui acord secret, încheiat între Rusia și Austria, la conferința dela Berlin, din 1878, prin care Rusia consimțise la viitoarea anexare a Bosniei și Herțegovinei de către Austria.

Când Germania interveni în chestiunea Bosniei, pentru Austria, țarul se hotărî să-și calce pe suflet și să accepte „faptul împlinit” al anexării, decât să facă războiu. Curios e însă că Rusia avea să intre mai târziu în războiul mondial, atunci când casus belli era ultimatum-ul Austriei către Serbia, rezultat din asasinarea Arhiducelui Ferdinand, prințul moștenitor al Austriei, la Sarajevo, capitala Bosniei.

Scrisorile următoare ale Mariei și ale lui Nicolae ne arată vederile lor asupra acțiunii țarului Ferdinand și crizei austriace.

Septembrie 25, 1908.

Ce tupeu din partea lui Ferdinand! Și-a realizat însăfârșit visul. Oare marile puteri îi vor recunoaște titlul de rege? Dar Austria? Se pare că e de ajuns să fii obraznic, pentru ca să-ți reușească orice pe lumea asta!

8 Octombrie 1908.

Ai dreptate, dragă mamă, cu obraznicia ajungi oriunde. Ferdinand a comis o mare stupiditate.

E evident că Austria l-a împins la aceasta — și principalul vinovat este Aehrenthal (Ministrul de externe al Austro-Ungariei N. R.) E pur și simplu un bandit. L-a prostiț pe Isvolsky (ministrul de externe al Rusiei N. R.) atunci când s'au întâlnit și acum pune chestiunea cu totul altfel. Telegramele și scrisorile lui din acea epocă o dovedesc cu prisosință.

Dar mai e ceva, cu mult mai grav și despre care eu n'am avut idee până acum; Charicoff mi-a trimis zilele trecute niște documente secrete, dela congresul din Berlin, din 1878, din care reiese că după interminabile discuții, Rusia a consimțit la o eventuală anexare a Bosniei și Herțegovinei, de către Austria.

Am primit acum o scrisoare dela bătrânul împărat (Franz Josef al Austriei N. R.) Ce situație penibilă!

Scrisoarea lui mi-a sosit acum două săptămâni și eu încă nu i-am răspuns. Îți dai seama ce neplăcută surpriză a fost aceasta și în ce situație încurcată ne aflăm.

Dupăcum ți-am mai spus, n'am știut de existența acestui paragraf secret și nici n'am auzit de el, fie dela Giers sau Lebanoff, pe vremea cărora a fost stipulat.

O CHESTIUNE NENOROCITĂ.

Țarul se vede silit să cedeze Germaniei. Nicolae scria dela Tsarskoe Selo în ziua de 4 Martie 1909:

Afacerile Austriei continuă să îngrijoreze toată lumea, dar în ultimele două zile pare să fi intervenit o ușoară ameliorare. Am convocat un consiliu de miniștri, pentru Vineri noaptea. Vreau să discut diferite măsuri de precauțiune, pentru cazul că ar izbucni un războiu între Serbia și Austria; deocamdată nu vom permite voluntarilor să se înroleze, iar presa va fi ținută cu strânsnicie în frâu, spre a preveni orice agitație.

Dacă nu suntem atacați, nu vom lupta, se înțelege. Mare plictiseală. Și când te gândești că durează de aproape șase luni.

Țarul Nicolae era foarte îngrijorat de situația austriacă, dar și hotărât să nu se lase târît într-o aventură militară.

Tsarskoe Selo, 18 Martie 1909.

Am fost foarte ocupat cu o sumedenie de lucruri neplăcute. Mai întâi a trebuit să-l demit pe ministrul de războiu, care nu numai că nu l-a combătut de două ori pe Gutchoff în Duma, dar s'a declarat de acord cu el și astfel n'a apărut onoarea armatei.

Săptămâna trecută am avut un consiliu de miniștri, asupra acelei nenorocite chestiuni austro-sârbe.

Afacerea aceasta, care se târăgăna de șase luni, a fost complicată de intervenția Germaniei, care a spus că noi am fi putut ajuta la rezolvarea problemei, recunoscând faimoasa anexare, pe când dacă refuzam, consecințele puteau fi foarte grave și greu de prevăzut. Odată ce chestiunea a fost pusă în termeni atât de definitivi, n'am mai avut altceva de făcut decât să-mi calc pe suflet și să accept. Miniștrii au fost și ei, în unanimitate, de părerea mea.

Dacă această concesie din partea noastră poate feri Serbia de a fi strivită de către Austria, merită s'o facem. Decizia noastră a fost cu atât mai inevitabilă, cu cât suntem informați, din toate sursele, că Germania era gata să mobilizeze. Împotriva cui? Evident, nu împotriva Austriei!

Dar publicul nostru nu-și dă seama de aceasta și e greu să-l faci să înțeleagă cât de gravă apăsătoare situația acum câteva zile; acum el va continua să-l critice pe bietul Isvolsky, cu și mai multă furie!

19 Martie.

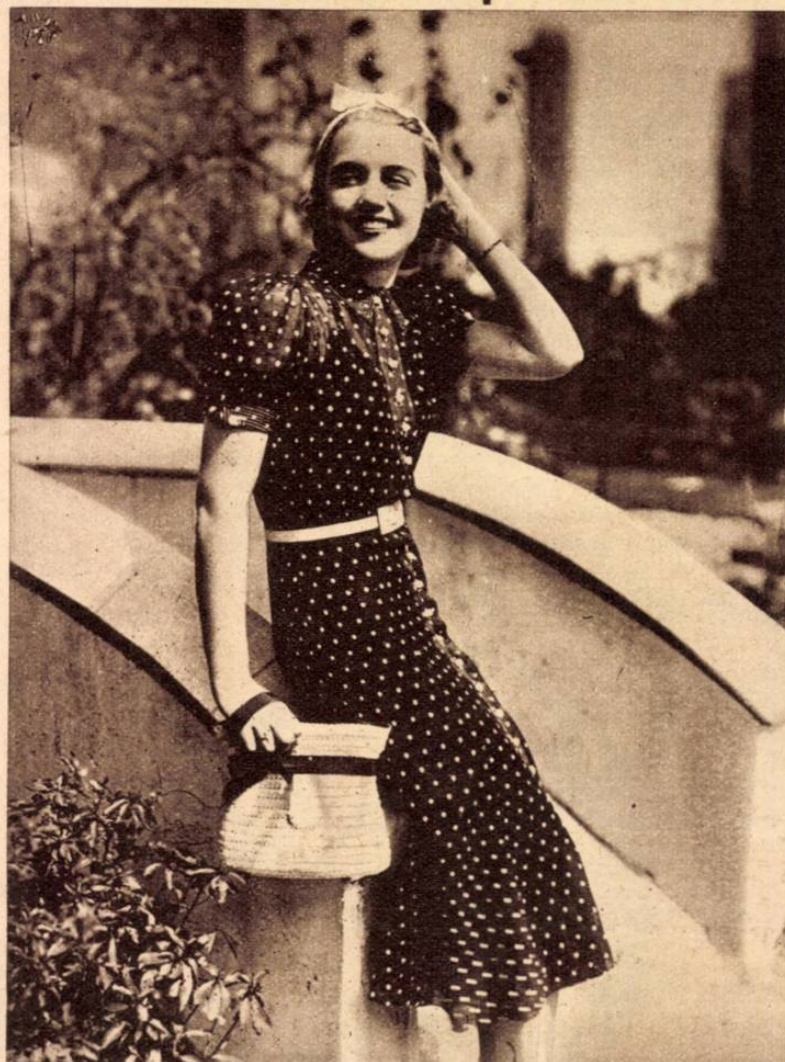
Reiau scrisoarea de unde am lăsat-o ieri. NIMENI, în afară de oamenii de nimic, nu dorește acum războiul și cred că de data aceasta am fost foarte aproape de el. Imediat ce primejdia a trecut, lumea începe să vocifereze despre umiliri, insulte, etc. Pentru cu-

vântul „anexare”, patrioții noștri erau gata să sacrifice Serbia, pe care noi n'am fi putut-o ajuta deloc, în cazul unui atac al Austriei.

E perfect adevărat că forma și metoda de acțiune a Germaniei — față de noi vreau să spun — au fost pur și simplu brutale și n'o s'o uităm. Crede că ea a încercat iar să ne separe de Anglia și Franța — dar nici de data aceasta n'a reușit. Asemenea metode nu pot avea decât rezultate contrarii.

(Va urma).

O rochie universală pentru vară

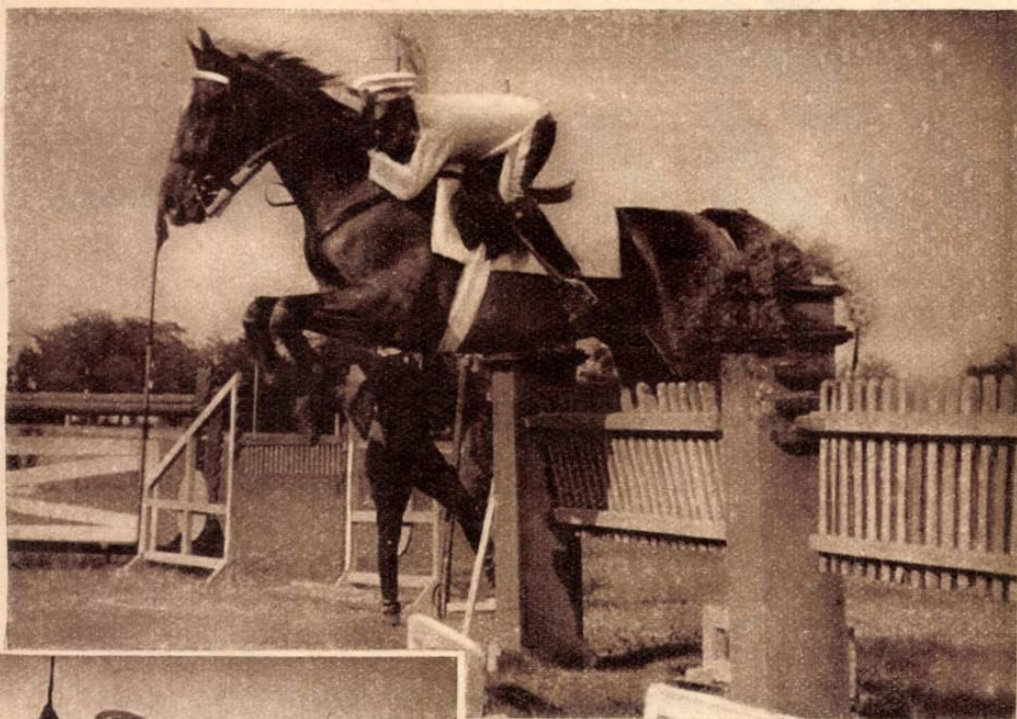
Rochie negru cu alb, cu guler, tăblie și manșete tigelite cu alb, cu cordon alb de piele, pentru vilegiatură și oraș. Atât pălăria cât și poșeta sunt confecționate din pai croșetat.

SĂPĂTURI LA ROMA: UN PALAT AL ÎMPĂRATULUI AUGUST?

În colina palatină din Roma se fac noi săpături. S'a dat de ruinele unei clădiri monumentale din timpul marilor împărați, și se crede că ar fi vorba de unul dintre faimoasele palate ale împăratului August. În fotografia noastră (centru și dreapta) ruinele palatului.

În ziua de 15 Iulie a avut loc pe hipodromul societății hipice române, concursul hipic al diviziei a 3-a cavalerie. Prezentăm câteva fotografii dela acest concurs.
Sus: O săritură frumoasă. St.: Salt peste bară.
Dedesubt: Juriul, în frunte cu comandantul Diviziei a III-a de Cavalerie, d. general Const. Atanasiu.

Inaugurarea Automotorului-aerodinamic București-Brașov

Spre a micșora distanța între Capitală și stațiunile de Valea Prahovei, direcțiunea generală a C. F. R. a luat inițiativa punerii în circulație a unui automotor aerodinamic pe linia București-Brașov. Trenul acesta străbate cei 170 klm. în 170 minute.

În fotografiile noastre, automotorul pe Valea Prahovei și d-nul Franasovici, ministrul comunicațiilor, împreună cu d. Macovei, directorul general al C. F. R. în Gara de Nord, înaintea plecării.

Bazele Frumuseții

Curățați tenul Dv.,

totuși fără a-l usca prin aceasta, cu VENETIAN CLEANSING CREAM (Cremă Venețiană de Curățat) și cu ARDENA SKIN TONIC (Tonicul pentru Piele Ardena), cari, activând împreună, curăță mult mai eficace decât ar putea vreodată s'o facă săpunul. În același timp, aceste două preparate netezesc și catifelează pielea.

Nutriți, ca să combateți ridurile,

cu ARDENA VELVA CREAM, pentru o piele fragedă, ori sensibilă, sau cu ORANGE SKIN FOOD, pentru o piele uscată și cu riduri.

Protejați, ca să preveniți asprimea pielii.

Asigurați pielea Dv., contra vânturilor și intemperiei, cu AMORETTA CREAM, sau, dacă pielea Dv. este uscată, cu ULTRA AMORETTA. Pentru o piele foarte grasă, utilizați LILLE LOTION.

Și întrebuințați Pudra Elizabeth Arden ....

care este așa de fină, că nu poate astupa porii, așa de aderentă, că veți întrebuința foarte puțin, așa de perfect colorată, încât va flata aspectul feții Dv. Există o nuanță pentru fie-care ten.

Venetian Cleansing Cream	Lei 330.-
Ardena Skin Tonic	„ 350.-
Ardena Velva Cream... ..	„ 330.-
Pudra Arden... ..	„ 500.-
Orange Skin Food	„ 330.-
Amoretta sau Ultra Amoretta Cream ..	„ 330.-
Lille Lotion	„ 500.-

Elizabeth Arden

Elizabeth Arden Ltd

25 OLD BOND STREET LONDON W

O încoronare DE ALTĂ DATĂ

ERA în 1910 și Prințul Nicolae al Muntenegrului anunțase că hotărât să-și ia titlul de rege. La această veste, mi se ordonă să pornesc imediat spre Balcani, ca să asist, în calitate de corresponsent special, la ceea ce urma să fie o impresionantă ceremonie.

În zilele acelea, o călătorie către principatul muntenegrean era primejdioasă și colegii mei începuseră a mă privi ca pe un erou. Prima escală a călătoriei mele era Cattaro, port maritim herzogovinean și fortăreață austriacă. Când debarcai, am avut impresia că mă aflam în Orient. Peste tot, femei cu văluri și bărbați cu turbane, moschei cu minarete, din vârful cărora hohote strigau că Alah era mare și Mahomed profetul său, bazaruri și ulicioare întortocheate, un *dolce far niente* oriental, praf, noroi și murdărie. Dar printre toate acestea răsăreau, pe ici pe colo, soldați și marinari austriaci, țărani sârbi în cămăși înflorite, bosnice și herzogovinece, cu basmale de mătase pe cap și fuste scrobite, ducând sarcini grele pe cap. În sfârșit văzui și doi muntenegreni. Aveau înfățișarea unor bandiți de operetă. Purtau opinci turcești în picioare și niște pantaloni largi, prinși la glesnă. Aveau cingători late, acoperite de broderii de aur și argint și niște mantale de lână albă și moale cu bogate cusături negre. La gât purtau niște lanțuri groase de aur, pe care se aflau înșirate monezi tot de aur, ludovici, ba chiar piese de câte 25 dolari. Și fiecare dintre ei avea asupra sa cel puțin un revolver și un pumnal lung.

Începusem să nu mă mai simt chiar atât de bine. Deși de la Cattaro la Cetinje, capitala Muntenegrului, nu erau decât 50 de kilometri, am făcut totuși pe drum vreo zece ore, cu căruța de poștă. Aveam de trecut pasuri înalte și primejdioase, iar în afară de aceasta fusesem prevenit despre bandiții muntenegreni. Mi se spusese că tâlhăria era în Muntenegru o profesiune recunoscută și impusă chiar la bir, de către rege. Drumul de la Cattaro la Cetinje fusese concesionat unei rude a Majestății Sale. Guvernul austriac nu mai trimetea curierul pe această cale, astfel că muntenegrenii erau siliți să vie după bani sau scrisori recomandate pe teritoriul austriac. Mulți călători fuseseră nevoiți să lase, în mâinile bandiților, tot ce aveau asupra lor. Dar cum mergeam în străvechea căruță, trasă de șase cai, îmi uitai cu totul teama de briganzi. Drumul îngust șerpuia în jurul munților, iar roțile vehiculului se aflau la vreo 20 de centimetri de muchea prăpastiei. Deoparte peretele uriaș de stânci, de alta vidul, în care mă temeam că de la o clipă la alta, aveam să ne rostogolim, mai cu seamă că surugiu nu prea inspira multă încredere. Băuse sdraș, din niște „sliboviță”, un rachiu concentrat de prune și acum se afla într-o stare de beatitudine alcoolică. Fui cât pe aci să sar din căruță, într-un moment când el opri brusc, chiar la marginea prăpastiei. El însă prinse liniștit hamurile între genunchi și scoase din buzunar un pachet cu pâine și brânză, din care se apucă să mănânce tacitos, de parcă s'ar fi aflat acasă, în fața mesei intime. Ne aflam pe teritoriul muntenegrean, la 1000 de metri deasupra nivelului mării, la poalele Muntelui Lovcan. Șase ani mai târziu, avea să se dea în acest loc, una dintre cele mai sângeroase bătălii ale războiului mondial.

Cetinje cu cei 5000 de locuitori ai săi, nu arăta a oraș. Părea mai curând un sat mare, cu câteva clădiri frumoase, în jurul unei piețe largi. „Katunka Ulica” era strada principală și unica, având deoparte sgarul pieții și de cealaltă grădinile publice. Clădirile publice — palatele regelui și al Prințului Moștenitor, Teatrul Regal (care servea și de loc de întrunire pentru adunările legiuitoare), legațiile și bisericile celor patru crezuri oficiale ale curții — se aflau la o aruncătură de băț unele de altele.

Un gentleman, într-o uniformă strălucitoare, de un albastru ca cerul, mă aștepta în stația diligenței. Era acoperit cu galoane și brandeburguri de aur, iar pieptul îi strălucia de medalii. Purta un coif încărcat cu pene, iar monoculul său, fără ramă îi părea crescut în orbită. El mi se recomandă ca „*Exceleța sa Baronul von Frankenthal, fost căpitan în Cavaleria Austriacă, acum Comandant-Sef al armatei muntenegrene. Aghiotant, Șambelan, Ministru al Afacerilor străine și prieten personal al Majestății sale.*” Era un bătrânel încântător și ne împrietenirăm imediat. El îmi oferă un pahar de vin muntenegrean, admirabil, și-mi explică, cu profuziune de scuze, că Majestatea sa nu putuse veni în persoană să mă întâmpine, deoarece era ocupat cu repartizarea decorățiilor. Dar mă invită, în numele regelui, să cinez în seara aceea la palat și, potrivit unei vechi tradiții muntenegrene, îmi dăruie, ca semn al aprecierii monarhului său — un covor țesut de mână și o sută de țigarete. Eram sigur că acest elegant curtean mă lua drept un vizitator regal. Vedeam de pe acum răsunătoarele titluri ale reportajului, pe care aveam să-l trimet

Defunctul rege Nicolae al Muntenegrului, aclamat de poporul său de țărani, la o întrunire în fosta capitală.

Pe litoralul fostului regat muntenegrean.

gazetei mele, consolându-mi astfel directorul, desamăgit desigur, că nu fusesem atacat de bandiți pe drum. Dar baronul Frankenthal știa precis cine eram. Am aflat mai târziu că Principatul Muntenegrului avea un excelent sistem de spionaj. Era treaba stewartilor, de pe vasele de cabotaj, să afle tot ce se putea afla despre pasagerii care se duceau spre Cattaro. Dar cum se aflau totdeauna și în solda Serviciului Secret Austriac, fiind ei înșiși austriaci, aceștia nu divulgau nimic din ceea ce ar fi fost în detrimentul țării lor.

Cerusem telegrafic să mi se rezerve o cameră la Grand Hotel, care-mi fusese recomandat de la Viena. Exceleța sa îmi făcu cunoscut că acest hotel fusese rezervat oaspeților regali și că Majestatea Sa mă ruga să trag la hotel Jadron. El mă consolă, spunându-mi că era un loc aproape lipsit de ploșnițe, dar din nefericire acest „aproape” se dovedi mai mult decât optimist.

Când un tânăr gazetar este invitat să cineze cu un rege — chiar dacă acesta nu este decât regele unui mic stat balcanic de 3.500 m. p. și un sfert de milion de locuitor — el are sentimentul că atât persoana, cât și profesiunea sa, au fost onorate. Dar, la hotel, găsi trei colegi, un englez, un austriac și un american, care-mi spuseră că,

dela sosire, cinaseră cu regele în fiecare seară, adevăratul motiv al cinstei ce li se făcea fiind economia. Regele se gândea să reducă din nota hotelului!

Ne înțelegeam să mergem împreună la palat. Dorind să mă curăț de praful ce mă acoperise pe drum, cerui portarului să-mi arate unde e baia. El zâmbi și mă conduse în curte. Aci îmi arătă o pompă de lemn, sub care se afla un lighian mare, de tablă. Cum acesta era singurul mijloc de curățire, m'am acomodat cum am putut mai bine.

Îmbrăcai fracul și coborii să-mi iau colegii. Aceștia făceau o partidă de douăzeci și unu cu hotelierul, foarte adâncit în jocul său, în care isbutea întotdeauna să câștige, chiar atunci când juca cu cărți noi. Când dădura cu ochii de mine, toți se porniră pe râs. Ei nu se deranjă să se îmbrace și nici regele n'o făcea.

La plecare, portarul ne dădu un felinar, pentru că ulițele orașului era neluminate. Baronul Frankenthal ne primi în salonul palatului, mobilat într'un amestec straniu de orientalism și occidentalism. Covoare persane de preț acopereau divane joase, turcești. În centru, se afla o fântână arteziană. Pe pereți stăneau niște tablouri moderne, în ulei și niște oleografe orișile ca „*Apus de soare pe Alpi*” și „*Dimineața în Munți*”. Restul mobilierului părea că face parte din înscenarea unui „palat Regal”, într'un teatru din provincie; totul era în stil „Ludovic al XV-lea și se înțelege, aurit. Mese și scaune fragile așăreau din fiecă colț al acestei încăperi. Îndărătul unei vitrine de sticlă, se aflau, printre prețioase porțelanuri de Sèvres și Dresda, un asortiment de obiecte adunate la întâmplare de prin călătorii — scoici artificiale, imitații în bronz, ale unor nonumente faimoase, călimări cu vederi în culori pe ele, presse-papier-uri, cu vederi, bricege cu vederi, tabachere de tinichia, cu vederi, etc....

Pe când contempnam, uimit, această desfășurare de desăvârșită ipsă de gust, un valet într'o uniformă roșie, cam decolorată, dar împodobită cu fireturi, ne invită în biroul regelui.

Majestatea sa purta costumul obicinuit al țaranului munte-grean, dar se vedea dela prima ochire că era o personalitate. Crezusem că regii nu discută decât chestiuni politice și militare. Acesta avea însă ambiții literare și în scurt timp ne adâncirăm într'o discuție asupra trubadurilor medievale. Era el însuși poet. Multe dintre poemele sale erau populare în Serbia, iar piesa sa „*Impărăteasa Balcanilor*”, publicată sub un pseudonim, avusese un răsunător succes pe scenele Occidentului. Dânsul ne vorbi despre dificultățile pe care le întâmpina cu civilizarea supușilor săi. Erau cu toții niște soldați îndrăzneți, curajoși, dar cu apucături și mentalitate de primitivi, cari refuzau să cultive mai mult teren decât era necesar pentru propria lor întreținere. Regele căutase, în 1905, să înlocuiască regimul absolut printr'un sistem democratic. Supușii săi refuzaseră însă să facă uz de vot, iar el se văzuse nevoit să numească singur pe membrii parlamentului. Și chiar aceștia, acceptară fără dez-bateri, tot ceea ce avea el de propus. Încercase să institue tribunale, dar nimeni nu venia cu pricinile la judecată.

În dimineața următoare, asistai la procedura unei zile de judecată. Regele ocupa un fotoliu, în centrul pieței. Țăranii veniau în fața lui, aducându-i, în majoritatea cazurilor, plângeri în legătură cu tranșățiile lor comerciale. Adesea, Majestatea Sa cobora din fotoliu spre a examina preținsele defecte ale unui cal sau bou. Tot aci se judecau și infracțiunile. În Muntenegru, nu există o forță polițienească. Bătrânii câte unui sat escortau pe delicvenți la judecată, făcând adesea mai multe zile pe

drum. Prizonierii mergeau nelegați, iar închisoarea era inexistentă. Pedepsa consta în amenzi, plătite în aur sau grâu și obligația de a lucra pentru rege o anumită perioadă. Crimele nu erau mai niciodată aduse înaintea judecătorului regal. Acestea se rezolvau prin sistemul răsbunării.

Regele Nicolae — sau Nichita cum i se spunea de obicei — era o figură populară la curțile europene. Țara sa, cât o batistă, era considerată ca un factor important în politica Europei, iar Rusia, Austria și Serbia căutau să-i câștige simpatia. Speculând cu abilitate rivalitatea dintre Serbia și Austria, regele câștigase multe avantagii. Bătrânul Împărat austriac, Franz Joseph, îl privia pe „vărul” său, din Sud-Est, ca pe un amuzant poet. Această prietenie fu însă cam costisitoare pentru guvernul austriac, căci oridecâteori Nichita se afla în criză pecuniară — și aceasta se întâmpla des — îl trimetea pe prietenul său Baronul, la Viena. Zilnic i se expediau mandate substanțiale, plătite cu promptitudine la oficiul poștal vienez. Fiecare gulden ce i se achita, reprezenta un beneficiu net pentru Majestatea Sa, deoarece nu depusese nici măcar o para, din suma respectivă, la propriul său oficiu poștal.

Decontările trimestriale, dintre cele două oficii poștale, dădeau întotdeauna loc la îndelungi negocieri diplomatice. Împăratul austriac acoperind, întotdeauna, deficitul, din propria sa pungă. Principatul Muntenegrului a devenit faimos, în lumea întreagă prin opereta lui Lehar, „*Văduva Veselă*”. Se știa că „Prințul Danilo”, din piesă, era chiar Danilo, prințul moștenitor al Muntenegrului. El sta la Paris și putea fi văzut, în fiecare seară, înconjurat de femei frumoase și elegante, într'un faimos local de noapte „Chez Maxime”. Regele fu foarte indignat când află că felul de viață al fiului său devenise public și că fusese făcut erou al unei operete. Premiera, care avu loc la Viena, fu urmată de intervențiuni diplomatice și, la ordinul Ministerului de Externe Austriac, se reduseră multe din aluziile prea străvezii.

Regele Nichita era un părinte devotat și ambițios. El a pus la cale, cu multă abilitate, căsătorii strălucite, pentru cele patru fiice ale sale. La sfârșitul secolului trecut, se căutau mult mirese de sânge regal, care să nu fie înrudite cu Burbonii, Hohenzollernii, sau Habsburgii, deoarece eugenistii preveniseră, în repetate rânduri, familiile regale, de primejdiile unor noi căsătorii, între oameni de același sânge. Cea mai mare dintre prințesele muntenegrene deveni actuala regină a Italiei. O a doua fiică, se căsătorii cu Marele Duce Nicolai Nicolaevici. În cursul războiului mondial, Marele Duce a fost cel mai puternic om din Rusia și astăzi el este actualul pretendent la tronul rusesc. Ultimele două fiice, mai mici, luară, una pe prințul Paul al Rusiei, iar cealaltă pe Marele Duce de Mecklenburg.

Nu era deci de mirare că la încoronare aveau să asiste reprezentanți ai tuturor caselor regale din Europa. A doua zi după sosirea mea, prinții ruși, italieni, englezi, germani, spanioli, austriaci și sârbi începură a se aduna în minuscule capitală. Ei nu aveau loc în palatul regal, o clădire modestă cu două etaje, iar fiicele și ginerii fură găzduiți în palatul prințului moștenitor. Acei ale căror țări aveau legății în Cetinje, traseră la miniștrii lor. Dar majoritatea oaspeților de sânge regal se instală în singurele două hoteluri ale orașului.

Baronul Frankenthal se dovedi cu această ocazie, un excelent organizator. În afară de acelea ale legățiilor, nu exista decât o singură baie, în întregul Cetinje. El stabili un orar exact, care fu lipit pe ușă:

Serbările Încoronării Orariu pentru utilizarea băii

7—7,30 a. m. *Alteța sa Imperială Arhiducele Rainer Joseph de Austria.*

7,30—8 a. m. *Alteța sa Regală Prințul Eitel Friedrich de Prusia.*

8—8,30 a. m. *Alteța sa Regală Prințul Ernest August de Saxonia.*

8,30—8,45 *Alteța sa Prințul Maximilian de Parma-Bourbon.*

8,45—9 a. m. *Prințul Serge Orlatoff.*

11,30—11,35 p. m.

11,35—11,40 p. m. domnii

11,40—11,45 p. m. ziariști

11,45—11,50 p. m.

Cu cât rangul era mai inferior, cu atât ora era mai târzie și intervalul mai scurt. Gândiți-vă, să-ți faci baia cotidiană cu puțin înainte de miezul nopții!

Fui invitat la un banchet, dat de către legăția britanică. Potrivit obiceiurilor țării, petrecerea urmă să continue până'n zorii zilei. Dar la ora 11.15 p. m. noi „Cei patru gazetari” ne ridicăram solemn, cerându-ne scuze, deoarece ne temeam să nu ne pierdem rândul la baie. Când explicăram amfitrionului motivul plecării noastre, acesta rămase cu gura căscată, iar soția sa, înduioșată de soarta noastră, ne puse la dispoziție baia legăției.

Festivitățile urmăreă programul obicinuit al încoronărilor regale. Dar mă surprinse armata de servitori în livree, al căror număr era în disproporție cu dimensiunile gospodăriei regale. Vestimentele lor strălucitoare, aduceau cu uniforme servitorilor de circ. Un an sau doi mai târziu, citiam într'un ziar austriac despre un proces, în care un costumier vienez intentase proces Regelui Muntenegrului, în legătură cu un împrumut de patruzeci de livree. Careta regală trasă de șase cai albi superbi, fu închiriată pentru această ocazie, împreună cu vizitiu și

(Continuarea în pag. 20)

Mici siaturi Scherk

Vă va iubi mai mult doamnă, dacă-l scăpați de tortura cotidiană, de după ras. Oferiți un flacon de Tarr, care suprimă usturimea răsului, netezește pielea și-l ferește de infecții. Tarr face rasul o adevărată plăcere!

Tarr este un puternic desinfecant. Calitățile sale antiseptice și microbicide sunt extraordinar de eficace. Tarr distruge nu numai focarele de bacterii după obraz ci și evită formarea puroiului verde și galben, cauza acnelor, punctelor negre, furunculilor etc. dacă este întrebuințat regulat după fiecare ras. O piele sănătoasă până'n adâncul porilor și perfect curată se obține numai cu Tarr. Flacoane a lei 51, 72 și 129.

O pudră superbă

minunat parfumată, fină ca atomul și invizibilă, este pudra Mystikum. Superioară tuturor celorlalte prin puritatea și finețea ei, are o aderență perfectă care vă va încanta. Pudra Mystikum este fabricată din materiile cele mai pure. Cutii a lei 35, 75 și 130.

Machilajul natural

caracterizează femeia elegantă. Si Dvs. veți reuși să fiți «naturală» întrebuințând fardul «Mystikum» Scherk — care aderă perfect dându-vă ocea nuanță veritabilă pe care bărbații o apreciază atât de mult. Cutia lei 70.

Lotion Faciale Scherk

Naturellement purifiant
le visage et les mains
Son usage est simple
et économique
donne un teint pur
doux et satiné

Mystikum Scherk

Uncepeti cu baza fundamentală a înfrumusețării:
stergeți obrazul intens cu loțiunea de față Scherk!
Pe urmă citiți cârticica atașată flaconului, care zice:
numai pielea curată până'n adâncul porilor
vă face frumoasă, și frumoasă puteți deveni
îngrijindu-vă zilnic cu loțiunea de față Scherk.

Flacoane a lei 62° 103° 164° 300° 475°

SCHERK PARIS STRASBOURG NEW YORK

O INCORONARE DE ALTĂDATĂ

(Continuare din pag. 19)

achei, dela circul Sarasani. După ceremonia încoronării, regele ocoli de vreo douăsprezece ori piața, spre a-și impresiona supușii, cu noua-i splendoare. În fața palatului se afla întreaga armată munteșeană și mă simții foarte onorat când soldații prezentară armele, la sosirea mea. Am spus întreaga armată munteșeană — dar aceasta consta numai în douăzecișitree oameni, un toboșar și un gornist. Exprimai, comandantului șef, Baronul de Frankenthal, admirația pe care mi-o inspira armata. Dar dânsul îmi răspunse cu mândrie: „Aceasta nu este oată armată. Mai avem încă cel puțin o duzină de oameni sus”.

Palatul încoronării fu turburat de un incident tipic munteșean. Ambasadorul italian se plânse șambelanului, că tabacherea sa le fusese furată. „N'ai nici o grijă” îi replică baronul, „O să găsim noi numaidecât.”

Într'adevăr un sfert de oră mai târziu, tabacherea era înapoiată stăpânului său. Întrebat cine o găsisse, Șambelanul răspunse că fusese la ministrul munteșean al Educației. Ambasadorul se simți foarte încurcat la gândul că acel domn fusese ofensat cu acuzarea de buzunăreală. „A nu te mai frământa legeaba!” îl liniști baronul, „I-am șterpelit-o din buzunar fără ca el să fi simțit ceva.”

În noaptea aceea mi-a fost dat să văd, pentru prima dată, un

oraș întreg cuprins de o gălăgioasă beție. Regele pusese butoaie cu vin și rachiu la fiecare colț de uliță. Până și câinii se îmbătaseră. Căci Cetinje, ca toate celelalte orașe orientale, are sute de câini vagabonzi, cari fac oficiul de curățitori ai străzilor. Ei linsă băuturile, ce se scurgeau din butoaie și curând văzurăm duzini de câini, umblând pe două cărări, învărtindu-se după coadă, sau făcând tumbe. O altă reprezentație de circ.

După terminarea serbărilor, prinții voră cari mai de cari, săia orariul băii, ca amintire. Regele mă pofți să mai rămân o săptămână. Fui transferat la palat și în fiecare dimineață, Majestatea Sa mă vizita neanunțat, în camera mea. Puțin îi păsa dacă eram în pat, sau mă bărbieream. Tot ce-l interesa era conversația literară și eram silit să-mi completez toaleta, ascultând o disertație asupra poeziei persane a lui Goethe, sau asupra comediilor lui Molière. La plecare, regele mă decoră cu ordinul „Vlădica”. Nu numai că mă simții foarte onorat de această distincție, dar socotii că această bijuterie, din aur și pietre prețioase, trebuia să reprezinte o mare valoare monetară. Dar câțiva ani mai târziu, fiind silit să fac o vizită la Muntele de Pietate, din Paris, funcționarul mi-o înapoiă amabil, cu un „Pardon Monsieur, e toată aramă și sticlă. N'are nici o valoare.”

FELIX GROSS

Nervosii mor curând!

Ați observat la Dvs. din când în când unul dintre următoarele semne al unei apropiate Istoviri a nervilor?

Irascibilitate, rea dispoziție, tremurături, neliniștet, bătăi de inimă, amețelă, frică, insomnie, vise urite, amorțirea membrilor, sprieturi, prea mare irascibilitate provocată de contraziceri, zgomote, mirosuri, dorință după stupefiante, de tutun, alcool, ceai, cafea, bătaia pleoapelor, nădăfuri, toane, lipsă de memorie sau a graiului, dorință sau fobii ciudate. Când unul sau mai multe din aceste semne de nervozitate se ivesc la d-vs., atunci

nervii d-vs. sunt serios slăbiți și au nevoie de întărire. Nu lăsați ca această stare să dăinuască, căci s'ar putea produce deranjări serioase ale activității mintale, ca aiureli sau acte necontrolate, iar o îmbătrânire prematură și moartea sunt consecințele.

Indiferent de unde provine slăbirea nervilor d-vs., eu vă invit să-mi scrieți. Sunt cu plăcere dispus să vă

explic gratis și fără cheltueli de porto o metodă foarte simplă,

care vă va provoca o surpriză plăcută. Ați cheltuit poate deja mulți bani și multă răbdare pentru diferite remedii și în cel mai bun caz ați obținut numai o ușurare trecătoare. Eu vă pot asigura, că cunosc o metodă excelentă, pentru a lupta împotriva slăbirii nervilor d-vs. Această metodă provoacă în același timp o îmbunătățire a dispoziției, a plăcerii de viață, a energiei și a puterii de muncă ba unii mi-au scris chiar că se simt ca nou-născuți după întrebuințarea ei. Aceasta este atestat și de către certificate medicale. Vă costă numai o carte poștală. Vă trimit o carte foarte instructivă complet gratis.

Dacă nu puteți scrie imediat, păstrați acest anunț.

Postsammelstelle: ERNST PASTERNAK
Berlin S.O.

Michaelkirchplatz 13 Abt. 187.

S E poate muta un edificiu? În orice caz se poate înălța și se poate subzidi. Unii susțin că se și poate transporta. Totuși biserica Crețulescu nu se mută. Svonul a ieșit de acolo că se dărâmă clădirile, cari o mascau și în același timp se mută, într'adevăr, strada Sf. Ionică, apropiindu-se de biserică.

S'a dărâmat restaurantul Enescu, se doboară la pământ și celelalte clădiri, de pe vechea uliță întortochiată, urmând ca actuala stradă Sf. Ionică să fie încorporată, în întregime, parcului regal, împreună cu bisericuța Sf. Ionică, azi în ruină. Aceasta din urmă va deveni parclisul, sau capela Palatului.

În schimb se va croi o altă stradă, dreaptă, pe terenul bisericii, drum nou mergând de vale, spre Câmpineanu.

Biserica Crețulescu va obține astfel două fațade; una spre noua stradă și cealaltă spre Calea Victoriei, făcând într'adevăr impresia că s'ar fi mutat! Parcul Palatului va fi considerabil mărit, prin dărâmarea edificiilor ce se văd azi în strada Câmpineanu și cari sunt, în majoritate, proprietatea membrilor familiei regale. Apoi se proiectează construirea unor peluze, între parcul palatului și grădina Cișmigiuului.

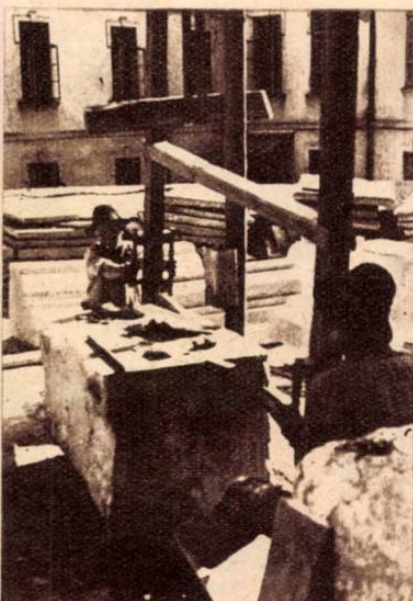
RESTAURAREA BISERICII CREȚULESCU

Dealtfel se lucrează, de câțiva ani, la refacerea acestei biserici, ale cărei frumuseți arhitectonice și decorative nici nu erau cunoscute coterporanilor, fiind denaturate prin dese reparatii și prefaceri, din cursul vremurilor, făcute de meșteri nepricepuți.

Bucățile de piatră mari sunt tăiate în blocuri.

Dulgherul înlocuiește toate arcadele stricate.

Tâmplarii

SE MUTĂ BISERICA CREȚULESCU?

S'a svonit că arhitecții o transportă în Calea Victoriei; reporterul nostru lămurește chestiunea

Unii arheologi susțin că aceste prefaceri, observate și la alte biserici, cum de pildă la cea dela mănăstirea Putna, unde este mormântul lui Ștefan cel Mare, au fost făcute cu intenție, pe vremea Turcilor, cu scop de desnaționalizare, spre a răpi caracterul creștin ortodox al acestor lăcașuri de rugăciune.

CÂND A FOST CLĂDITĂ ?

Frumoasa biserică a fost clădită în anul 1722, de către logofătul Iordache Crețulescu, pe locul dăruit pe „Podul Mogoșoaiei” de către Nicolae Vodă Mavrocordat.

Între ctitorii, zugrăviți la ușă, figurează acesta, împreună cu soția sa, Domnița Safta, fiica „fericitului întru sfârșit de-a pururea pomenitul Constantin Vodă Brâncoveanu”.

Prin această căsătorie, Iordache Crețulescu a moștenit o mare parte din averea domnitorului ucis de Turci, la Constantinopol.

Este interesant de notat că pe la începutul secolului al XVIII-lea, bariera orașului era în dosul bisericii. Unde e acum palatul regal, se aflau niște maidane pline de gunoarie și așa zisul Puț cu zale. Pe unul din maidane s'a clădit mai târziu un han, proprietatea bisericii, așa cum obicinuiau să aibă pe acea vreme mai toate bisericile, spre a-și mări venitul.

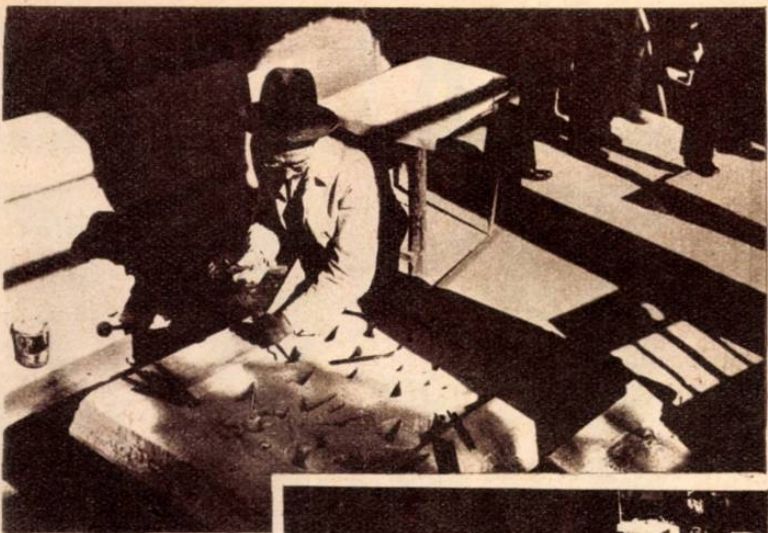
CEVA DESPRE VECHIUL PALAT REGAL

Vechiul palat domnesc, în care a locuit Cuza Vodă, regele Carol și mai târziu regele Ferdinand, s'a clădit pe la anul 1730. Pe atunci era o casă boerească, proprietatea unui boer de starea a doua, anume Colfescu. Casele acestea au trecut prin diferite mâini, până au ajuns în stăpânirea boerului Dinicu Golescu, care — pe la începutul secolului trecut — le-a cumpărat dela baronul Sachelarie. Zidurile ridicate acum două sute de ani au avut cinstea să fie destinate, în 1859, reședinței domnești.

Biserica vecină, de care se leagă numele Domnitorului martir Brâncoveanu, fusese așezată deci, la început, în mod modest, la marginea mahalalei de Miază-Noapte a orașului, cu totul despărțită de Curtea domnească și de centrul de activitate orășenească, ce se afla atunci pe la Sf. Gheorghe și piața Sf. Anton. Azi, biserica Crețulescu a ajuns să fie situată în locul cel mai de cinst al Capitalei.

(Foto Grosaru)

Maestrul cioplitor.
Supraveghiând lucrările.

CE SE PETRECE LA BISERICA CREȚULESCU

Lucrările de restaurare se execută sub auspiciile comisiei monumentelor istorice. În primul rând a fost nevoie de consolidarea zidurilor sdruncinate și crăpate din pricina cutremurelor. Apoi s'a dat jos clopotnița greoaie de lemn, unica pe care o cunoșteau bucureștenii de azi. În schimb, s'au refăcut cele două

turle svelte și avântate, astfel cum se crede că au existat odinioară, armonizând cu întreaga înfățișare a clădirii.

Tencuiala pereților exteriori a fost aproape toată dată jos, descoperindu-se cărămida veche, de formă subțire, așezată în desenhuri. Apoi au fost destupate o serie de ferestre, scoțându-se cărămida ce s'a găsit îngrămădită acolo. La alte ferestre, au fost date la o parte zăbrelele fără rost, scoțându-se în relief stilul bizantin al chenarelor de piatră sculptată. A fost nevoie de multă dibăcie și atenție, spre a se descoperi totul și a se reface, cu pietate, acolo unde era ceva stricat.

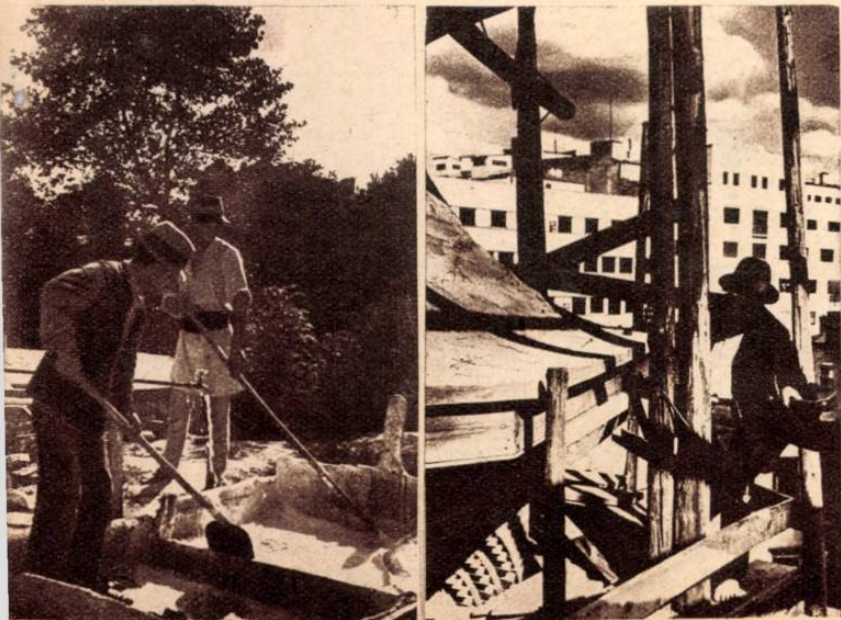
Astăzi, pridvorul este luminat de razele cari străbat nestingerite printre coloane. În același timp s'au scos în văz diferite ciubuce sculptate cu măiestrie în special un brâu lat care înconjoară biserica și care fusese astupat cu tencuială groasă și cu var.

Se încearcă acum spălarea unor fresce interioare, spre a scoate în relief vechile zugrăveli. Restaurarea nu este încă terminată, schelele mai maschează fațada, curtea e plină de cărămizi și moloz, iar lucrătorii harnici continuă să taie, să cioplească...

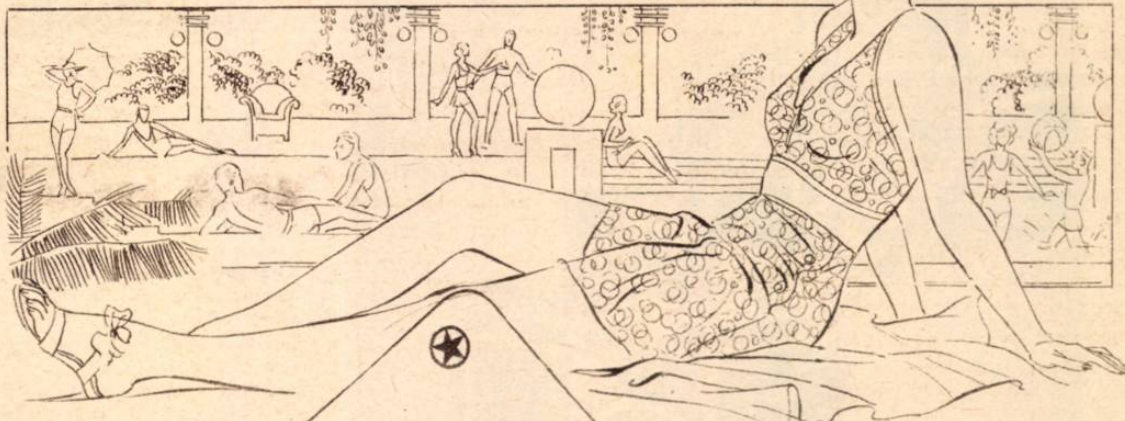
Sfântul locaș a început să-și recapete nobleța inițială și să domine împrejurimile.

ALEX. F. MIHAIL

Tâmplari și zidari muncesc cu hărnicie, la restaurarea bisericii.

UN ATOUT

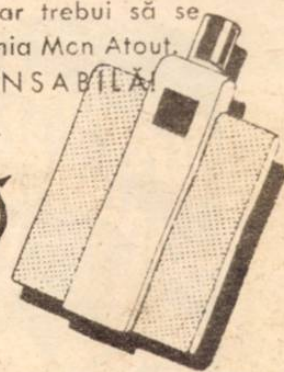
**LIDO
STRAND**

mii de nimfe drăgălaşe se scaldă în apa de Colonia MON ATOUT!

Da, în fiecare trusă se zărește un flacon de Colonia MON ATOUT. Parfumul ei suav și discret plutește ușor și lin, învâluie aceste făpturi drăgălaşe într'un nimb strălucitor, le dă mai mult farmec, mai multă gingășie...

Apa de Colonia MON ATOUT este un izvor nesecat de grație și frumusețe.

Nu numai pe masa de toaletă, sau în trusa de voiaj, ci și în poșeta Dv. ar trebui să se găsească un flacon mic de Colonia Mon Atout. **ÎN TIMPUL VERII, E INDISPENSABILĂ!**

laudy

O CREAȚIUNE A CASEI...

Alte renumite **CHAT NOIR • PERLE DE PARIS**
produse: **JOCKEY CLUB • JAZZ**

Aceasta e nuanța exactă
care se potrivește și încântă. Deaceia alegeți după tabela Scherk, pudra Mystikum și fardul Mystikum potrivindu-le la culoarea părului, pielii și ochilor. Ambele sunt extrem de fine și perfect aderente. Cereți tabela Scherk în orice magazin de specialitate.

**Pudra
Mystikum**
Compactul Mystikum (Fard)

SCHERK
PARIS - BERLIN

PETRECERI LON

EXAKTA

CELE DOUĂ APARATE PERFECTE, CU REFLEX Parallaxă suprimată. Dubla expunere exclusă. Obturator cu perdea, de la 1/1000 — 12 secunde. Obiective interchangeabile (luminozitatea până la 1:1,9). Teleobiective și grandunghiular. Autodeclanșator.

STANDARD-EXAKTA pentru rolifilme convenabile, de format 4x6,5.

KINE-EXAKTA 24x36 mm. pentru filmul de cinema economic (36 fotografii dintr-o neîncercătură).

Thagee
KARL KAPPEL
STEENBERGEN & CO.

DRESDEN
Striesen 257

Cereți prospecte gratuite la
Reprezentanța pentru România:
„VENDOR”, BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI 39

DE VANZARE IN MAGAZINELE DE SPECIALITATI

GREȘALA ESTE A DUA.

Un obraz respingător?

Cosurile, bubele, pecinginea, toate vor dispărea repede — veți recăpăta buna dispoziție, bucuria de a trăi — cu condiția să le tratați cu Pomada Cadum. Acest remediu neîntrecut suprimă mâncărimile și roseata pielii. Efectele sunt rapide — cheltuielile neglijabile. E bine să aveți întotdeauna la îndemână o cutie cu Pomada Cadum.

CEREȚI NUMAI VERITABILA POMADĂ CADUM!

Sunt un om nou născut

Am suferit ani de zile de o nervozitate a intestinului ce mă împiedica să mă alimentez suficient, îmi producea acreli, grețuri, vărsături, așa că îmi blestemam zilele și pierdusem orice speranță de tămăduire.

Cei din jurul meu sufereau și ei văzând chinurile mele și nu cred că proasta mea dispoziție a contribuit la o fericită viață familiară.

Un prieten îmi aduse într-o bună zi un flacon „Gastro D”, pe care îl priveam neîncrezător, dar în urma multor insistențe tot am încercat acest preparat, fără a mă aștepta la vre-un rezultat; eram profund

pesimist. Spre surprindere și bucuria mea și a celor din jurul meu, starea mea se amelioră destul de repede, femeile malade au dispărut, m'am refăcut radical și azi sunt un om sănătos în toată puterea cuvântului, grație acestui minunat medicament pe care nu-l pot îndestula recomandă suferinșilor.

Vă exprim mulțumirile mele și vă salut cu distincție stimatele Stihleanu G., meseriaș, Corabia.

Gastro D se găsește la farmacii și drogherii sau se expediază contra ramburs de lei 135, de către Farmacia „Thois”, București, calea Victoriei 124.

FOTOGRAFII perfecte, obțineți cu FILMELE și PLACILE SUPERIOARE

Perutz

No. 548

MAI, Iunie și Iulie sunt cele trei mari luni ale sezonului londonez. Străinii, cari țin cu tot dinadinsul să privească viața și tradițiile englezului printr-o prismă logică, își pun adesea aceasta întrebare: „Pentru ce oare, marele sezon monden al înaltei societăți londoneze are loc la sfârșitul primăverii, prelungindu-se până'n toial verii, când căldurile ating maximul.

Cei mai mulți Englezi vor răspunde la aceasta cum răspund la sute de chestiuni similare, cu simpla afirmație că așa a fost rânduiala din totdeauna și că nu văd pentru ce n'ar continua.

Iar dacă cercetezi puțin în trecut, descoperi o oarecare justificare. Înainte vreme, când latifundiarii se ocupau realmente cu administrarea proprietăților lor, le rămânea o perioadă liberă pentru petrecere în lunile verii, cele ale primăverii și toamnei fiindu-le în întregime ocupate de activitatea agricolă. S'ar putea spune că acești domni ar fi dispus de mai mult timp în cursul iernii și e adevărat că Londra n'a ajuns încă să aibă adevărate sezoane de iarnă. Această se da-

Doi tineri școlari ai colegiului din Eton, în uniforma lor caracteristică.

orește faptului că sezonul londonez a fost întotdeauna, și va rămânea, intim legat de sport și dacă nu e greu să porți la „Covent Garden Opera” o somptuoasă toaletă de seară, în mijlocul zilei, ar fi totuși neplăcut să urmărești o regată pe Tamisa, într-o zi de iarnă cețoasă, sau să apari elegant îmbrăcat la Ascot, pe o ploaie de Decembrie.

Și mai e o ciudățenie de relevat. Majoritatea evenimentelor mondene au loc afară din Londra. Reprezentațiile se dau în capitală, dar toate celelalte reuniuni

Serbare la Eton: cu prilejul instalării lordului Hugh Cecil, în anul trecut, ca director al colegiului din Eton, a avut loc o serbare fastuoasă, care a decurs cu tot ceremonialul tradițional.

ale elitei, cel puțin tot atât de importante, se produc dincolo de barierele Londrei.

În afară de teatru, viața socială a Angliei mai are și alți trei factori care joacă un rol principal în sezonul său. Aceștia sunt: Curtea, Sportul și Școala.

La curte nu apar, în genere, decât acei cari și-au făcut educația în anumite școli, iar dacă sportul este o distracție a întregului popor, sunt totuși unele sporturi rezervate aproape exclusiv celor din înalta societate.

Unele dintre evenimentele sezonului londonez sunt un mister pentru neinițiați. Spre exemplu, este o zi la începutul lui Iunie, când Partidul Guvernului apare foarte slăbit în Camera Comunelor, deoarece mai toți membrii săi sunt absenți. Ziua aceea este faimosul „The Fourth”, pentru neinițiați 4 Iunie, la Eton.

Nu este o zi prea importantă în istoria Angliei. Ea reprezintă cel mult aniversarea nașterii regelui George al III-lea, însă acesta n'a fost unul dintre cei mai străluciți sau populari monarhi ai Angliei. Dar recunoscătorul Eton nu uită că George al III-lea a privilegiat cea mai selectă școală din lume, școala regilor, a diplomaților și oamenilor de Stat, făcându-i daruri de o valoare imensă. Iar aceasta este un motiv suficient pentru ca școala să-i sărbătorească, în veci, ziua de naștere, ca pe cea mai mare zi a anului.

Ați putea foarte bine să vă întrebați ce legătură poate avea aceasta cu Parlamentul. Ei bine, Parlamentul cuprinde, în sânul său, 130 de foști etonieni, din care niciunul nu visează că ar putea să nu viziteze școala la 4 Iunie. Deasemeni, diplomații și administratorii coloniali își iau concediile în așa fel, încât

Asemenea defilare a elevilor dela Eton poate amuza mult pe Englezi.

D O N E Z E

Scenă tipic englezescă: toată elita londoneză străbătând Tamisa spre a asista la o întrecere sportivă.

Se poate întâlni cu ceilalți foști etonieni, purtând toți cilindri, așa cum obișnuiau părinții și bunicii lor. Tatii, fiii, unchi, nepoti și frați, se adună împreună cu soții, mame, surori și mătuși, pentru serbarea de sfârșit de an împărțirea premiilor și evenimentele sportive.

Același lucru se întâmplă în săptămâna lunii Mai, la Oxford și la Cambridge. După închiderea cursurilor, vechile universități încep o viață sportivă și mondenă. Colegiile se întrec în a da cele mai elegante baluri și mai strălucite recepțiuni. În aceste săptămâni vin să se amuze, la Oxford sau Cambridge, vreo trei mii de tinere fete, iar numărul membrilor din familiile lor, cari le însoțesc, se ridică la o cifră cel puțin egală. În trei zile, au loc unsprezece baluri universitare cu intrările destul de scumpe. Anul acesta s-au cheltuit 15.000 de lire pe bilete. La faimosul Trinity Ball, au fost 1.400 de persoane. Pe lângă aceste petreceri, studenții, cari sunt de obicei bine situați, dau dineuri particulare în „apartamentele” lor, la colegiu, unde se servesc mâncăruri și vinuri rare. Rezistența tinerilor dela Oxford și Cambridge se relevă prin faptul că, în ciuda petrecerilor nocturne ce se prelungesc până în zori, ei apar dimineața, când trebuie să se îmbarce pentru regate, proaspeți și plini de forțe.

Tot această protipendadă apare și la „Lord's”, pentru faimosul match de croquet, dintre Eton și Harrow. Bon-ton-ul local reclamă ca la acest eveniment monden să vii într-o trăsură cu cai. Pentru neinițiați, această zi este nespuse de plictisitoare, dar societatea engleză o așteaptă cu bucurie și o gustă cu deliciu.

Alte nume de mare importanță, în sezonul londonez sunt Wimbledon, Henley și Ascot. La Wimbledon au loc competițiile tennismenilor. Campionatele Clubului All-England sunt astăzi un eveniment de cea mai mare importanță, pentru întreaga lume sportivă. Același lucru cu Henley. Timp de aproape o săptămână, el este aglomerat de un public elegant, făcând parte din înalta societate, sau vând să dea această impresie. El vine pentru regatele regale, iar hotelurile învechite și hanurile ciudatului orașel de pe marginea apei sunt arhipline.

Dar evenimentul suprem al sezonului londonez este fără îndoială „Royal Ascot”, alergările de cai cari au loc pe cea mai frumoasă pistă din lume. Ascot este mai puțin important decât Derby-ul sau Grand Nationalul, dar prezintă o superioritate mondenă incomparabilă.

Evenimentul sportiv dela Ascot pune întreaga regiune în sărbătoare. Castellele din împrejurimi dau recepții, la care iau parte cei mai de seamă membri ai aristocrației și puținele imobile, ce se pot închiria pentru asemenea reuniuni, cer niște chirii fantastice.

Inaugurarea perioadei mondene la Ascot a făcut-o anul acesta familia regală, care a întrunit la Castelul Windsor mai bine de o sută de invitați. În „galeria regală” rezervată unor oaspeți selecționați cu grijă după standarde morale și sociale, găsești crema aceluia grad al societății, care dă sezonului inimitabilă strălucire.

Dacă toate aceste evenimente mondene dau numai unui cerc restrâns ocazia să ia parte activă la ele, masele găsesc totuși o mare plăcere în nesfârșita serie de serbări. Această armonioasă amalgamare de exclusivitate și bucurie populară este ceva care, ca și sezonul londonez, numai în Anglia se poate găsi.

Săptămâna de alergări de cai la Ascot începe în mijlocul lunii lunie.

băutura ideală
în timpul verii:

ELIXIR DI CHINA

cu sifon
un produs

MARTINI

D-na Florica Lupescu, care repurtează la grădina teatrului „Tempo” din str. Traian 126 în fiecare seară mare succes cu piesa „Chestia cu Aura” de Petre Bellu.

Dinți scilpitori ... un zâmbet atrăgător

Crema Dentară Antiseptică care redă strălucirea dinților
îngălbeniți și decolorați

KOLYNOS-ul se bazează pe formula științifică a unui dentist cu reputație mondială. Ea realizează aseptia integrală a dinților și a gurei distrugând, milioane de bacterii, cauza decolorării și cariei. Kolynos diferă de alte preparate dentare pentru că el conține substanțe cari în paste ordinare nu se găsesc. Acționează asupra dinților,

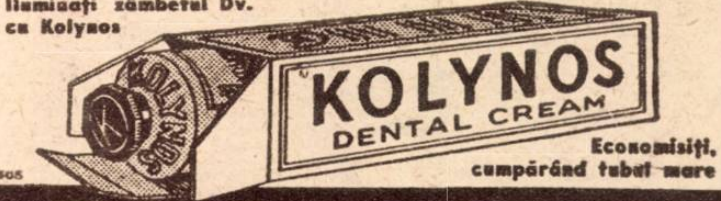

intocmai ca polisurul bijutierului asupra argintăriei mate.

Kolynos durează de două ori atâta cât pastele ordinare, căci nu puneți decât jumătate din cantitatea obișnuită. Kolynos este atât de concentrat încât un singur centimetru asupra periei uscate, este suficient.

Încercați Kolynos, chiar azi.

Iluminați zâmbetul Dv.
cu Kolynos

Afecțiunea mereu crescândă a bărbatului îi umple sufletul de o fericire nespuse. Vrea să-i păstreze intactă această afecțiune, de aceea își îngrijește frumusețea și mai ales tenul, pe care EL îl admiră atât de mult. Pudra Jazz este minunată și e convinsă că întrebuințând-o regulat, tenul ei își va menține frumusețea și frăgezimea tinerească.

Citiți:
„MAGAZINUL”
revista publicului select

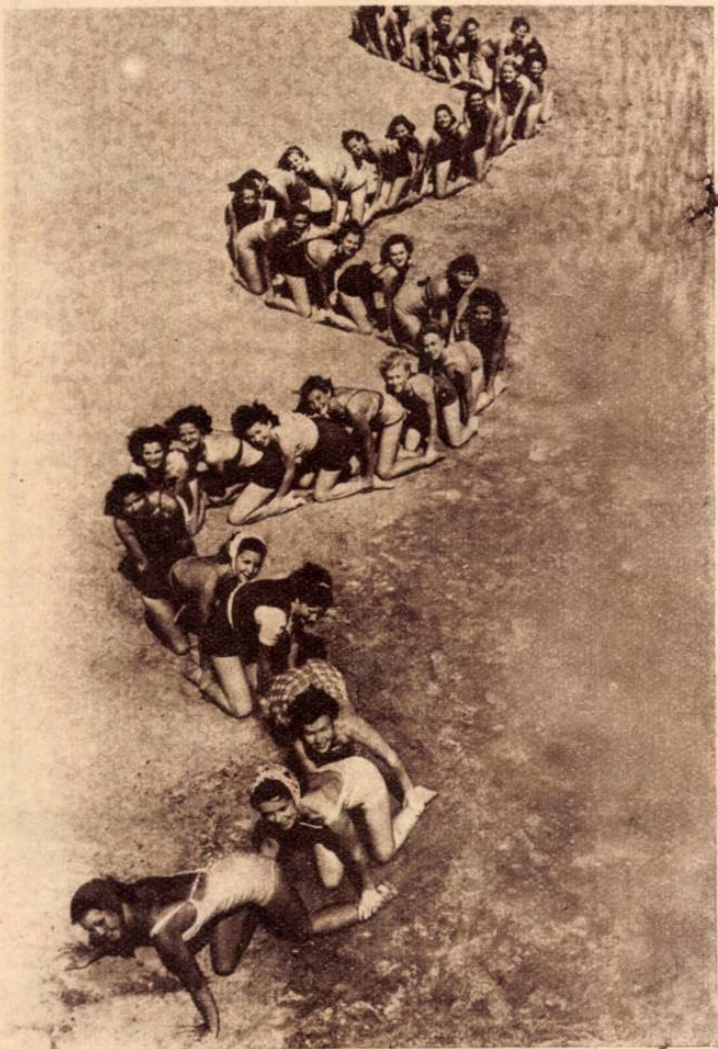
PURGATIV IDEAL
PURGEN BAYER
LĂCUT-SIGUR
RAPID

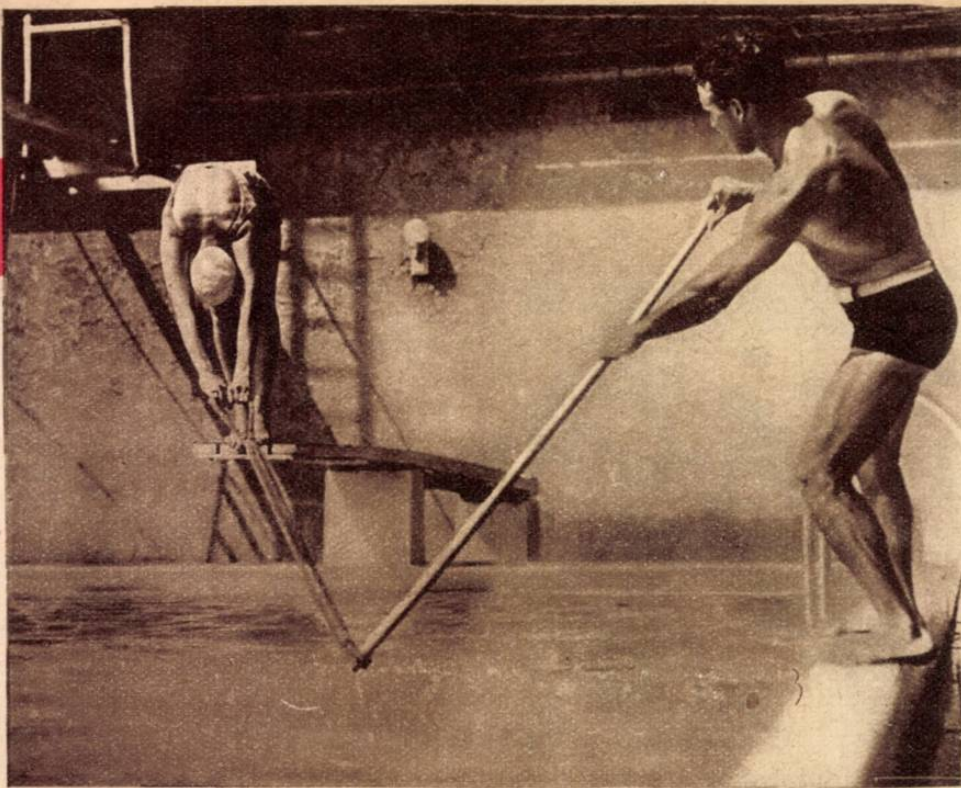
IMAGINI DE PRETUTINDENI

UN ȘARPE DE APĂ CU 32 DE CAPETE !

În localitatea balneară Long Beach, din California, a apărut de cu-rând un monstru marin cu 32 de capete, care a îngrozit întreaga populație. Balaurul nu stă numai în apă, ci vine și pe plajă, provocând mare neliniște printre sezonisții ! Fotograful nostru a reușit — cu prețul vieții — să fixeze pe film acest monstru: Clișeul nostru înfățișează monstrul, gata de atac.

Un profesor american de înot a inventat o metodă foarte practică pentru antrenamentul sportivilor, cari vor să învețe a sări de pe trambulină. Cel care sare stă pe trambulină prinde inelul de frînghie, fixat pe un baston ținut de profesor. acesta trage bastonul, înotătorul scapă frînghia și alunecă astfel cu mâinile perfect întinse în apă. În fotografia noastră predarea noului sistem de sărituri.

Oricine a încercat să stea în echilibru pe un trunchi de copac, în apă, știe cât e de greu să reușești. Un canadian anume Bradborn nu se mulțumește numai să-și țină trupul în echilibru pe trunchiul de copac, ci își îngreiază sarcina, punând și un scaun pe plută. Fotografia noastră îl înfățișează pe acrobatul canadian la o reprezentare dată în localitatea balneară Brighton.

O NOUȚATE PENTRU CONCURSURILE DE FRUMUȘETE : UN APARAT DE MĂSURAT SILUETA

Pe plaja stațiunii Veneția, din California, se țin acum concursurile de frumusețe pentru alegerea unei Miss California. Spre a evita orice influențe, siluetele concurențelor sunt măsurate cu aparatul pe care-l înfățișează fotografia noastră.

↑ PESCUIT CU FURCA — DUPĂ MODEL JAPONEZ

În Japonia, femeile pescuiesc cu furca. Desigur că pentru reușită e nevoie de o doză mare de răbdare și îndemânare. Plaja de la Miami este acum în fierbere cu acest sistem de pescuit, care trece drept cel mai „en vogue” sport. Masca de sticlă care se poartă înlesnește vederea în apă. Fotografia noastră înfățișează pe o americană, care practică noul sport.

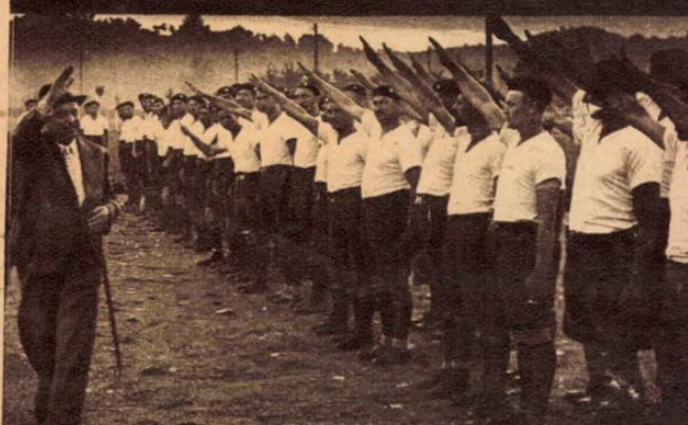
E vremea când toți oamenii caută să evadeze din cuptorul Bucureștilor.

IN ACEST NUMĂR:

M. S. Regele Carol II, părăsind gara Victoria din Londra, după sosirea Sa în capitala Angliei.

JAMBOREEA INTERNAȚIONALĂ

D. General Manolescu trecând în revistă străjerii comandanți din jamboreea națională dela Breaza. Dintre aceștia, o parte au plecat în Olanda.

A murit marele inventator Marconi.

Pitici și urlași. O pereche de pitici chinezi.

MEETINGUL DE AVIAȚIE DELA CERNĂUȚI

La Cernăuți a avut loc săptămâna trecută un mare meeting de aviație. Dăm în această pagină câteva aspecte luate în timpul desfășurării lui.
Jos: Tânărul Popa lansându-se cu parașuta. — În medalion: Parașutistul Popa, în carlinga avionului.

Avioane pornind în formație.

Micuța Anca Giurgiuveanu, de 3 ani, care a primit botezul aerului cu ocazia meetingului din Cernăuți.

Aviatoarea Burnaia și aviatorul Bob Vîrnav, întretinându-se cu domnul general comandant al Diviziei la meetingul aviatic din Cernăuți.

ZIUA AVIAȚIEI ÎN BUCUREȘTI

Cu ocazia zilei aviației a avut loc un serviciu religios la Arsenalul Armatei.

Monumentul eroilor Arsenalului.

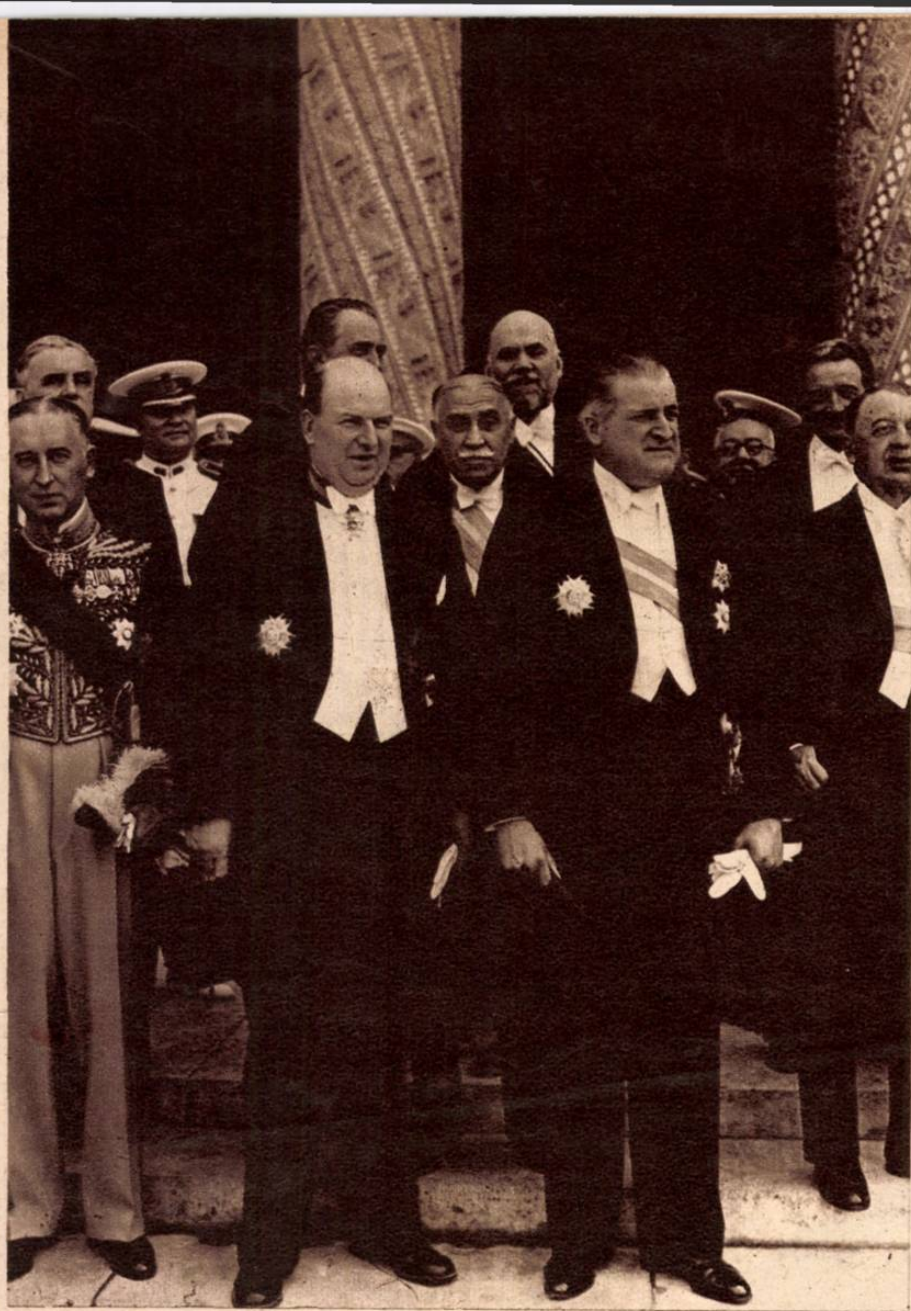
Sfințirea monumentului eroilor dela Arsenal. În timpul pomenirii morților.

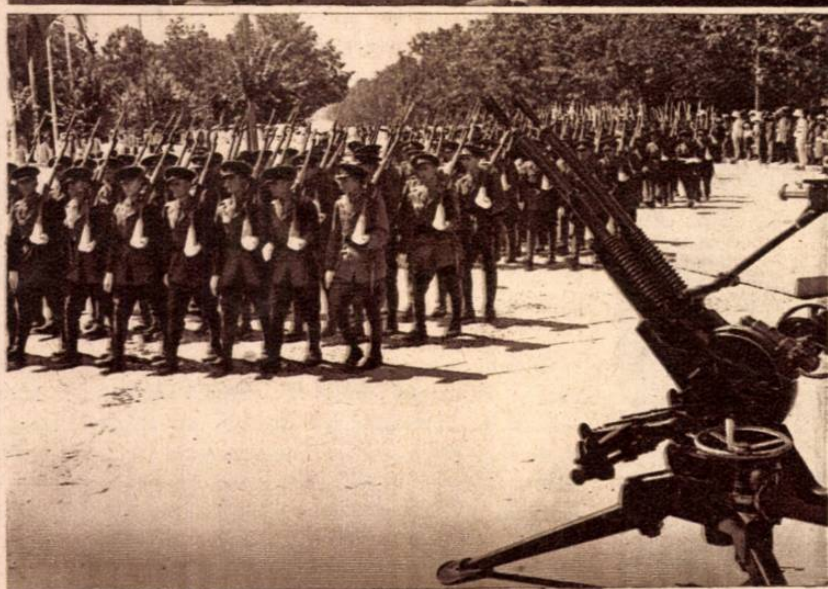

ACTUALITĂȚI DIN ȚARA

Joi 22 Iulie a fost ziua onomastică a M. S. Reginei Maria. Fotografiiile noastre înfățișează: STÂNGA: Membrii guvernului primind defilarea trupelor în fața Patriarhiei și DREAPTA: defilarea.

SĂRBĂTORIREA PATRONULUI AVIAȚIEI

În ziua de 22 Iulie cor., fiind patronul aviației, a avut loc o mare defilare pe șoseaua Jianu, în fața statuei aviatorilor.
Fotografiile noastre înfățișează pe domnii miniștri și ofițerii superiori și atașații militari ai Franței și Italiei, în timpul serviciului religios și JOS: defilarea trupelor.

mâncările
de regim
pentru
bolnavi
preparați-le cu
untdelemnul
SPHINX

ACEASTA
MARCĂ VĂ GARANTEAZĂ O
CALITATE SUPERIOARĂ ȘI CONSTANTĂ

Marconi

VRAJITORUL MODERN

O moarte tot atât de surprinzătoare ca și toată viața sa! Sincopa ce l-a trecut, într-o clipă, din plină pulsație creatoare în neant, părea mai degrabă o lovitură de teatru decât un sfârșit firesc.

Ne deprinsese atât de mult cu „loviturile” senzaționale acest magician al vremii noastre, încât așteptam parcă și acum un ultim miracol, care să-l readucă între cei vii.

Viața sa, care se confundă cu înfăptuirile atât de numeroase și rodnice, se întărește ca un șir necurmat de minuni. An cu an, bagheta sa de vrăjitor isbutea să ne uluiască cu o nouă realizare miraculoasă.

A fost un copil ciudat. Grav și taciturn ca un bătrân. Părea vecinic frământat de o taină. La 7 ani petrecea ore întregi, construindu-și singur diferite jucării electrice și mecanice, pe care le monta și demonta neconținut, ca și cum ar fi voit cu tot dinadinsul să le analizeze măruntaiele și să le pătrundă mecanismul. Părea atât de obsedat de aceste preocupări, încât uita adesea de mâncare și de somn.

La o vârstă când alții se joacă veseli și exuberanți, Marconi sta singur ca un pustnic și medita mereu.

Ca școlar obicinuia să se distreze, jucându-se în clasă cu o mică oglindă cu care reflecta lumina soarelui pe pereții clasei și pe diferite obiecte. Un joc deosebit de cunoscut de copii și destul de comun. Marconi-copilul se gândea să comunice

Marconi în laboratorul său de pe yachtul „Electra”.

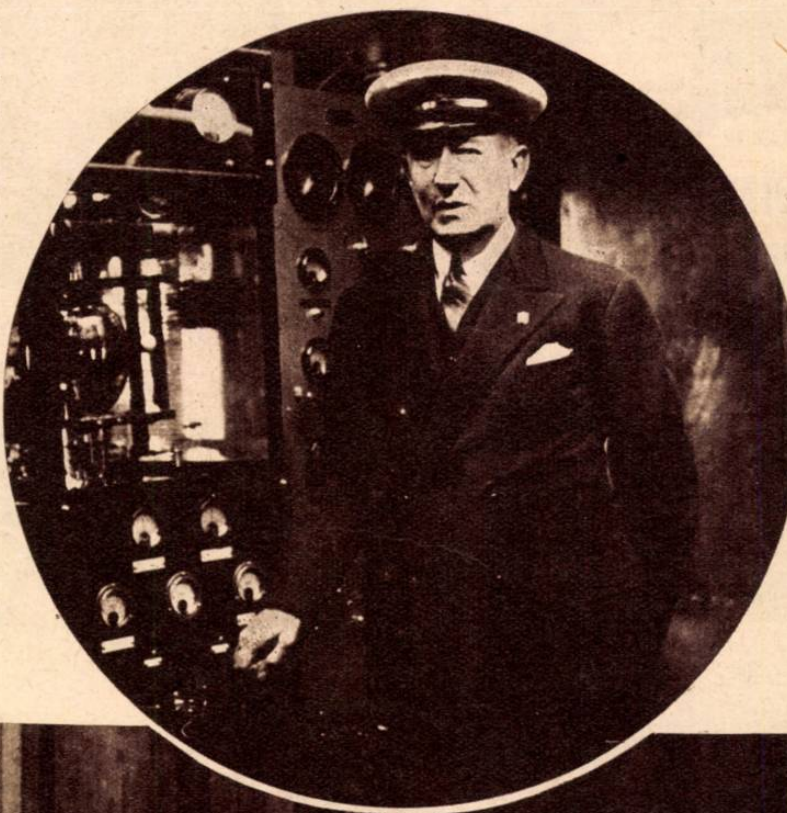
Cu ocazia împlinirii a 60 de ani, lui Guglielmo Marconi i s'a oferit titlul de cetățean de onoare al Americii. În fotografia noastră, lângă Marconi, fiica lui Elettra.

cu colegii săi, grație acestui joc de lumină, stabilind un sistem convențional pentru asemenea corespondență originală. El înfăptuia astfel, cu ajutorul unei simple oglinzi și a razelor solare, un prim sistem de telegrafie fără fir, cu care reușea să comunice la distanțe destul de mari.

Într-o zi însă norii acoperă soarele și elevul Marconi, contrariat că nu mai poate transmite semnalele optice micilor săi camarazi, se gândea cum ar putea găsi altfel de raze decât cele luminoase, care să-i stea la dispoziție și pe timp înourat și chiar noaptea.

Ca student la facultatea de științe din Bologna, se pasiona pentru problema undelor electrice. Caracterul misterios al acestor unde îl intriga în cel mai înalt grad. Tânărul Guglielmo presimțea că se poate realiza ceva extraordinar cu ajutorul lor. Nu se mulțumea să le considere ca niște simple jucării de laborator, așa cum făceau toți savanții și specialiștii din vremea lui.

Gândul unei comunicări la distanță, prin intermediul acestui minunat vehicul înaripat, care gonește în văzduh cu iuțea fulgerului, i se fixa tot mai adânc în conștiință. Ideea i se păru

Guglielmo Marconi.

însă atât de firească și chiar banală, încât socoti că nu se poate să nu fi încolțit înainte și în mintea altuia.

„Păcat — își zise Marconi — aș fi vrut ceva deosebit, ceva extraordinar și unic!”. Orgoliul său nu admitea să împartă gloria cu un altul. Adolescentul căuta originalitatea cu orice preț.

Și totuși, ideea lui Marconi, departe de a fi banală, era extrem de îndrăznească. În momentul când studia la universitatea din Bologna, prea puțini se gândeau la posibilitatea realizării unui sistem de telegrafie, cu ajutorul undelor hertziene. Atât Maxwell, savantul englez, care le anunțase existența cât și Herz, fizicianul german care le descoperise și le studiaseră în laborator, nu bănuiau nici pe departe că aceste misterioase unde vor prezenta odată un alt interes decât cel pur științific.

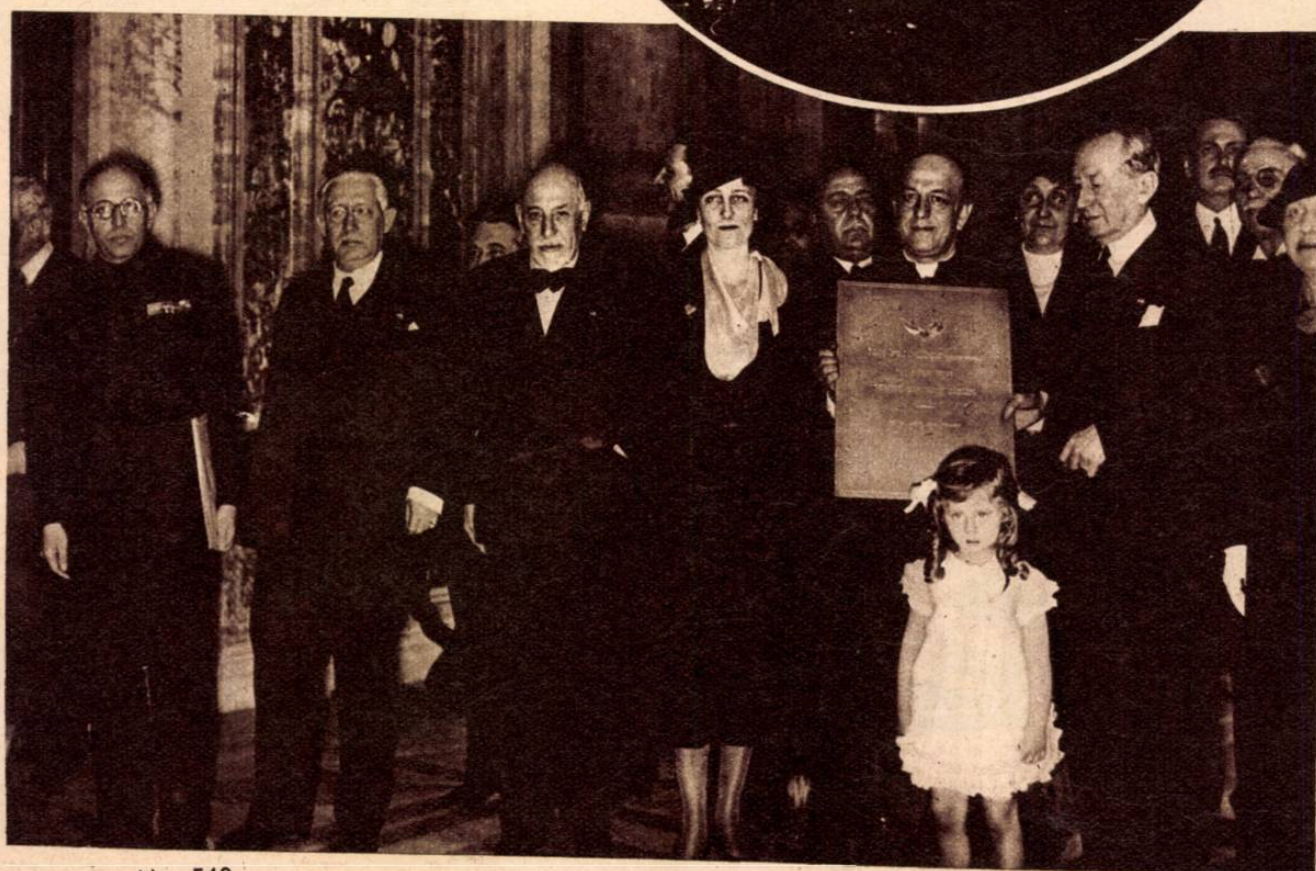
E drept că francezul Branly și englezul Lodge făcuseră oarecare experiențe de a transmite semnale prin unde electrice, la mică distanță. Nici unul din ei însă nu s'a gândit că asemenea încercări ar putea da loc la aplicații practice.

Folosind într-o combinație ingenioasă unda electrică, descoperită de Herz, radio-coherorul realizat de Branly, antena concepută de Popoff, precum și dispozitivele de emisie și recepție din sistemul de telegrafie cu fir Morse, Marconi reușea la 20 de ani să transmită pentru prima oară, semnale electrice fără fir metalic. Prima experiență, făcută pe domeniul părinților săi, la o distanță scurtă, este apoi repetată în Anglia, pe distanțe din ce în ce mai mari.

Este oare Marconi inventatorul telegrafiei fără fir? Întrebarea s'a pus pe vremuri. Germanii revendicau această glorie pentru Herz, Francezii pentru Branly, Englezii pentru Lodge și Rușii pentru Popoff. Chestiunea paternității invenției nu se mai pune astăzi. Desigur T. F. F. n'ar fi putut exista înainte ca Herz să descopere unda electrică și Branly să realizeze coherorul, primul dispozitiv de captare al acestor unde. Faptul însă nu micșorează cu nimic meritul lui Marconi, care s'a gândit și a reușit cel dintâi să combine în mod ingenios toate aceste elemente, disparate în aparență.

Tatăl său era italian, iar maică-sa irlandeză. Această dublă eriditate explică complexitatea personalității sale, dominată deopotrivă de spiritul latin ca și de cel anglo-saxon. Marconi este italian prin înclinarea sa pronunțată pentru tot ceea ce-i mare, senzațional și spectaculos. Are o predilecție pentru lovituri de teatru impresionante, manieră sub care-i place să-și prezinte de obicei invențiile.

Este însă englez prin perseverență și tenacitatea în activitate, urmărind aceeași preocupare născută la monoideism. E englez deasemenea prin spiritul său practic și comercial, care-l împinge întotdeauna să-și valorifice avantajele realizărilor sale, printr-o exploatare judicioasă. Admirabilă sinteză între geniul latin și cel anglo-saxon!

Dorința de performanțe, capabile să uluiască mulțimea, îl urmărește mereu. Se pricepe de minune să popularizeze cele mai abstracte realizări ale științei și tehnice, reformându-le sub o formă spectaculoasă. E vrăjitorul modern prin excelență, care ne surprinde mereu, prin bagheta sa magică. Invențiunile se prezintă sub forma unei serii de recorduri senzaționale:

În 1896, ca student de 20 de ani, transmite primul semnal de T. F. F. Un adolescent pune lumea întreagă în uimire! În 1899 realizează legătura radio-telegrafică peste Canalul Mânecii, în 1901 străbate cu unda Oceanul Atlantic, în 1904 editează pe un vapor un ziar, cuprinzând ultimele știri primite prin radio și în 1907 înființează un serviciu public de T. F. F., între vechiul și noul continent.

Ascensiunea nu se termină aci. Toată viața, Marconi se străduiește să desăvârșască ceea ce a inventat în prima tinerețe. Obicuințele transmisiuni prin radio nu-l mulțumesc: ele necesită instalații relativ scumpe și greoaie, energii de emisie prea mari în raport cu raza de acțiune a undelor, recepțiile sunt influențate de perturbații atmosferice, comunicațiile nu pot fi secrete, iar posturile se stânenesc reciproc în văzduh. În căutarea unei soluții salvatoare, descoperă, după o muncă încordată, miracolul undelor scurte, care înlătură toate neajunsurile pomenite. Într-o demonstrație senzațională făcută în Noembrie 1928, reușește să stabilească pe unde scurte dirijate o convorbire între Londra și Australia, la o distanță de 20.000 km. În locul instalațiilor uriașe de până atunci, o singură cutiuță portativă este suficientă pentru a asigura convorbiri prin radio, între antipozi.

După patru ani o altă performanță! La 26 Martie 1930, instalat pe bordul yachtului său „Electra”, amenajat ca laborator plutitor aflat în portul Genova, Marconi reușește printr-o simplă apăsare de buton, să aprindă luminile expoziției electriceității din Sydney (Australia), cu prilejul sărbătorii de inaugurare. Urmează miracolul micro-undelor (unde cu o lungime mai mică de un metru), al căror studiu a ocupat ultimul deceniu din viața lui Marconi, prilejuindu-i o altă serie de lovituri senzaționale. Posedând într-un grad superlativ calitățile remarcabile ale undelor scurte, noul instrument e destinat să ducă la desăvârșire radio-tehnica. Radio-telefonul particular, capabil să înlocuiască cu succes actualul telefon cu fir, sub forma unui emițător receptor portativ, devine realizabil grație micro-undelor. Telemecanica și terapia medicală sunt deasemenea revoluționate prin aceeași descoperire a micro-undelor. În 1934, Marconi realizează „radio-farul”, un dispozitiv minuscul, care, instalat pe bordul vapoarelor, permite comandantului să se orienteze cu o deplină siguranță prin simple semnale radio-electrice, chiar pe bezna și ceața cea mai opacă. „Cuțitul electric”, realizat cam în aceeași epocă, tot de Marconi, face posibile cele mai grele intervenții chirurgicale, fără să dea loc la cea mai ușoară pierdere de sânge.

Marconi pe bordul yachtului său „Electra” alături de epocala sa invenție „Radio-Farul”.

Idealul, pe care-l cultiva în timpul din urmă, era transmisiunea energiei la distanță pe calea undelor. În locul actualelor cabluri greoaie și costisitoare, unda înaripată trebuia să ne aducă lumina, căldura și toată energia pentru industrie, tracțiune și diverse aplicații din viața practică.

Moartea pretimpurie l-a împiedicat să înlăturească acest ideal, care ar fi însemnat apoteoza radiotehnice.

A fost comparat cu Edison. Comparația e justă în sensul că amândoi au impresionat lumea prin invențiunile lor senzaționale. Marconi însă nu e numai un tehnician iscusit, ci și un savant înzestrat cu o largă viziune de cercetător științific. L-am putea compara mai degrabă cu Guttemberg, întrucât radio a însemnat în viața omenirii o revoluție culturală tot atât de co-

Cu ocazia vizitei sale în Japonia, a fost obiectul celor mai mari atențiuni ale oficialităților.

vârșitoare ca și tiparul. Milioanele de inși, risipiți în colțurile cele mai vitrege ale globului, îi dădătesc fericirea de a putea să participe prin radio la binefacerile civilizației. Atâtea vieți salvate dela naufragiu grație semnalelor „S. O. S.”, stau mărturie pentru puterea binefăcătoare a invenției lui Marconi.

Asemenea lui Prometeu, Marconi a smuls din văzduh taine electrice și, cu ajutorul lor, a înfrânt depărtarea, risipind din belșug omenirii întregi bunurile culturale, rezervate până la el unei minorități de privilegiati.

Ing. I. ȘERBAN

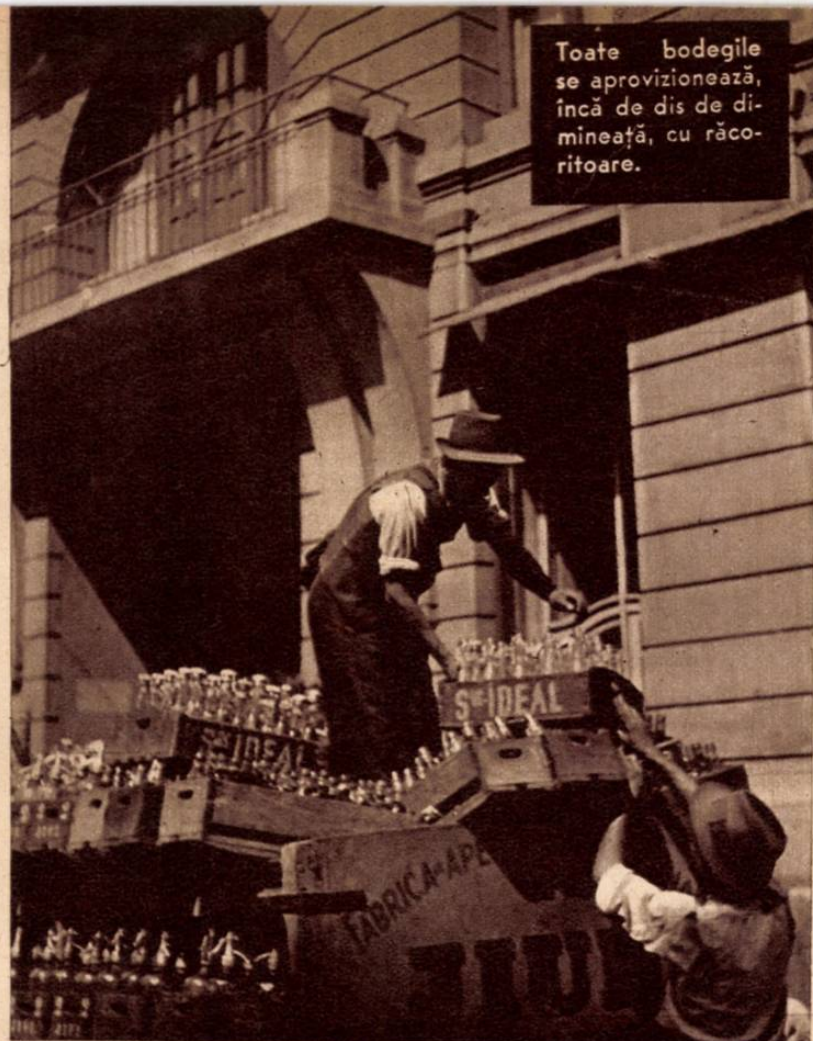
nu e deviza
noastră.

Cercetați țesătura
și frumusețea cio-
rapului „ADY” 75,
și vă veți convinge
de calitatea
superioară a
acestui produs

• SUPLU
• ELEGANT
• DURABIL

Toate bodegile se aprovizionează, încă de dis de dimineață, cu răco-ritoare.

1. Aprovizionarea cu alimente.

2. Istovit de căldură moșneagul din fotografia noastră se odihnește pe o bancă la umbră.

3. Din lumea romilor: tata mare își învață nepotul să bea.

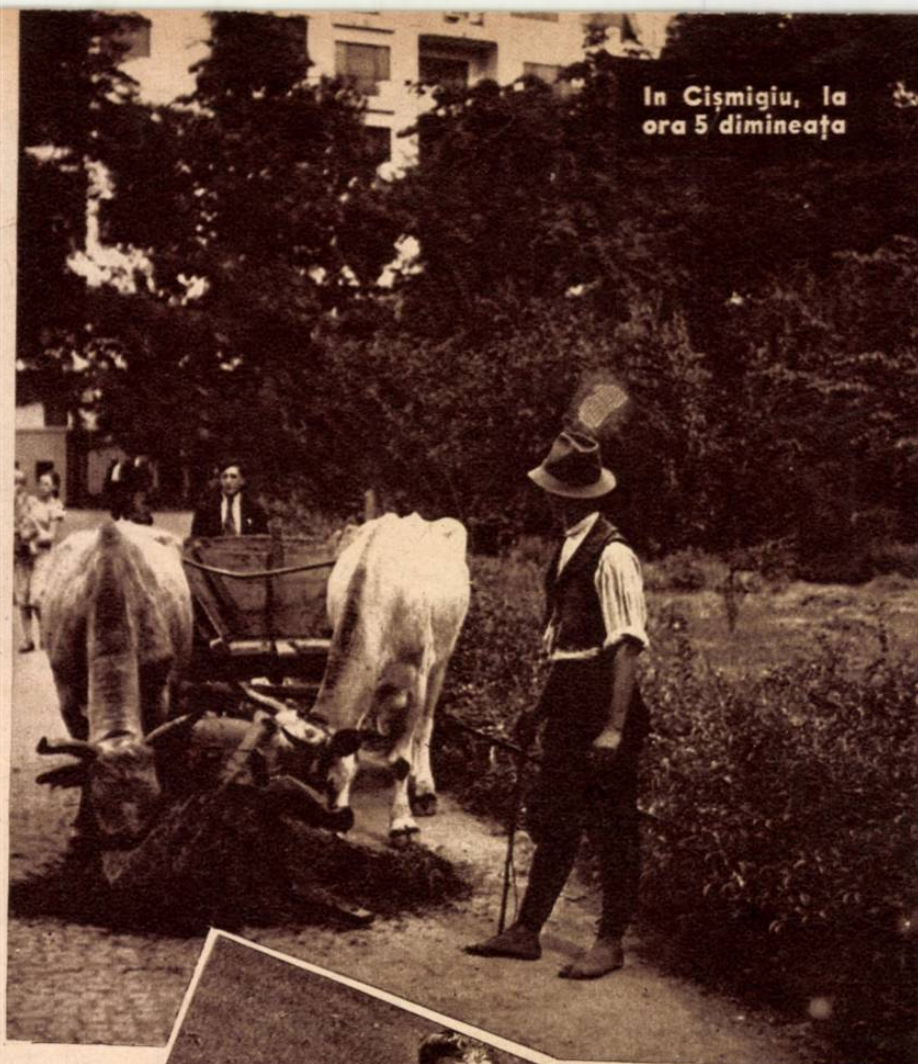

4. Ce nu văd vizitatorii strandului: curățirea bazinelor.

5. E cald, și totuși dacă nevoile vieții te obligă, lucrezi și în soarele dogoritor al amiezii.

6. În amurg.

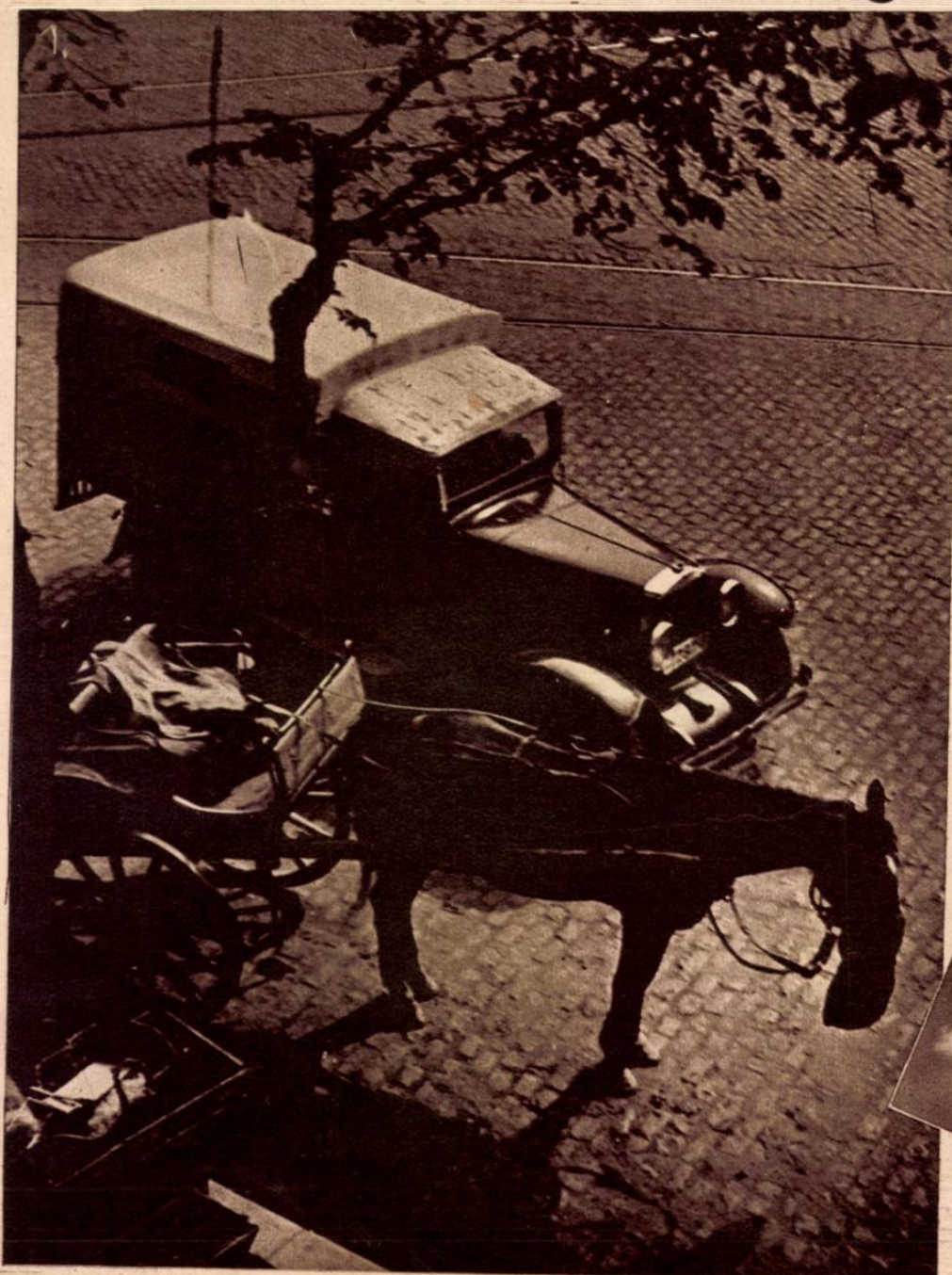
7. Căldură de neîn-durat.

În Cișmigiu, la ora 5 dimineața

HOINĂRIND

într'o zi de vară cu aparatul fotografic

1. Toaleta bărcilor din Cișmigiu.

2. Lângă bazinele copiilor de la strandul Bragadiru.

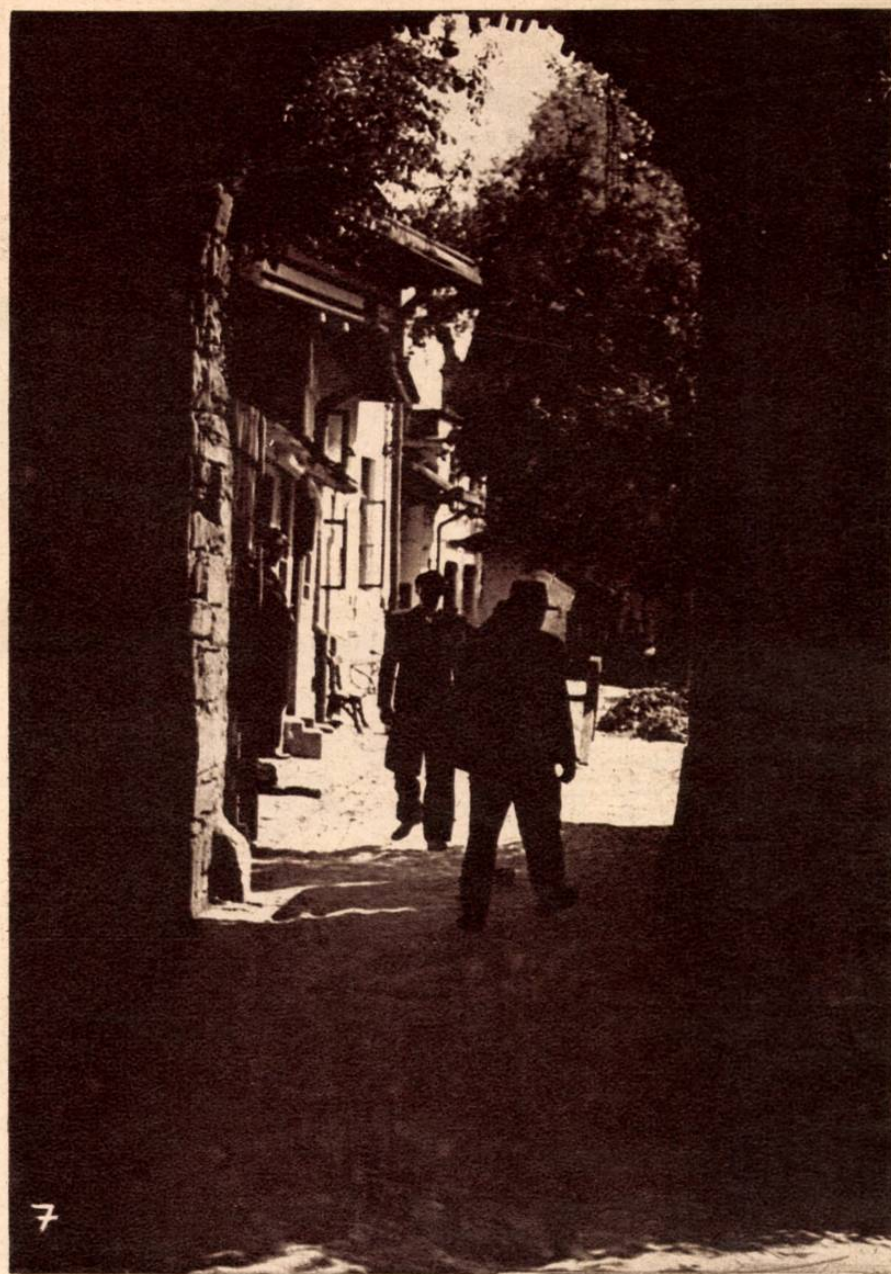
3. Și cunoscutul Băzu Cantacuzino suferă de căldură...

4. Butoaiele cu bere, așteptând să le vină rândul...

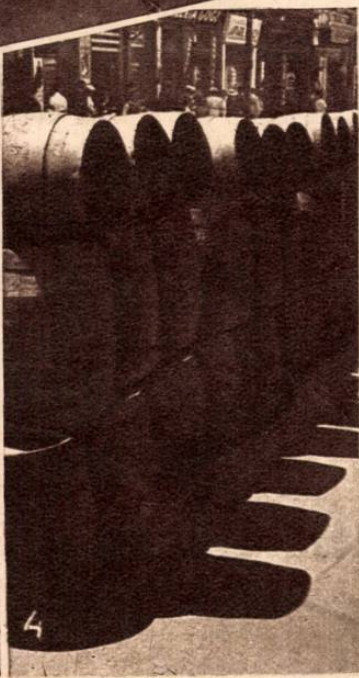
5. Bodegile și restaurantele fac vânzare în aceste zile de arșiță.

6. Vânzătoarea de mure.

7. Spre umbra mult căutată.

(Foto Grossaru)

ȘI NU UITAȚI:
Pentru protecția și înfrumusețarea tenului în timpul zilei: Elida Ideal Creme

Pentru curățirea și alimentarea pielii în timpul nopții: Elida Cold Cream cu Citron

Un ten splendid ce reamintește farmecul imaculat al crinului, așa ar trebui să fie și tenul d-voastră Doamnă! Baza elementară a oricărei îngrijiri a tenului trebuie să fie un săpun de calitate: Elida Lilas Grand Luxe. Spuma sa fină desprinde din porii epidermei orice murdărie ce ar periclita tenul; îngrijește pielea, conservându-i finețea și frăgezimea.

ELIDA
Lilas Grand Luxe

Vorbe de clacă

A STEA'S vorbe de clacă, dom'le!... Expresia este însoțită, de cele mai multe ori, de un gest de dispreț, ori de o înălțare a umerilor, ce-ar exprima neputința de a te face înțeles.

„Vorbe de clacă” — vrea să spună, în limbajul curent, discuția lipsită de teme, taifasurile fără spor. Cum s'a ajuns la acest înțeles nu ne interesează, dar că e totul greșit, aceasta e de netăgăduit. Vorbele de clacă, adică snoavele, cântecele, glumele, ghicitorile și basmele ce însoțesc munca de noapte a satelor, au un scop bine determinat; anume, acela de-a trezi oamenii, îndemnându-i să lucreze, de-a crea o atmosferă de voe bună și plăcere, care să alunge oboseala și să ascundă scurgerea timpului. Asemenea soldatului care mășeluește cu mai puține eforturi și cu mai multă voe bună în sunetele fanfarei, lumea adunată muncește cu mai mult spor și mai repede, în gluma spumoasă a flăcăilor atâțați de râsetele fetelor, în snoavele povestite cu zâmbet de unchiș hârșit — ascuns pe sub mustăți stufoase și cărunte — de cei vrâstnici, în cântecele de dor și de dragoste ale fetelor, care răscolesc și înfloară pe cîtinei, în glasul viorilor, când sint țigani lăutari. Aceste vorbe de clacă alcătuiesc cămașa pe care poporul nostru a știut cum s'o țese, atât de frumos, cum numai el știe, pentru a învălui plata lui amară de toate zilele: munca; constituie momeala care atrage tineretul, e răsplata osteneții, la care nimeni nu ia seama dealtfel, gândul tuturor fiind la veselie și la șagă.

— Mergi la clacă? — întreabă Ilie pe Jurcă.
— Merg, că vine și Gena Radului.... Să auzi ce cântece știe aia....
— Da să ascuți la nea Mărin ce glume știe....
De muncă nu se pomenește: parcă nici n'ar fi să fie.

Iar Gena Radului, Nea Mărin, Ilie sau Jurcă „fac” cântece, nascocesc vorbe de șagă, strigături ori ghicitori, fără să le treacă prin minte nici măcar în vis, că mai curând sau mai târziu, un domn cu ochelari de aur pe nas, tobă de carte și

Cum se zic și ce înseamnă. Nea Mărin și Academia. — Frăția muncii. — La noi și la alții. — Joc și muncă românească. Obiceiuri pitorești

La strânsul sno-pilor.

Clacă, într'o după amiază de iarnă.

La curățatul porumbului.

altor popoare și chiar astăzi oriunde condițiile economice, felul de trai, nevoile unei izolări firești de lungă durată o reclamă cu impetuoșitate. Acolo unde circulația monetară e redusă, unde banul e scump, sau are o valoare relativă, unde civilizația n'a pătruns și n'a corupt spiritul de solidaritate, care există ori de câte ori există luptă pentru supunerea și cucerirea naturii, — acolo există și clacă. Într'o frumoasă carte a scriitorului și fostului pionier francez Const. Weyer, se povestește, de pildă, despre o clacă în Vestul Americii, în epoca de cucerire a ținuturilor sălbatice, stăpânite pe atunci de Pieile-Roșii. La căsătoria unui flăcău, întreaga comunitate, în frunte cu șeful ei, clădește casa ce va adăposti tânăra pereche, familia nouă, stâlpu în plus, la edificiul uman al satului. Pe mâncarea și băutura nașului, casa se ridică din temelii, într'o bună dimineață, crește și e terminată în amurgul celei de a patra zi. Claca a izbutit să dureze, în cel mai scurt timp, adăpostul unei noi forțe, care alături de celelalte va întări puterea comunității, alcătuind o nouă pi de rezistență, în durata și dezvoltarea ei. Obiceiul dăinue și

azi încă, la Metișii din acele locuri, adaugă scriitorul Claca a existat deasemenea — există poate și acum — în Rusia, în satele risipite ca sămânța dusă de vânt, în pustiul stepei, sau în suiburile sălbatice ale Caucazului. În Spania, așezările umile și singuratic, răslețite pe rocile secetoase ale podișului acestei țări, cunosc claca de mult. Oamenii, pe cari soarta implacabilă îi silește să se ucidă între ei, în cătunul lor, pun braț lângă braț și-și adună sudoarea trupurilor, într'o sfortare comună ca să ajute vecinul, la o moarte, o nuntă, un botez, la sprijinirea unui mal, ori la săpatul unui șanț, în roca dură ca oțelul. Dar nicăieri, în nici o țară, la nici un popor, claca — adică munca obștească nelegiferată, nesilită, neplătită, în folosul unuia — n'a îmbrăcat haină mai aleasă, mai pitorească, mai vioaie, ca la noi.

Spre deosebire de toate celelalte, claca românească se face noaptea. Fie ea pentru curățatul porumbului, pentru torsul sau scărmanatul lănei, pentru „jucat pământ la casă nouă”, claca românului înseamnă muncă veselă și joc, de noapte.

Este poate adevărat că motivul stă în dorința plugarului de a nu pierde o zi de muncă. Clăcile au loc mai ales toamna și câte nu sânt de făcut atunci!... Dar câtă poezie totuși în această frământare, sub geana nopții!

*

S'au descris nenumărate nopți de clacă. Le-am cetit și

în proză și versificate. Am văzut și piețe de teatru, teatru sătesc, cu același subiect.

Și totuși nimeni nu a reușit să smulgă sufletul a ceea ce a văzut desigur și să-l aștearnă pe hârtie. Ca să-i înțelegi frumusețea, claca trebuie trăită.

Să fii acolo, în curtea Mariei lui Petru al Babei printre grămezile de păpușoiu, de două ori cât omul și să vezi cum, pe măsură ce lumina zilei se stinge în pânza înserării, pe latul drumului și pe cărările înguste, oameni, femei, fete și copii, sue dealul pe întrecute. Întâi vin cei de mai departe, căci au plecat din vreme și s'au pregătit mai dinainte. Vecinii mai robotesc încă, se spală, mănâncă, strâng vitele și trag cu ochiul peste uluci, din când în când.

— *Ce faci față Lino, nu vii!...*

— *Viu, viu!...* — răspunde femeia dinapoia gardului. — *Da să astâmpăr vițelu' ăsta, fir'ar al drăstului!... Prru! Prru!... Nă! Nă!... Cu-ti!... Cu-ti!... Cu-tii!... Goian, fir'ai...*

Flăcării încă nu s'au arătat. Sînt toți jos, la podul de lemn, doi, pe unde trece lumea și nu lasă fetele să-și vadă de cale, până ce nu plătesc vama, cu o glumă, cu o harță pentru o sărutare, că ajung sus gâfâind și roșii ca măcieșii sălbatici.

— *Din vreme o luarăți, maică,* — zice o bătrânică.

— *Nu făcurăm nimica, față Smarandă,* — se apără una. Și toate's cu ochii deval, furnicate de plăcerea așteptării. Când s'a așezat noaptea bine — și băătura e plină de suflete. S'a rânduie fiecare după pofța inimii și plăcerea tovarășiei. La mijloc s'a ațâțat un foc zdravăn de crengi, care pocnește și pâraie și taie negrul nopții, cu o pâlălaie cât prunul de mare, numai limbi roșii, cu vine vineții și sfărcuri galbene, din care se desprind ochi de lumină, ce se închid într-o clipire de viață scurtă. Și e mai mare minunea să vezi cum s'a făcut așezarea, în așa fel, încât focul nu luminează decât bărbi țepoase ori mustăți dese ca beteala păpușoiului, ori basmale negre, trase peste frunți încrețite de ani și de griji, dar în nici un fel vre-o față smează de flăcău, sau vreun bariș albastru, alb ori galben. Tineretea s'a proptit în mușchiul nopții, ca bureții în umezeală. Numai gura i se aude.

Când începe a cânta Gena Radului parcă suspină isvorul dela poalele colinii mari...

*Foaie verde matostat
Ionică plecași din sat
Noaptea când ieșise luna
Și când eu dormeam, nebuna.
Of! cum mă lăsași tu friptă
Amărată și învinsă
Singură și neajutată
Nici nevastă și nici fată...*

Glasul subțirel care se vaită întins și suspinat, se face odată tare și-i pătrunde în inimă pe toți:

*Pentru ce făcuși acum
Ionică, să mori pe drum.
Să te plimbi în București
Numa'n cântece popești
Tămâiat și nșepenit
Cu inelul meu gătit!...*

— *Aoleu, Geno, m'ai dat dracului!* — strigă Pătru al Babei mulțumit. — *Vin la neica să te pupe.*

— *Ci mai stai nene, că nu ți s'o fi făcut foame de-acuma...*

Din colțul focului, unde-a tras iar, ca să prăjească porumb, Moș Geantă prinde a câra una de pe vremea lui:

*Doamne, fă-mi Tu mie dar
Niște țoale de jandar,
Să umblu pe drum stăpân
Să iau fetele de sân!...*

Din toate părțile se înfiripă crâmpie de cântece, strigate de vre-un flăcău gureș și iute, lălăite de vre-un moșneag colțos încă și în anii de dăruială, împletite de una ori mai multe fete. Incep ghicitorile și snoavele.

— *Mă!... Care știe, mă?... Ce e lucru' dracului și stă'n capu' satului?...*

— *O fi baba mea,* — mărâie Moș Geantă.

Dar bătrâna l-a auzit și începe a-l „mitocosi“ de se strică oamenii de răs.

— *Fir-ai al dracului de moșneag, că nu vrei să pui clanța la ticăloasa aia de gură, pe care ai vărsat o Dunăre de țuică... Nu's eu bețivule, crâșma e... aia de ți-a mâncat vitele și pământul!... Of, Doamne...*

Dar în timpul acesta mâinile n'au stat. Păpușoiul e jumult și drugile cu boabe galbene, ca picăturile de miere, se rostogolesc fără încetare în grămezi: Atâtea mâini ce se frământă fără preget, nu e puțin lucru. Înălțimile de păpușoiu necurățat se mistue, văzând cu ochii. Din când în când se mai oprește lumea, ca cei de-ai casei să descotorosească locul de foi și de cocenii. În răstimpul acesta, tineretea bate o săltată zdravănă și sucește niște roți de horă îndesată și aprigă. De se află lăutari e bine de tot; de sînt lipsă însă, se găsește cine să cânte. Și-apoi voe bună să fie...

Lasă-mă Doamne să joc — strigă un flăcău.

Până oiu muri pe loc!

Joacă tu în bătaură

Eu joc cu muiera'n șură,

— răspunde altul.

Măi! Clacă fără de jucat

E ca mortu nespălat,

Pe la noi nu s'a aflat!...

— încheie al treilea.

O față sprintară și „duhoasă“ strigă și ea odată, în hohotele de răs ale tuturor:

Păi!... Flăcăi!... Gura vă merge

Da' picerel's betege.

Decât să nvârțiți betegii

Fetelor jucați moșnegii...

După joc, Pătru al Babei trece cu o oală de țuică din om în om. Apoi cu alta și iar cu alta, că e lume multă. Pe răcoarea nopții și după joc, țuica încălzește și răcorește și iar încălzește. Curățatul începe cu mai multă iuteală și glumele sar de pretutindeni, ca scânteile din foc. Se aud numai hohote de răs și țipetele fetelor, îmboldite de vre-un flăcău, strunit de gura de țuică și plin de coraj pe întuneric.

Înainte ca ziua să fi făcut ochi, porumbul a fost curățat și lumea începe a pleca în pâlcuri vesele și inimioase. Satul și-a făcut datoria, sigur că cel ajutat și-o va face la rândul lui.

Pătru al Babei rămâne să-și orânduiască fișcurile aurii în pă-

șit, dela o gură de foc la alta. A cheltuit o vadră de țuică pentru obraz. Dar banul, banul lui puțin, nu l-a scos din nodul făcut la cămașa muierii...

Clăcile pentru scărmanatul ori torsul lăunii, se petrec cam la fel, cu deosebirea că la tors, femeile lucrează firul, iar „coșimeea“, adică bărbații, fumează — dacă se poate și e locul — se iau de trântă, la încercatul puterii.

Însă cea mai minunată clacă e aceea dela casa nouă. Se face numai cu lăutari.

După ce casa a fost croită și așezată pe furcile ei, împătrită și acoperită, rămâne să fie dușumelită. La țară, la noi, țaranul nu pune scânduri jos, ci pământ bătut care, amestecat cu nisip și udat zdravăn, durează o dușumea care are țaria cimentului, fără să fie la fel de aspră în răceală, ori la vre-o cădere a cuiu.

Pământul e cărat și bătut de toată tineretea satului o noapte întreagă, până în sfârșul dimineții.

Se fac cinci, șase, șapte focuri, din fața casei și până la locul de unde se sapă și se cară roabele pline de lut. De departe par niște guri de flăcări, asemenea gurilor de balaur scui-pătoare de foc din basme. Omul se naște vederii cu fiecare vâl-vătaie de lumină și se mistue în besna nopții, cu fiecare pas pă-

șit, dela o gură de foc la alta. Mârâitul cobzei, piuitul păsăresc al diblei, sînt însoțite de îngănatul subțire al fetelor, de șueratul flăcăilor, de îndemnurile prelungi și domoale ale celor mai bătrâni, de pârâitul cren-gilor și de vuetul limbilor de foc, pâlite de răbufniri de vânt supărăcios de noapte.

Când s'a pus un strat de pământ, roabele sînt asvârlite cu zgaibele în sus și toată lumea se prinde în joc. Și ce joc, ce pisălogeală, ce frământare, ce putere de țopăială!... Pământ mai bine bătut nici nu s'ar putea. Crucea de voinic, când saltă, e ca maiul, nu e glumă. Și nici fata nu se lasă...

Apoi iar pun mâna pe sape și pe roabe, iar se așterne un strat și iar joc. Îndemnurile nu lipsesc.

*Hai! Flăcăi nu vă lăsați
Strângeți brăul și săltați!*

Nu sta Leană supărată

Că te ține mă-ta fată.

Hai! Mai nvârțiți odată!...

În zori, casa e dușumelită. Scripcarii, cu scurtă la mână, dorm ca lemnele, la voia întâmplării. Satul își trăește viața lui de zi obișnuită: oameni și dobitoace la muncă.

A fost o noapte de clacă. Și altele vor fi la rând...

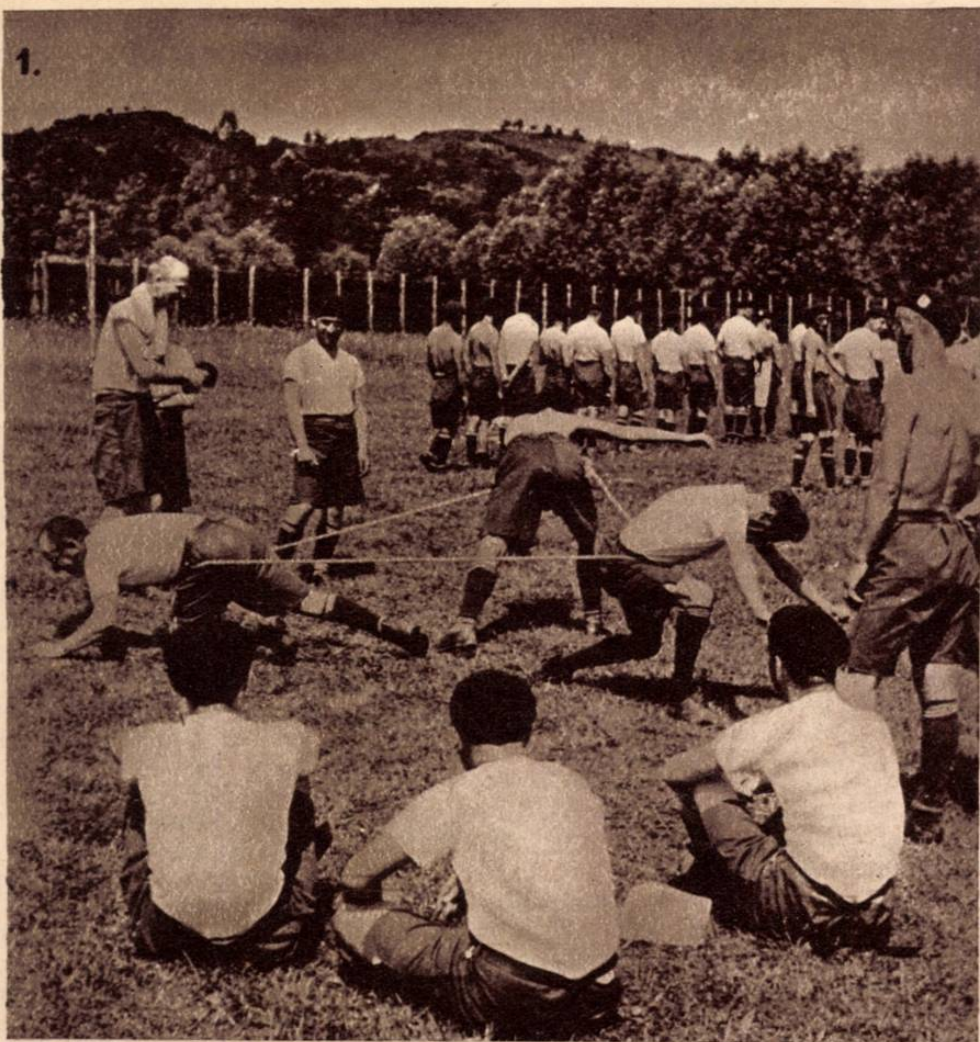
— *Mergi la clacă?* — întreabă Ilie pe Jurcă.

— *Merg...*

LORY PANAITESCU-ZĂTRENI

Jamboreea națională dela Breaza

1. Jocurile stăjerilor cu „sfoara”.

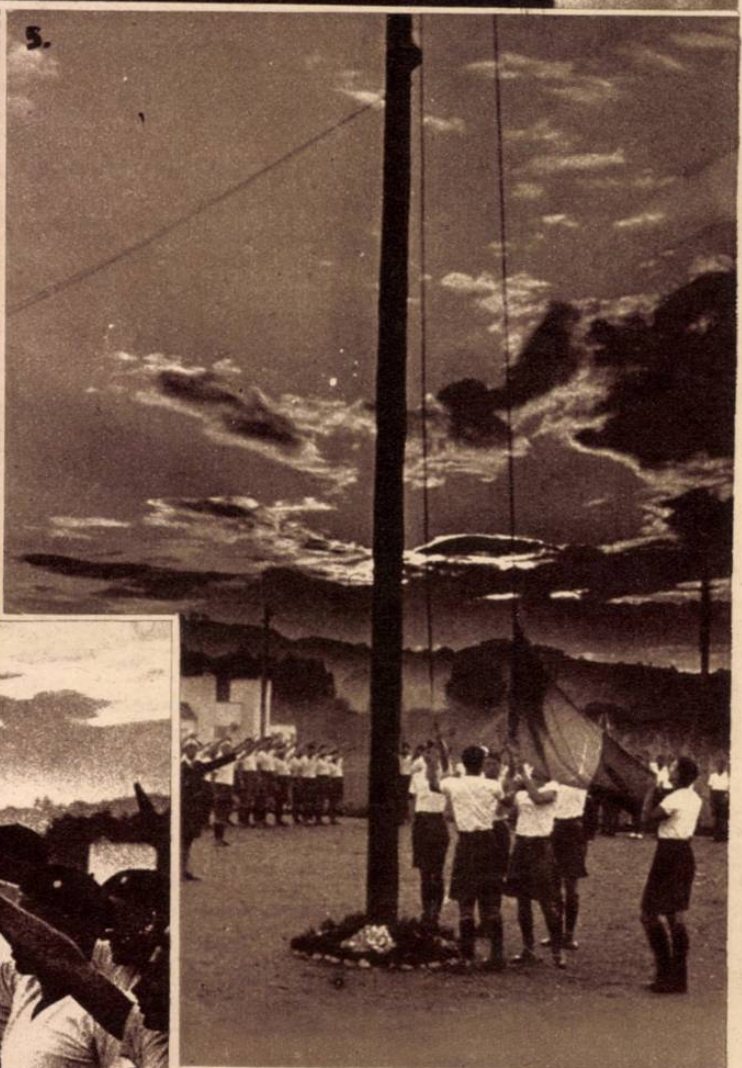
2. Dl. maior adjutant Sidorovici vizitând jamboreea națională dela Breaza. În dreapta d-sale, d-nul comandant maior Jugănar.

3. Domnul general Manolescu Treand, trecând în revistă pe străjerii comandanți, la jamboreea dela Breaza.

4. În drum spre terenul unde se face apelul.

5. Ridicarea pavilionului într'un apus de soare, la jamboreea dela Breaza.

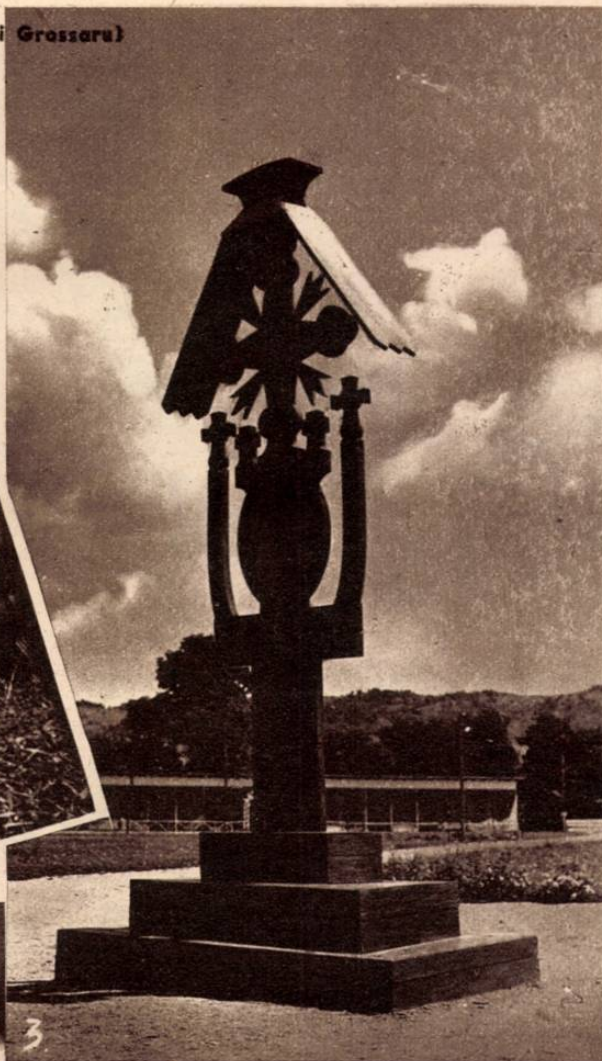
Foto: Grossaru

(Fotografii Grassaru)

1. Corul străjerilor.

2. Sala de ședințe a comandanților jamboreei O. E. T. R. dela Breaza.

3.

Troiță lucrată de cercetașii jamboreei naționale dela Breaza, care va fi expusă în tabăra lor dela jamboreea internațională din Olanda.

4. Comandantul de serviciu al taberei sună adunarea.

5. Dormitorul străjerilor comandanți dela Breaza.

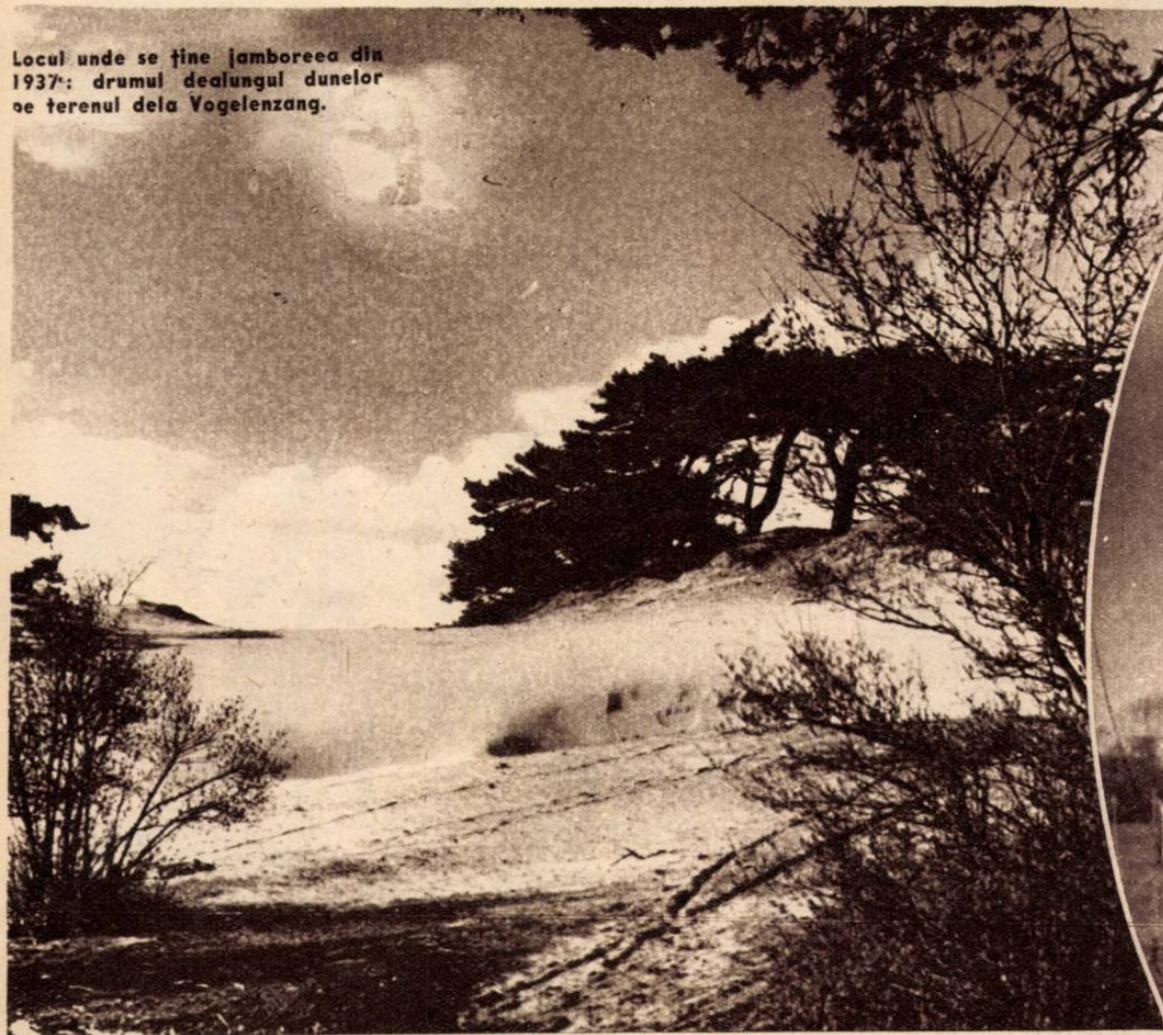
6. La culesul florilor.

7. 109 cercetași români au plecat săptămâna trecută la jamboreea internațională din Olanda. Fotografia noastră înfățișează un grup vesel salutând, în gara Câmpina, pe cei cari i-au condus.

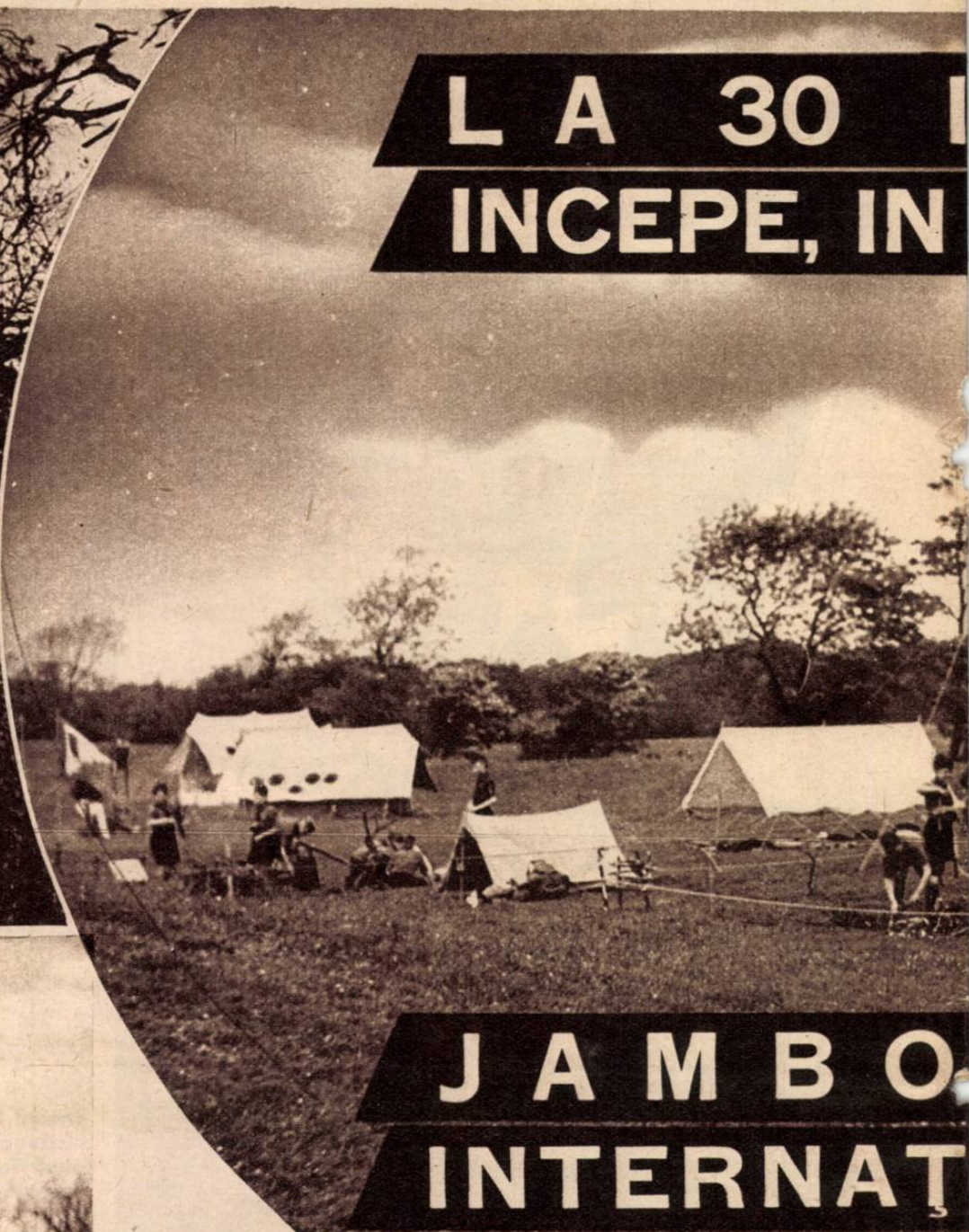

Locul unde se ține jamboreea din 1937: drumul dealungul dunelor pe terenul dela Vogelenzang.

LA 30 INCEPE, IN

JAMBO INTERNAT

Din toamna anului 1936 încă, au început cercetașii olandezi să-și ridice corturile, spre a pregăti terenul pentru jamboreea internațională din anul acesta.

Una din uriașele grămezi de lemne care vor fi întrebuințate pentru focurile din tabără și pentru gătit.

DUPĂ o statistică recentă, există în lume 2.812.074 cercetași, din 50 de țări. Se știe că instituția cercetașiei a fost creată de către Lordul Baden-Powell, cu puțin timp înainte de izbucnirea războiului din 1914. Pe drept cuvânt, acest om a câștigat premiul Nobel pentru pace, întrucât cercetașia înseamnă un mijloc admirabil de educație și de înfrățire a popoarelor. Tinerii crescuți în religia cinstei, a curajului și a iubirii aproapelui, vor fi cetățeni întregi. Primul recensământ făcut în 1922, pentru 32 de țări, câte adoptaseră instituția cercetașiei, a dat numărul de 1.019.205. Rezultă că în timp de 15 ani, numărul cercetașilor s'a dublat. În acest timp, Italia și Albania au părăsit organizația internațională, dar

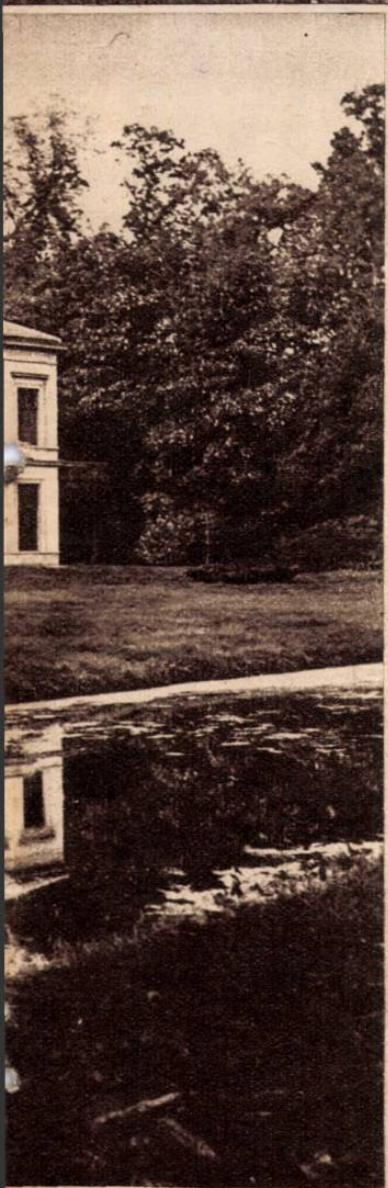
Cercetașii lucrează la semănarea terenului pentru jamboree. Mii de tufișe și pomi tineri vor sluji la despărțirea diferitelor lagăre.

ULIE OLANDA,

REEA IONALA

Frumoasa clădire a cartierului general al jâmboreei din Vogelenzang la Bloemendaal.

Comandantul Rambonnet primește raportul zilnic.

au aderat alte 20 de state. În cifrele arătate de noi nu sunt cuprinse organizațiile germane de cercetași, întrucât n'au fost recunoscute de către Biroul Internațional.

În fiecare an, cercetașii se adună într-o jâmboree internațională. În anul acesta, jâmboreea se ține în Olanda, nu departe de capitală, la 30 Iulie.

Ea va dura timp de 8 zile, după care delegațiile cercetășești, sosite din toată lumea la jâmboree, vor face o excursie comună la expoziția internațională din Paris.

Din România pleacă la jâmboree o cohortă, aleasă dintre cele care-și au tabăra acum în jâmboreea dela Breaza. Publicăm în aceste pagini aspecte ale pregătirilor ce s'au făcut la Vogelenzang la Bloemendaal, în Olanda, pentru această jâmboree :

Comandantul cercetașilor olandezi, domnul Rambonnet, face apelul pe terenul jâmboreei.

Drumul dela terenul jâmboreei duce prin dune spre mare, care în timpul jâmboreei nu sunt accesibile decât cercetașilor. Acest drum duce drept la instalațiile de apă potabilă pentru Amsterdam.

Colțul „reclamei” depe terenul jâmboreei: placardul jâmboreei cu simbolul olandez: saboții.

SE DESLANȚUIE FURTUNA

TARINA Maria se află încă la Londra, unde primește scrisorile fiului ei și ia parte la distracțiile sezonului. Palatul Buckingham. 25 Martie 1909.

Îți mulțumesc din toată inima pentru scrisoarea ta, care mi-a făcut multă bucurie. Îmi închipui prea bine teribilele momente prin care trebuie să fi trecut în ultimele săptămâni, când războiul părea atât de apropiat.

Mulțumesc lui Dumnezeu că primejdia a trecut, acum înțeleg cât de greu trebuie să-ți fi fost, ca să faci concesia. Se înțelege că nu aveai altă cale. Dar rolul, pe care Germania l-a jucat în această criză, a fost cu adevărat odios și desigur. Toți cei de aci suntem de aceeași părere și înțelegem prea bine că nu existau alternative. Îmi pare bine că-ții pe Isvolsky. Dacă el ar pleca acum, dușmanii ar avea o nouă satisfacție!

DOLIU IN ANGLIA

Țarina Maria descrie funerariile regelui Eduard al VII-lea

Câteva din scrisorile publicate până aci v'au

Asemănare izbitoare: Țarul Nicolae al II-lea și Regele George al V-lea al Angliei.

pus în curent cu viețile intime ale „Unchiului Bertie”, „Tanti Alix”, „Georgie” și „May”—adică Regele Eduard al VII-lea, Regina Alexandra, Regele George al V-lea și Regina Mary.

Dar mai multe din scrisorile ce urmează reflectă un trist eveniment la Curtea Angliei, care a afectat direct istoria unui gigantic imperiu și are o strânsă asemănare cu recente evenimente: o schimbare pe tronul britanic.

„Unchiul Bertie” a murit și un nou rege se urcă pe tron. Regina văduvă se mută dela Buckingham Palace la Sandringham. Răspunderi de cea mai mare însemnătate istorică îl așteptau pe noul monarh, atunci când „Georgie” deveni majestatea sa regele George al V-lea al Angliei, Împăratul Indiilor și „Apărătorul Credinței”, iar „May” regina sa și Împărăteasă.

Sănătatea subredă a țarinei o împiedică,

atât pe ea cât și pe Nicolae, să asiste la funerariile regelui Eduard. Familia imperială rusă fu reprezentată de către Țarina Văduvă Maria, care scria fiului dela Buckingham Palace, la 7 Mai, 1910.

Ziua de astăzi a fost cea mai tristă și mai grea dintre toate: funerariile scumpului nostru Unchiu Bertie.

Am plecat de acasă la 9 dimineața și am făcut trei ore cu trăsura, până la gară; am ajuns la Windsor la 1 și ne-am întors aci la șase. Totul a fost frumos aranjat și a decurs în perfectă ordine, cu o emoționantă solemnitate. Biata tanti Alix s'a ținut tare până la sfârșit. George de-asemenea s'a comportat bine, cu mult calm și o admirabilă presanță. Dar aci e acum nespuns de trist și lipsa lui se simte peste tot. Are să-ți spue Mișa (Marele Duce Mihail, fratele țarului) când se va întoarce. Într-o scrisoare ce reflectă marea îngrijorare pe care i-o inspiră starea soției sale, Nicolae comentează urcarea pe tron a regelui George al V-lea.

Port Baltic pe bordul lui „Standard”

8 Iunie 1910.

Alix se află aci pe yacht. Zilele acestea s'a simțit mai bine. Botkin (Medicul curții) a convins-o să se ducă la Nauheim, pentru a urma o cură, la începutul toamnei.

Trebuie să se însănoțească, pentru ea, pentru copii și pentru mine. Îngrijorările pe care mi le inspiră starea ei m'a deprimat și m'a obosit.

Înțeleg prea bine durerea pe care o încearcă Tanti Alix, mutându-se la Sandringham, dar după mine ar fi mai bine să lichideze acum această chestiune, de cât s'o mai amâne, mai cu seamă că acum te afli lângă ea. Este o plăcere să citești și să auzi cu câtă inteligență și cu cât calm și-a luat în primire George greaua-i sarcină. Dumnezeu să-i ajute să poată continua tot astfel și să calce pe urmele scumpului nostru „Unchiu Bertie”.

Maria scria din Londra:

• 25 Iulie 1910

Mărti ne ducem la Sandringham. Biata tanti Alix, a avut atâtea de făcut, încât n'a putut pleca mai devreme. Totul a trebuit împachetat și trimis la Sandringham. Este foarte tristă că trebuie să părăsească palatul Buckingham, de care o leagă atâtea amintiri. Dar cred că odată ce va fi făcut pasul, se va simți mai bine la Sandringham, unde va putea petrece mai mult timp în aer liber și va duce o viață mai liniștită.

Aci ea va sta din când în când, câteva ore în grădina, iar restul timpului și-l va trece în casă. Acum pare foarte obosită și are o tuse, din pricina căreia nu poate dormi noaptea.

I-am scris Xeniei, arătându-i cât îmi vine de greu acum să mă hotărâsc a pleca. Biata Tanti Alix nici n'a vrut să audă de aceasta și se înțelege că nu puteam s'o las singură, dar când Taria s'o întoarce dela Harrogate, viu și eu acasă, pentru că vreau să văd pe amândoi. Nu-mi vine să cred că au trecut atâtea luni și că eu am stat aci atât de mult.

Regele George V și Regina Mary, în ziua încoronării lor.

Regele Eduard al VII-lea, ale cărui funerarii le descrie Țarina-mamă, într-una din scrisorile către fiul ei.

„DUHOAREA” REVOLUȚIEI

Detronarea regelui Portugaliei îl indignează pe țarul Nicolae

Nicolae, care atunci se afla în Germania, scria:

Castelul Friedberg.

21 Octombrie 1910.

Mă duc la Potsdam pentru două zile și voi fi înapoi la 24. Ultima dată când l-am vizitat pe împărat a fost în 1899.

Ce orori se petrec în Portugalia! Această revoluție mă indignează tot atât cât și pe tine. Cât de urât mi-e să recunosc o republică — n'o vom face decât atunci când toate celelalte țări o vor fi recunoscut și după aceea, cât mai târziu cu putință.

Ce păcat că s'a permis ținerea congresului socialist la Copenhaga. Dacă aceasta ar fi avut loc într-o republică, treacă meargă, dar într'un regat, e ceva cu totul deplasat. Natural, aceasta nu mă privește cătuși de puțin și nu fac decât să exprim o părere, dar sunt sigur că și tu gândești la fel cu mine.

Aici (în Germania N. R.) numărul socialiștilor este foarte mare și oamenii cu mintea clară sunt foarte turburați din această pricină. Neliniștile din Berlin dovedesc cât de adânc a pătruns răul; din aceeași cauză au loc și grevele dela căile ferate din Franța. Pretutindeni plutește o „duhoare” a revoluției. *Țarul s'a înapoiat dela Potsdam la Darmstadt, unde țarina și-a petrecut copilăria, și descrie mamei sale vizita făcută Kaiserului. Husarii Grodno, la cari se referă Nicolae, constituiseră regimentul Marelui Duce Nicolae („Unchiul Nixi”). Marele Duce, moștenitorul tronului rus, fusese logodit cu Maria, pe care, când se văzu pe patul de moarte, o rugă să se căsătorească cu fratele său, care mai târziu deveni țarul Alexandru al III-lea, tatăl lui Nicolae.*

Castel de Vânătoare Wolfsgarten
(lângă Darmstadt), 31 Oct. 1910.

Măine plecăm acasă, așa că am ținut să-ți mai trimit de aci câteva rânduri. Șederea la Potsdam mi-a plăcut foarte mult. Ei (Kaiserul și soția sa N. R.) au fost amândoi foarte amicali și cordiali, m'au invitat la un ceai în familie, cu care ocazie i-am văzut pe cei trei copii ai Cecilei (Prințesa moștenitoare N. R.), niște băiețași voinici și foarte vioi. Au avut apoi loc două mari dineuri, din fericire fără discursuri și o partidă de vânătoare la Oranienburg, unde nici chiar Wilhelm nu mai fusese.

Împărăteasa a trebuit să fie numită colonel al regimentului de husari Grodno, pentru că am auzit că ea ținea mult la aceasta. Cu atât mai mult cu cât Alix a fost colonel al Dragonilor (Prusiei) vreme de 11 ani și că eu figurez deasemeni în cadrele regimentului Grodno. Acest gest a avut un efect extraordinar și toată curtea nu mai putea de bucurie.

Fiii lui sunt niște tineri simpatici și foarte bine crescuți. Cel de al treilea, Adalbert, care activează în marină, îți trimite omagiile lui. El mai păstrează încă amintiri frumoase dela Peterhof! Ieri, 30 Octombrie, împăratul a petrecut aci câteva ore, oprindu-se din drumul spre Baden și a luat masa cu noi. A vrut s'o vadă pe Alix și pe copii, cu orice preț, și le-a adus o grămadă de daruri. Pentru ei, dânsul este „unchiul din Germania” și-i place să se joace cu ei. Arată bine, dar a mai îmbătrânit și este ceva mai ponderat.

Scrisoarea țarului a avut efectul unui trăznit din senin și prilejuiește următorul răspuns din partea mamei sale:

Huidore (Danemarca)
5 Noembrie 1910.

Imi pare bine că ți-a făcut plăcere șederea la Potsdam, dar încă nu mă pot împăca cu gândul că

VIZITĂ ÎN ANGLIA

Fotografia noastră înfățișează pe Regina Alexandra și pe bătrâna țarina Maria (centru) ieșind dela catedrala Westminster din Londra, în tovărășia Regelui George V și a Reginei Mary.

ai putut s'o numești pe împărăteasa germană colonel al husarilor din Grodno. N'am putut dormi două nopți de indignare. Auzi! o împărăteasă străină, în splendidul regiment al unchiului Nixi! Asta a fost prea mult pentru mine și crede-mă, faptul m'a mâhnit grozav.

NICKY DESPRE TOLSTOI

Contele Leo Tolstoi, vestitul romancier și filosof, care atacase cu violență dinastia Romanovilor în scrierile sale, murise. Iată ce scrie țarul Nicolae mamei sale, cu privire la acest eveniment.

Tsarskoe Selo,
11 Noembrie 1910.

După cum desigur ai aflat, a murit Tolstoi. Evenimentul a fost mult discutat și comentat în scris — după mine, mult prea mult. Dar din fericire a fost îngropat repede, așa că multă lume n'a putut ajunge la timp la Yasnaya Polyana (moșia lui Tolstoi N. R.) și totul s'a petrecut în liniște și ordine. Lumea se aștepta la demonstrații și turburări — iar faptul că nu s'a întâmplat nimic, a produs oarecare surpriză.

ȚARINA-VĂDUVĂ, MARIA, SPUNE DESPRE AMBASADORUL JAPONEZ CĂ ESTE „UN MONSTRU, O ADEVĂRATĂ MAIMUȚĂ”.

Publicăm un fragment de scrisoare a țarinei Maria dela Londra, unde vizita pe sora ei, Regina Alexandra. Ea scrie:

8 Martie 1908.

Recepția de ieri seară a fost foarte reușită. Am stat până la ora 1, pentru că după dineu a avut loc un mic concert: a fost foarte multă lume și după aceea s'a servit un supeu.

Toți au fost foarte simpatici, doamnele invitate erau toate frumoase, dar cele mai multe dintre ele foarte înalte. Aproape toată lumea mi-a fost prezentată, iar contele și contesa de Benckendorff au căutat să facă reuniunea cât mai plăcută cu putință.

A fost totuși un incident neplăcut, atunci când Benckendorff mi l-a prezentat pe ambasadorul japonez. El a fost ministrul afacerilor străine, foarte inteligent, după spusele lor, dar are înfățișarea unui monstru, a unei adevărate maimuțe, cu picioarele îndoite și brațele extraordinar de lungi. Tanti Alix s'a uitat la mine, iar mai pe urmă spunea că m'am roșit și m'am răstit!

Regina Alexandra a Angliei.

Regele George V pe timpul când era încă prinț de Wales.

curte. Iată dramatica descriere a tragediei lui Stolypin:

10 Septembrie 1911.

În ultima săptămână petrecută la Peterhof a fost foarte aglomerată: consilii, recepții oficiale, două nunți și manevrele — oate acestea s'au perindat ca într'un film cinematografic. Tăra îndoială că vei fi citit, la Pavlovsk, descrierile celor două nunți dela Peterhof. Apoi am vizitat, timp de patru ore, o foarte interesantă expoziție la Tsarskoe Selo, organizată pentru sărbătorirea celei de a 200-a aniversări dela întemeierea Tsarskoe-ului.

În ziua plecării mă aflam la Petersburg, pentru lansarea lui „Petropavlovsk”. A fost foarte impresionant și m'a mișcat atât de profund, încât aproape că mi-a venit să plâng ca un copil.

BINECUVÂNTEAZĂ PE SUVERAN.

Murind, premierul face semnul crucii asupra țarului.

În seara aceleiași zile, 27 August, am plecat la Kiev, unde am ajuns în dimineața de 29. Ni s'a făcut o primire foarte călduroasă și totul a decurs în perfectă ordine. A trebuit să primesc imediat vizite. Boris (*actualul rege al Bulgariei N. R.*) a fost trimis să pună o coroană pe mormântul lui Anpapa, în numele părintelui și al poporului său. (*Anpapa Alexandru al II-lea, bunicul țarului N. R.*). Inaugurarea a avut loc la 30 August, pe o vreme foarte frumoasă.

Am petrecut zilele de 31 August, 1 și 2 Septembrie la manevre, cu care ocazie a avut loc o mare paradă militară, iar serile în oraș.

M'am simțit foarte obosit, dar lucrurile mergeau atât de bine, încât îmi păstrasem buna dispoziție, când deodată, în ziua de întâi, la teatru, s'a produs acel oribil atentat la viața lui Stolypin. Olga și Tatiana (*fiecele sale mai mari N. R.*) erau cu mine. În cursul celui de al doilea antract părăsisem tocmai loja, pentru că era foarte cald, când auzirăm două pocnituri, ca și cum cineva ar fi scăpat un obiect din mână. Crezui că vreun binoclu a căzut în capul unui spectator și mă repezii îndărăt în loje, spre a vedea ce se întâmplase.

La dreapta zării un grup de ofițeri și alte persoane. Toți aceștia păreau a trage pe cineva după ei. Femeile țipau de spaimă și direct în fața mea, în staluri, Stolypin sta în picioare. El se întoarse încet spre noi și cu mâna stângă făcu semnul crucii în aer.

TATIANA A PLÂNS

Marea Ducesă sguduită de tragica scenă.

Abia atunci am observat că era foarte palid, iar mâna stângă și uniforma erau inundate în sânge. El se lăsa încet în fotoliu și începu să-și desfacă tunică. Frederik (*Mareșalul Curții N. R.*) și profesorul Rain i-au ajutat.

Olga și Tatiana se întorseseră după mine în lojă, așa că au văzut tot ce s'a întâmplat. În vreme ce Stolypin era scos din teatru, se produse o mare larmă în coridorul de lângă loja noastră; lumea încerca să-l linșeze pe asasin.

Cu părere de rău trebuie să-ți spun că poliția l-a salvat din mâinile mulțimii și l-a vârit într'o încăpere izolată, pentru un prim interogatoriu. A fost serios maltratat și i s'au scos doi dinți.

Apoi teatrul s'a umplut la loc, s'a cântat imnul imperial și am plecat cu fetele, la ora 11. Îți poți închipui în ce emoții! Alix n'a știut nimic de toate acestea, până nu i-am spus eu. Ea a primit vestea, se poate spune, calmă. Tatiana a fost însă foarte sguduită, a plâns multă vreme și amândouă fetele au avut un somn agitat.

Bietul Stolypin a petrecut și el o noapte foarte proastă și a trebuit să i se facă mai multe injecții cu morfină.

În ziua următoare, 2 Septembrie, a avut loc o splendidă paradă, pe locul unde s'au terminat manevrele, la 50 verste de Kiev; iar seara m'am dus la Ovruch, unde vechea catedrală, rămasă din secolul al 12-lea, începe să fie restaurată.

M'am întors la Kiev, în seara de 3 Septembrie și m'am dus la sanatoriul unde fusese internat Stolypin și am întâlnit-o pe soția lui, care nu m'a lăsat să-l văd. În ziua de 4 m'am dus la prima școală din Kiev, care-și serba a suta aniversare. M'am dus cu fetele la muzeul de istorie militară și la muzeul de industrie casnică, iar seara am pornit spre Tchernigov, cu mai bine de un ceas întârziere. Nu este un oraș mare, dar are o poziție tot atât de frumoasă ca și Kiev-ul și două catedrale foarte vechi.

Am trecut în revistă un regiment de infanterie și 2000 cadeți am vizitat Clubul Nobilimei, muzeul și o adunare de țărani, din întregul district. Am ajuns apoi la vapor, către apusul soarelui și am pornit-o în jurul râului.

La 6 Septembrie, ora 9 dimineața, m'am întors la Kiev. Am aflat dela Kokotseff (*Ministrul de finanțe și succesorul lui Stolypin N. R.*) că Stolypin murise. M'am dus imediat la sanatoriu, unde s'a celebrat după aceea un ser-

viciu religios. Biata văduvă sta ca împietrită și nu putea să plângă. Ea sta lângă fratele ei și lângă Vasselkina.

La ora 11 am părăsit cu toții, adică, Alix, copiii și cu mine, Kiev-ul, însoțiți de o multime care s'a menținut tot timpul în perfectă ordine. M'am odihnit perfect în tren. Am sosit aici la 7, adică la vremea ceaiului. Era o zi caldă și însorită și am simțit o mare plăcere văzându-mă din nou pe yacht.

În ziua următoare, 8 Septembrie, am trecut în revistă flota depe Marea Neagră și am vizitat

vasele „Pantelimon”, „Ioan Zlataust” și „Evstavij”. Ultimele două sunt proaspăt ieșite din șantier. Starea admirabilă a vaselor și fetele vesele și îndrăznețe ale echipajelor, m'au umplut de admirație. Ce diferență între starea actuală și ceea ce au fost acum câțiva timp. Mulțumesc lui Dumnezeu. Sunt aci în total șase vase de război, două crucișătoare, 20 mari distrugătoare și două vase de transport. Escadra a făcut înconjurul Mării Negre și a vizitat deasemeni și porturi străine. Aci mă odihnesc bine și dorm

mult, ceea ce n'am putut face la Kiev, unde mă culcam târziu și trebuia să mă scol devreme.

Alix este deasemeni foarte obosită. A avut și ea foarte multe de făcut la Kiev, în prima zi, când a primit o sumedenie de vizite, dar pe urmă a petrecut restul timpului în camera ei, pe care n'a părăsit-o decât pentru inaugurarea monumentului. (*O statuie a lui Alexandru al II-lea N. R.*). Se simte acum mai bine și mai în puteri decât acum doi ani, când a mai fost la Sebastopol.

(Va urma).

SINGURUL TEATRU CU SCENA „FRIGIDAIRE”

Scena renumitului teatru „Coliseum” din Londra are o instalație specială de „frigidaire”, cu ajutorul căreia scena poate fi transformată — într'un vast patinoar. Actualmente se joacă în acest teatru o revistă intitulată „St. Moritz” și gheața depe scenă aduce spectatorilor în sală, răcoarea mult dorită.

În fotografia noastră, câteva „girls” privind la punerea în funcțiune a instalației.

CÂND ȘERPII FAC GREVA FOAMEI!

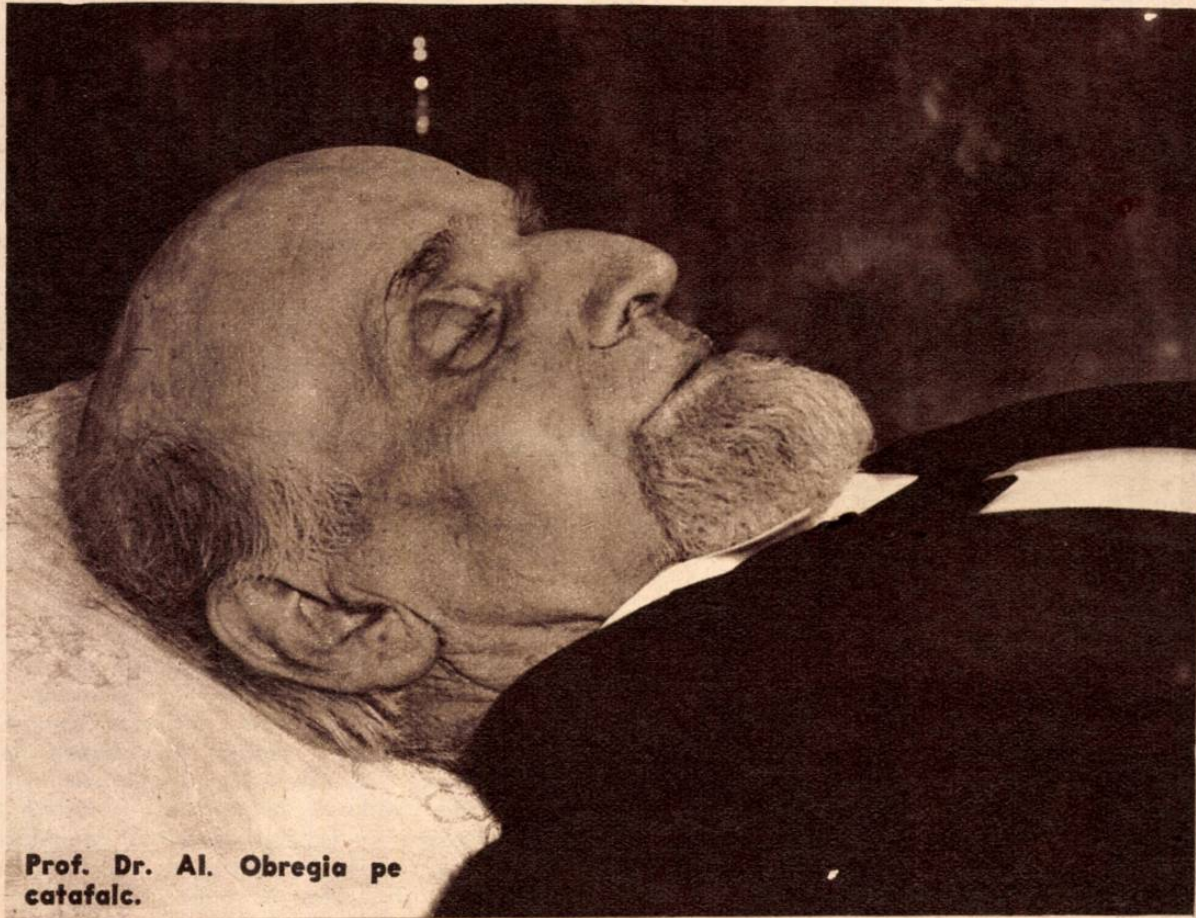
„Blondie”, șarpele uriaș al grădinei zoologice din St. Louis a refuzat mult timp să primească hrana zilnică. Se știe că șerpii pot posti vreme îndelungată, însă pythonul nostru întrecuse cu mult termenul obicinuit, astfel că vreo câțiva păzitori puternici s'au pus pe lucru, „băgându-i de-a sila pe gât” 6 kilograme de carne de iepure. În fotografia noastră, „Blondie” e hrănit.

O fetiță din Londra, de abia 15 ani, își petrece tot timpul liber sculptând figurile personalităților istorice și ale oamenilor celebri din zilele noastre. Chipurile sunt confecționate pe un schelet de sârmă, care apoi e acoperit cu un solu de gips. Rochiile și costumele sunt de stofă, prezentând o copie fidelă a realității. În fotografia noastră, Mary Nicoll, care a devenit celebră prin arta ei și care în curând își va expune statuile, la Londra.

A MURIT PROFESORUL DR. OBREGIA

Prof. Dr. Al. Obregia pe catafalc.

Sâmbătă la ora 2.45 a încetat din viață, la sanatoriul Dr. Gerota, ilustrul savant, profesorul Dr. Obregia.

Dr. Obregia a deținut, până acum doi ani, catedra de psihiatrie de pe lângă Facultatea de Medicină din București și este întemeietorul Spitalului Central de boli nervoase.

Moartea ilustrului profesor — a cărui faimă a trecut de mult hotarele, fiind foarte apreciat în străinătate — a făcut o puternică impresie atât în rândurile corpului medical cât și în public.

Clădirea Spitalului Central de boli nervoase.

CHIRURGIE ESTETICĂ

(fără cicatrice)

a nasului și urechilor, a feței, gusei și pieptului.

Indepărtarea operativă a ridurilor
Dr. RUDOLPH HOFFMANN
fost asistent la clinica univ. din Berlin
București, B-dul Domniței 30 bis
Tel. 4.19.50 — Informațiuni gratuite

DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7 Telefon 3-01-23

Luati Togal

cu Dv în concediu! Acest renumit medicament vă scapă

rapid și sigur

de toate bolile neașteptate, care vă pot strica vacanța. Dacă luați tabletele Togal, scăpați de dureri nervoase, de dureri de cap, migrene, răceli și gripă. Tabletele Togal vindecă chiar și boli mai grave, ca reumatism, sciatică, lumbago și gută. Deci să nu uitați să aveți întotdeauna la D-v. tabletele Togal.

La Farmacii și Drogerii.
Lei 12.—, 52.—, 130.—

Togal ajută întotdeauna!

PENTRU CĂMAȘI ȘI PIJAMALE

POPLINURI

DESENE MINUNATE

la Vulturul de Mare
cu peștele în ghiare

Theodor Atanasiu & Co S.A.

STR. BAZACĂ 1 STR. CAROL 76-78-80-82 STR. HALELOR 21

Cartierul comercial din Shanghai.

IN DUGHEANA LUI WU-FENG DIN GINSENG

CINE se trezește dimineața în portul Shanghai, și-și aruncă ochii pe fereastra cabinei, crede că visează. Cum? Asta-i China? Dealungul cheiului se'nalță clădiri impunătoare, hoteluri grandioase, reședințele distinse ale legațiilor și consulatelor străine precum și palatele celor mai mari instituții bancare. După debarcare, pătrunzând în forfo-teala orașului, te surprinde uimitorul avânt pe care l-a luat metropola asiatică. Comerțul și industria se desvoltă în ritm viu, în cartierele europene și chineze, perfect întreținute. Toate acestea însă numai în jurul portului, căci intrând în inima orașului, frumoasele clădiri de beton încep să se ră-rească, până când dispar cu totul, asfaltul neted și bulevardele largi se transformă în ulicioare întortochiate, pe al căror caldarâm colțuros te împiedeci, la fiecare pas; acolo domnesc și astăzi obiceiurile milenare chineze. Prin partea locului nu circulă automobile, trăsurica trasă de om și numită ricșă fiind mijlocul de transport cel mai folosit. Clădirile din lemn, cu unul și două etaje, sunt mai toate împodobite cu balcoane sculptate, de unde atârnă sute de firme multicolore și stegulețe lungi și scurte, înguste și late, purtând, desenate cu pensula, în culori țipătoare, caracterele bizare ale scrisului chinezesc.

Iar dacă treci, fără însoțitor, străvechiul zid al orașului, peste care s'a întins Shanghai-ul, în decursul veacurilor, te rătăcești cu siguranță în puzderia ulicioarelor, străbătute de canaluri cu podețe putrezite. Aci, în acest labirint, printre hanuri, ceainării, ospătării, case blestemate de joc și fumătorii de opium, poți face cunoștința celui mai bogat neguțator din stada Ginseng. Wu-Feng. Ce înseamnă Ginseng? Cea mai scumpă și rară rădăcină din lume. Patria adevăratului Ginseng sălbatec este regiunea pădurilor virgine, din munții de miazănoapte ai Chinei, în Manciuria, Coreea și Siberia răsăriteană. Această plantă, socotită minunea naturii, este venerată de milioane de oameni, dela Oceanul Pacific până la Hindu Ruci, din Mongolia până în țara Tibetului. Ea constituie un leac împotriva oricărei boale trupesti, având și darul infailibil de reîntinerire a celor vrâstnici. În hrisoavele vechi chinezești i se atribue însușiri de seamă acestei rădăcini asiatice care era un soi de mătrăgună. Există credința că Ginseng liniștește nervii, întărește șira spinării și creierul, imputernicește convalescenții sleiți depe urma febrei, înviorează funcțiunea cordului, plămânilor și rinichilor, prelungind simțitor durata vieții. Însoțit de un „boy” — a cărui încredere o câștigă pe dea'ntregul, după ce i-ai oferit o supă de cuiburi de rândunele, o tocană de pește, o porție de viermi prăjiți și o duzină de mere coapte, scăldate în miere încinsă — poți vizita strada comercială Ginseng. Nu-ți vine a crede că aceste, în aparență, neînsemnate dughene sunt înțesate cu tot soiul de buruieni, ceaiuri, rădăcini, semințe precum și cu cele mai ciudate mixturi și băuturi. Ulița Ginseng este tot atât de faimoasă, în cuprinsul imensei țări, ca și cultura de perle, sau fastuoasele palate ale prinților asiatici. Se poate ușor vedea că droghisții chiaburi, în vestmintele lor falfăitoare de mătase, nu duc lipsuri, că nu suferă mizeria milioaneilor lor de compatrioți. Printre cei mai avuți negustori, se numără Wu-Feng. La început sgârșit la

vorbă, acești droghisți, printre cari Wu-Feng, își dau drumul limbei, atunci când află că străinul vrea doar să-și îmbogățească cunoștințele. Nu-i trebuie mult ca să devină chiar prietenos, cinstind uneori pe vizitator cu o invitație în casă. E greu de bănuir că în dosul dughenei rău miro-sitoare, s'ar afla o locuință atât de somptuoasă. Trecând printr'un coridor îngust, în curte, îți dai seama că Wu-Feng trebuie să fie foarte bogat. În jurul grădinei, superb amenajate, se află încăperile de locuit. Verande umbrite, firide artistic sculptate, vitraliuri colorate, profuziunea florilor rare, finețea vazelor, minunatele lămpi, superbe învelitori și pernele fine, trădează buna stare materială a gazdei. Pavilionul de vară, pe jumătate construit pe piloni, în apa canalului din apropiere, dovedește cu prisosință că Wu-Feng face afaceri strălucite, în puțin arătoasă-i prăvălioară.

Sorbind ceaiul auriu și parfumat, pe lângă țigareta americană, turistul află lucruri vrednice de-a fi date publicității, asupra negoțului cu mătrăgună. Acei cari vând această rădăcină, formează o castă, numai ei pricepându-se să deosebească diferitele specii ale plantei miraculoase. Cea mai prețioasă specie o constituie aceea care, bine desvoltată, se aseamănă cu trupul omenesc, putându-se observa cu ușurință capul, brațele, toracele și picioarele. Pentru a

Un negustor bogat din China.

Un aspect pitoresc depe străzile Shanghaiului.

Pe sub vechile porți ale Shanghaiului, rikșă este și astăzi un căutat mijloc de locomoție.

ajunge în acest stadiu, îi trebuie cel puțin cincizeci de ani. Doar aceste rădăcini posedă puteri uimitoare de leac și au o valoare foarte mare. Cine desrădăcinează o astfel de mătrăgună, a descoperit o comoară. Stăpânitorii mongoli, le achiziționează, plătiind sume cari întrec 5.000 dollari. (aproape un milion lei). Din gura lui Wu se pot afla cele mai interesante amănunte, întrucât însuși străbunicul său a ținut aceeași dughenă. Sub vechile stăpâniri, ginseng-ul bine desvoltat, se considera sfânt și vrednic să lecuiască doar boalele împăratului și ale familiei sale. Producția plantei

era pusă sub cel mai strașnic control. Legi aspre apărau buruiana, paznici credincioși răspundeau cu viața lor de recolta anuală. Fiecare rădăcină, smulșă din pământ, trebuia cu grijă înregistrată. Căutătorii purtau o uniformă specială, bine cunoscută poporului. Vai de acela care s'ar fi încumetat să ascundă o singură rădăcină. Il aștepta spânzurătoarea, sau rețezarea capului, cu securea.

Astrologii desemnă anotimpul primăverii ca cel mai prielnic pentru începutul culesului, vestindu-l prin sunete de corn. Un întreg convoi, sub comanda unui mandarin, pornea în pustietate, în căutarea buruenei.

Astrologii instituieră anumite reguli în acest scop. Necunoașterea lor, teama de spiritele pădurei și cumplita pedeapsă cu moartea, înfricoșau într'atât pe bieții naivi, încât nu pregetau să caute rădăcina prețioasă.

Setea de sânge a tigrilor îi pândeia la orice răspântie, pe căutătorii sacri. Și astăzi încă, prosperitatea afacerilor se bizue pe faptul că oamenii trimiși în pustietatea regiunilor bogate în rădăcini de ginseng, mai cred în sanctitatea profesiei lor. Concurența fiind mare, influența legendelor împiedică tentativele de furt. Desgropând toamna rădăcinile, planta deranjată, cu ajutorul spiritului munților, ar avea puteri nefaste asupra netrebnicului, care-ar îndrăzni să se atingă de ea. Când se dă de urma unui exemplar, fericitul descoperitor începe să țopăie în jurul groapei, zbierând în gura mare și sărutând țărâna, în semn de smerenie. După ce se ridică dela pământ, trebuie să țină privirea ațintită asupra buruenei, până când se apropie mandarinul supraveghetor, aducând un bilețel mângălit și un steguleț roșu, declarând rădăcina proprietate a stăpânitorului. Culesul de toamnă se efectua potrivit unor alte rituri. Mai întâi, mandarinul sfinția pământul și planta, cerând iertare țărânei, că-i răpiau odorul. În cursul ceremoniei, oamenii tămăiau. Săpăturile nu se făceau cu lopeți și cazmale obișnuite, ci cu o pereche de coarne de cerb sfințite, pentru a nu profana pământul, în sânul căruia s'a format buruiana. Nici cel mai subțire fir al rădăcinei nu trebuia vătămat, cele de format mare stropindu-se cu apă, pentru a fi scoase întregi. Odată scoasă la lumină, i se dau onorurile cuvenite, rostindu-se rugăciuni, iar mandarinul o învelește apoi în mușchi proaspăt, înregistrând-o cu număr în scriptele sale.

După munca trudită a săptămânii întregi, se completa numărul bucăților cerute și convoiul se îndrepta cu muzică și alai spre oraș. Cele mai bune exemplare le opria împăratul, iar celelalte se împărțiau printre nobili.

Odată cu surparea dinastiei manciuriene, se desființă și monopolul împărătesc, comerțul cu ginseng fu lăsat la îndemâna oricui și fiind o sursă de venituri destul de însemnată, se răspândi foarte ușor. Pe piață apăru rădăcini inferioare, în Manciuria și Coreea, sădindu-se mari cantități de ginseng. Mătrăguna nedeșvoltându-se decât în douăzeci, treizeci de ani, prețurile se menținură foarte urcate. Idealul oricărui prinț asiatic îl constituie o rădăcină bine desvoltată de mătrăgună, pentru securitatea casei sale.

Printre cele mai reușite exemplare, specialiștii deosebesc forme de trup femeesc și bărbătesc. La cele dintâi extremitățile sunt mai fragile, pe când celelalte sunt puternice. Capul, brațele și trunchiul sunt însă identice.

După copioasă masă chinezească, pe care o servește Wu, oaspetelui său — ouă învechite (de peste un an), supă din solzi de balenă, castraveți acri, diferite legume piperate — urmează arătarea comorilor. În dosul altarului, prevăzută cu întreaga serie de zeități și jertfe, o ușă îngustă duce într-o mică încăpăre. În apropierea ferestrei cu gratii, se află un dulap ferecat, minunat sculptat din lemn de santal. După o misterioasă mânăuire, se deschide ușa superioară. Diferitele sertare conțin numeroase casete lăcuite, cu capace de cristal. Pe fundul vătuit și îmbrăcat în cea mai fină catifea, se află așezată o rădăcină de mătrăgună aidoma unei forme de trup bărbătesc. Valoarea unui singur exemplar se urcă la multe mii de dolari, fiecare bucată fiind destinată clienților princieri ai amfi-

trionului. Pe măsură ce coborau, sertarele conțineau varietăți inferioare de mătrăgună, dar sub 100 de dolari (cincisprezece mii lei) nu se poate obține nici o rădăcină. În urmă Wu deschise cea de a doua ușă. Aci se aflau sticle de toate mărimile, conținând un rachiu, obținut din rădăcini de ginseng. Prețioasa licoare se vinde în fiole. La întrebarea, cum se prepară aceste burueni, pentru scopuri medicale, Wu răspunde pe ocolite; deci procedeul rămâne taină profesională.

Medicii chinezi prescriu cura de ginseng, care durează luni de zile, fiind extrem de costisitoare; se spune că rezultatele acestui tratament ar fi surprinzătoare. Luându-și rămas bun, amabilul Wu-Feng oferă vizitatorului străin un păhărel de mărimea unei jumătăți de degetar cu vin de ginseng.

Trecând pragul dughenei, străinul își dă seama, că averea lui Wu-Feng se cifrează la peste o jumătate milion de dolari.

PENTRU
candidații la Chelie

Persoanele cu părul rar sau persoanele care au avut un păr des, dar care a început să se rarească, să nu aștepte ivirea petelor lucioase pe cap. Chelia nu are leac, totuși ea poate fi evitată. Dacă observați că părul se rarește pe zi ce trece, începeți imediat un tratament energetic. Știința ne pune la dispoziție un mijloc sigur și eficient pentru creșterea părului. Acest mijloc e Trilysin. După o întrebuințare de câteva luni, părul începe să crească și să se indesească văzând cu ochii. Trilysin înlătură mătreața, însănătoșind rădăcina părului. Tratamentul dă rezultate bune numai dacă e urmat cu stăruință.

Trilysin

LA FARMACII,
DROGERII ȘI
PARFUMERII.

OPREȘTE CĂDEREA PĂRULUI-ÎNLĂTURĂ MĂTREȚA

SEZONUL 1937

Din toate sezoanele termale, balneare sau climaterice, acela dela Vichy oferă în fiecare an cel mai mare interes din cauza transformărilor continue și a programului absolut remarcabil de distracțiuni artistice și sportive.

Așa de ex. vom semnala constituirea unei instalații de cl. III în minunatul Parc Lardy.

Ca și în trecut, Dl. René Chauvet, director artistic, va oferi credincioșilor obișnuiți ai stațiunii, mari gale lirice, cu concursul celor mai celebre vedete internaționale ale cântului. Relativ la aceasta, trebuie să atragem atențiunea că Teatrului Casino i s'au adus considerabile ameliorări.

Vor avea loc zilnic festivaluri muzicale și concerte simfonice, spectacole de cinematograf, music-hall, operetă, comedie și revistă.

În ceea ce privește sporturile, Sporting-Clubul din Vichy își rezervă locul său preponderent cu campionatele și săptămânile de golf, tennis, scrimă precum și concursuri hipice și meetinguri de curse de cai, regate, reuniuni cicliste și meetinguri de aviație.

Sezonul 1937 nu va rămânea deci cu nimic în urma celor din trecut. O cură la Vichy se prezintă deci în culorile cele mai atrăgătoare.

Anna Gabel, societară a Operei Comice din Paris, cântă cu ocazia curei sale la Pistyan în beneficiul copiilor săraci. Tineretul din Pistyan i-a predat artistei, ca semn de recunoștință, o perină cu broderii de Pistyan.

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

Bulevardul Carol 57 fost 39. Telefon: 3.52.73

D-NA Dr. M. RABINOVICI, dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, piștrui, coșuri etc. Ingrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice. Cons. 10-12-3-7. Se aplică masca „Hollywood“. Miercuri informațiuni gratuite.

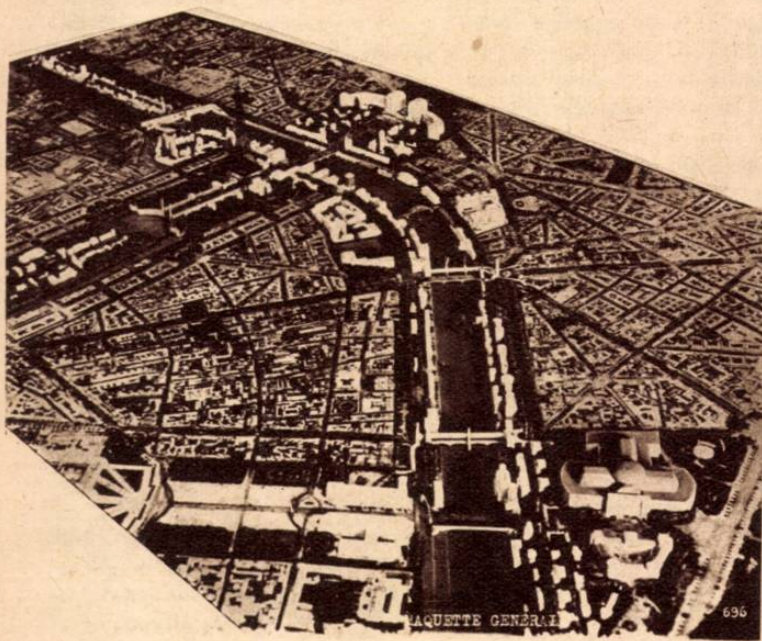
De aceasta are nevoie tenul Dv.

Cremele Scherk mențin frumusețea naturală a tenului Dv. și îi dau fericita senzație a îngrijirii cultivate, de care aveți nevoie pentru succesul Dv. ● Crema Trisena — crema de zi — dă tenului tonalitatea delicată și mată. Ea apără porii, formând o bază ideală pentru pudră ● Iar pentru tratamentul de seară: Cold Cream Scherk, din ceară curată de albine și uleiuri fine, curată, hrănește și întărește epiderma ● Cine apreciază o cură eficientă de înfrumusețare, va alege cremele Scherk... Cremele Scherk se vând în borcane de Lei 93 și 123 — în tuburi de Lei 47 și 67.

BIRUINȚA DELA PARIS

COLINDÂND PAVILIOANELE EXPOZIȚIEI INTERNAȚIONALE

Planul general al expoziției din Paris

Expoziția dela Paris este o grandioasă manifestare a artei și tehnicii moderne care înseamnă și cel mai minunat monument închinat păcii și muncii constructive. Toată lumea, care își plimbă pașii prin pavilioanele ce se înșiră o parte și de alta a Senei, rămâne impresionată de comorile de frumusețe s'au adunat aici într'un splendid congres al națiunilor.

Rândurile care urmează vom prezenta cititorilor câteva aspecte din viața cu încrederea că ele vor spori dorința de a le vedea la „fața vii”. E singurul tribut pe care și-l cere Expoziția și e un tribut pe care neți îndărăt, răsplătit cum nici nu se poate închipui mai copios.

„Pălimbarea” noastră intrând în pavilionul României, năvăla în înălțat în marmură maiestos ca o catedrală unul din cele mai frumoase monumente ale Expoziției. Un monument închinat artei sale, bogățiilor economice, tehnicii industriale, măreției sale. Toate bogățiile și resursele țării sunt reprezentate aici viu, sintetic, sugestiv. Se evocă astfel comorile pământului, viața satelor, evoluția artei, etc.

Pavilionul Germaniei pare o citadelă. Germanii au voit să se mulțumească cu o clădire de Expoziție, ceva făcut sub semnul provizoratului. I-au ridicat un monument public așa cum au mai ridicat în diferite orașe ale Germaniei. Înăuntru se poate vedea stadiul în care se găsește industria germană, celebrele jucării de Nuerenberg, nu mai puțin cunoscutele aparate fotografice, apoi bijuteriile și sticlăriile germane de mare renume.

Rusia a voit să arate ce a realizat în domeniul artei și tehnicii în ultimii 20 de ani de regim socialist.

Pavilionul este format din planuri orizontale, care se ridică progresiv către soclul unei statui uriașe și reprezintă treptele pe care le-a urcat un tânăr stacanovist și o tânără fată de colhoz ale căror mâini, întinse, înalță foarte sus emblema Uniunii sovietice: un ciocan și o seceră.

Știința, starea socială, industria, cartea, teatrul, arta, arhitectura, urbanistica, căile de comunicații, toate se văd aici în progresul pe care l-au înregistrat în ultimele două decenii în Rusia.

Italia n'a construit un pavilion pentru Expoziția internațională, ci un adevărat oraș. Turnul pătrat, arcadele, curtea interioară, grădina, redau atmosfera plăcută a unei „piazza”, plină de umbră și de soare. Picturi celebre, marmore sculpturi, mățasuri, stoffe, fac nota caracteristică a acestui pavilion.

Elvețienilor le place aerul și soarele.

De aceea n'au căutat să construiască un palat. Oamenii au făcut o imensă vitrină în locul unui pavilion. Doi pereți de sticlă, doi pereți de eternit vălurii, un acoperiș ușor înclinat, pe care îl răcorește, când e cald, cu abundență, ploaia artificială.

Ceasornicele elvețiene stau aici la loc de frunte și pe un întins spațiu. Vin apoi textilele, broderiile, mățasurile, vitraiele, care toate încântă ochiul. În ultima secție a turismului regăsești priveliști cunoscute, aspecte grandioase sau fermecătoare ale naturii elvețiene, nesfârșitele contraste ale țării, dela câmpii pline de păduri în care strălucesc lacuri limpezi, până la regiunile cu munți înalți și zăpezi eterne.

Pentru astăzi ne oprim aici. Într'un viitor reportaj vom continua sumara transcriere a vizitelor pe care le-am făcut fermecătoarei expoziții din Paris.

AMIC

**PURGATIV
LAXATIV
sigur.**

VINERI. — UN ELEV S'A SINUCIS

O coincidență care aduce apa la moară superstițiilor. Incepând cu frumoasa lună Mai — cu flori la pălărie și flori pe plaiu, cum zice poetul — înțelepciunea oficială rânduește o serie de săptămâni: a laptelui, a cărții, a copilului, a tineretului și așa până intrăm în vacanță. La sfârșitul anului

școlar se întâlnesc cele două săptămâni hărăzite cărții și tineretului, când se face bilanțul școlar, nsoțit de întreaga procedură contabilicească. La încrucișarea celor două săptămâni, truda unui an e înghesuită într'o paperaserie frumos păturită, ce doarme pe vecie, sub lințoliul colbului din arhivă.

Zăduful primelor zile caniculare aduce o vacanță pentru toți copiii — însoțită de alaiul tuturor plăcerilor. Școala își închide porțile, iar ecurile unui an ațipesc în moleșeala estivală. Singura ființă care e lipsită de la acest ospăț al bucuriei, e „leneșul” clasei.

Un an întreg el a participat la bucuriile clasei, a luptat, cu slabele sale puteri, ca, la urmă, să fie exclus din rândurile copiilor. Hărțuit la școală și în casa părintească, „leneșul” rămâne un izolat, care nu poate tălmăci rostul existenței sale. Copilul „leneș” e victima părinților și a pedagogilor. Dintr'o pricină care trebuie căutată în ascunzișurile sufletului sau trupului său, el nu s'a putut adapta regulilor disciplinei școlare și a ajuns, astfel, în banca „leneșilor”. Iar când tovarășii lui trec în vacanță el rămâne suspendat la rubrica repetenților contabilității școlare. Mlădița plină de sevă, transplantată în atmosferă școlară, a devenit o biată surcea, din vina grădinarului. Astfel, în toii săptămânilor de tot felul avem de înregistrat un număr de sinucideri ale acestor victime ale defectivității educației în familie și în școală.

Mai multă atenție și grijă în timpul anului școlar. Altfel școala rămâne primul ghionț repezit în inima copilului, școala blestemată de poet:

Hereux l'enfant qui meurt dans la septième année.

SÂMBĂTĂ. — SUB ZODIA CONTRABANDEI

Câteva zile, presa a duduie sub impresia descoperirii unor contrabande. Apoi a tăcut. Pentru marele public, o dramă pasională e mai interesantă decât cea mai inedită contrabandă. De când statele au ridicat zidurile autărchiei economice, contrabanda a devenit un fel de rău necesar. Iată, de

pildă, în Maramureș, la frontiera noastră cu Cehoslovacia, statul a instalat instituții și organe de supraveghere. Pichete de grăniceri, controlori vamali, cântare, întregul aparat vrednic de un stat modern. Dincolo, statul cehoslovac nu s'a lăsat mai prejos și a bătut aceeași țărșuși ai controlului vamal. Dar... contrabanda și-a organizat o zonă neutră, unde vameșii celor două țări par niște intruși, cu aiere de fraieri, cari duc o viață ilegală.

În fiecare oraș, târg sau târgușor dela frontieră, există o bursă a contrabandei. Un agent, care a primit o comandă sau o ofertă dela un negustor din București, vine îndată, înconjurat de miși.

— Am nevoie de 20 baloturi ață, o jumătate vagon sticlă. Vând 200 capete de

FAPTELE

vite, 800 litri alcool! strigă „speakerul” contrabandei, chiar în centrul orașului. A doua zi, dintr'un punct al Cehoslovaciei pornește un tren de călători plin de mărfuri și contrabandiști. Trenul intră în România, străbate o porțiune din teritoriul nostru și apoi intră, din nou, pe teritoriul cehoslovac. La ușile vagoanelor stau postați grăniceri cehoslovaci. Ferestrele sunt larg deschise, căci pasagerii — recte contrabandiștii — sorb, cu nesațiu, priveliștea peisagiului românesc.

Cum a trecut o gară, la distanța convenită, încep să sboare pe ferestre baloturi, lăzi, geamantane, pachete, legături, boccele... Pe măsură ce trenul — fantomă cu descarcă comori nevăzute și le presară cu mărînimie pe tot parcursul lui — baloturile și lăzile dispar, luate de mâini nevăzute...

A doua zi, speakerul anunță că marfa a sosit. Trăim în zodia contrabandei.

DUMINICĂ. UN MONOLOG DRAMATIC.

Frumoasă și mândră e Capitala în Duminica asta însoțită. Dacă nu te-ai cocoșat într'un sertar de blockhouse și ți-ai orânduit gospodăria într'un punct situat între periferie și centru, viața ți e mai tihnită fără să fie plicticoasă. Din zarea dantelată de ziduri, vine freamătul orașului tentacular, iar straturile de flori parcelate cu economie în curcica strâmtă, ți dau iluzia unui peisagiu rustic.

În această zi, crâmpie de vacanță, simți ca o destindere a întregii cusături lăuntrice. Singura dorință este ca lumea să te lese în pace, iar toropeala asta binefăcătoare să nu fie turburată de bucurie și mai ales de mizeria omenească. Fie ca legile naturii și ale cărmuirii să stea de strajă în această zi de odihnă, la porțile tăcerii. Dar omul propune și Dumnezeu dispune....

Duminică e ziua cerșetorilor, a unei anumite specii de cerșetori, cari s'au ivit, de curând, în Capitală. E „mama cu orfanii”. Mama, curat îmbrăcată, cu priviri iscoditoare, te-a cântărit dela poartă și își dă seama că ești un cetățean pașnic, accesibil, gata să verși o lacrimă la cel mai ușor scâncet al mizeriei. Mai ales în Duminica asta cu o atmosferă narcotizată. Impinge porțița și o deschide ca pe un compas măsurător al psihologiei tale. Pe după zid, se strecoară trei copilași în hăinuțe de cit, care se opresc la câțiva pași de tine, „Mama” își face loc, își întinde o hârtie frumos păturită și așteaptă. Dacă ai luat biletul și l-ai desfăcut, „mama” rostește cu glas plângător: „Așteaptă orfanii”.

Nici nu apuci bine să descifrezi literile însemnate cu plaivaz, că cei trei „orfani” încep, cu glas tare, să-ți declame în cor:

*Iar a venit orfanul, cu cornul de alamă
Și cornul sună jalnic, răsună plângător
Și parcă de durere, pe cineva tot cheamă
Orfanul cerșetor.*

*Induioșați copiii îi dau bănuți și pâine
Șoptindu-și. Vai. sărmanii, părinții lui
sunt morți,*

*I-a fost ucis războiul și-acuma ca un câine
El umblă pe la porți.*

*Și-așa cum suflă, bietul, în cornul de alamă
Plângându-și soarta tristă, copil fără noroc
Se pare că părinții neîncetat îl cheamă
Pe drum, din loc în loc,*

După care mama, rostește din nou: „Așteaptă orfanii”. Pe hârtie în loc de semnătură, se află următoarea notă: „Suferința unei Ființe, Monolog Dramatic, Moral”.

În fața ta stau patru statui ale mizeriei, cu mâinile întinse. Orice-ai face în această clipă, nimic nu-ți mai poate da nepăsarea liniștită a acestei zile de trândăvie, chiar după ce „mama cu orfanii” recitează „monologul dramatic”, în curtea vecină.

SAPTAMÂNII

LUNI. CONSULTÂND DESTINUL.

Odată cu redeschiderea Cazinoului dela Sinaia s'a pus din nou problema profesiunilor științelor oculte. S'a putut constata că banul e mai puternic decât magia. Pentru că ruleta funcționează din nou, dar magia ba. Mărturisesc, că am trecut printr'un moment de panică, auzind că guvernul României a decis, mai anul trecut, să suprima pe toți fakirii, spiritiștii, pe toți doctorii în magie și ocultism, pe astrologii, metagnomiștii, instalați în cabinete luxuase din centrul Capitalei și pe Mafaldele umile dela periferie. Era un act plin de riscuri neprevă-

zute, această luptă a miniștrilor români cu reprezentanții împărăției lui Belzebuth. Nu s'a temut guvernul de răzbunarea cruntă a acestei armate imense a Satanei? Ne așteptam ca deținătorii secretelor soartei să se refugieze în subteranele misterului sau în sferele astrale ale firmamentului mitologic și deacolo să arunce asupra guvernului fulgerele blestemului nimicitor.

Din fericire, nimic din toate acestea nu s'a întâmplat. „Doctorii” în științele oculte s'au comportat ca niște bieți muritori și planetele și-au continuat, cu multă nepăsare, drumul lor prin sferele siderale. Și iată că în toiul căldurilor, când autoritățile par mai tolerante, au apărut fakirii noștri, înfruntând legiuirea omenească. Pe trotuarul din fața spitalului Colței, în fața unei mesuțe sărăcăcioase, stă, toată ziua, doctorul în științele oculte, deținătorul ordinului „Balonul Negru”, decorat cu numeroase distincții de către maharadjahul Sanatupiei, Mister Saravagio Tollow. Cu multă mândrie am constatat că protejatul maharadjahului vorbește o românească perfectă. M'am gândit că acestea sunt rezultatele propagandei românești a scriitorului Mircea Eliade care a stat câțiva ani în India. Mister Saravagio poartă turban indian, barbete și inele groase, cu diamante de sticlă pe degete. În schimbul unei monede de 5 lei, mi-a strâns palma în degetele sale ca niște castagnete și cu un creion chimic mi-a desemnat liniile vieții, ale minții și ale inimii. M'am resemnat, așteptând profețiile. Și-a primblat apoi același creion pe un zodiac, șoptind unele formule sacramentale. Era prea mult. Lumea se adunase în jurul nostru. Mi-era frică să nu mă trădeze față de acest public, printre care se puteau nimeri și câțiva dușmani. Dar magul are răbdare și e discret. S'a așezat la masă și pe o bucată de hârtie, mi-a scris horoscopul. Nu vă mai spun ce mi-a prezis Indianul. Dar am constatat numai că mister Saravagio Tollow n'a învățat bine limba țării.

MARTI. — ÎN ȚARA LUI WO.

În vechile documente asiatice, Japonezii sunt desemnați cu numele de Wo, adică pitici. Ciu-dată e istoria acestui popor, care bagă lumea în sperieți, la fiecare trei luni. Dealtfel, Japonezii sunt obicinuți cu neli-niștea, însușirea principală a țării. Cele 4000 insule, cari constituie împărăția nipponă, înregistrează, în medie, 1560 cutremure pe an. Dar în afară de această neli-niște seismică, Japonia e turburată mereu de prefaceri morale și sociale. Ca în toate țările, statul japonez încurajează prin toate mijloacele familiile nume-

roase. Dar nu mai departe decât în secolul al 19-lea, politica demografică a Japoniei era cu totul alta. În provincia Kinshu, cât ne povestește Anton Zischka, un profund cunoscător al Nipponului, era legiferată familia cu 3 copii. Un copil în plus era ucis. În provincia Tosa era îngăduit să ai numai un băiat și două fete. la Hynga numai primul născut avea drept la viață. În fiecare capitală de provincie, funcționa o comisiune însărcinată cu supravegherea execuției copiilor de prisos. Aceste contradicții și variații se remarcă până și în covingerile religioase. În Europa s'a înrădăcinat părerea că Japonezii sunt păstrători fanatici ai tradiției. O părere greșită, desmintită la prima atingere cu realitățile din această țară plină de surprize. În lupta ei pentru cucerirea debușeurilor lumii, industria japoneză nu cruță nici un mijloc și nu disprețuiește nici o metodă. Ea servește chiar religiile popoarelor. Baloturile de bumbăcării, expediate în țările arabe, unde au învins concurența engleză, poartă binecuvântarea lui Mohamed. De când Turcia a pierdut supremația asupra lumii islamice, Japonia se străduiește să devină centrul acestei credințe. La Tokio există

„Uniunii islamice” condus de Mohamed Abdul Hai, un învățat originar din Turkestanul rusesc. Sub fâțișă ocrotire a autorităților, Mohamed Abdul Hai a organizat o propagandă intensă printre masele japoneze și în câțiva ani a isbutit să aducă la sânul profetului trei milioane de supuși ai Mikadoului. Profetul Japonezilor islamizați e în permanentă legătură cu musulmanii din țările unde industria Japoniei își exportă produsele. În ultimul timp, guvernul japonez a dat catolicismului completă libertate de propagandă. A început tratative cu Vaticanul pentru încheierea unui concordat. Dar nu numai atât. E vorba că în Cetatea Vaticanului să se instaleze un mcn-senior japonez. Intr'un interview, ambasadorul Japoniei la Roma declară următoarele: „Tratativele cu Sfântul Scaun sunt pentru noi de-o importanță foarte mare și pentru faptul că va deschide porțile Americii de Sud pentru mărfurile noastre”. Statele catolice din America de Sud sunt consumatoare de mărfuri și interesele industriei impun o apropiere de Vatican. Deocamdată, cel mai puternic protector al exportului japonez rămâne tot zeul Mars.

MIERCURI. CAPITALA FĂRĂ CLAXON.

Șoferul stătea întotdeauna cu mâna pe claxon, așa cum medicul e obicinuț să pipăie pulsul bolnavului. Era un tic profesional. Claxonul era și un atribut indispensabil al Capitalei. Calea Victoriei fără urletul claxoanelor e ca un film fără aparat sonor. Stai și privești cum defilează mașinile, una după alta, și aștepti să le auzi glasul. Dar la un semn al chestorului, toate au amuțit. I s'a răpit șoferului forța iar mașinei farmecul. Cred că într'o bună zi, motoarele tuturor mașinilor vor plesni sub preșiunea necazului. Poliția Capitalei și-a luat o mare răspundere, interzicând claxonarea. Mai ales, noaptea fără claxon e ca somnul fără vise. Și apoi, în desfășurarea dramelor pasionale va lipsi un element prețios. Claxonul era alfabetul Morse al îndrăgostiților cu mașina. Dealtfel, începusem să ne obicinuim cu acest boncăluit în timpul nopții. În strada mea e o stație de mașini. În această uliță retrasă mașinile mai mult șomează după miezul nopții. Din plictiseală, sau de necaz, cei câțiva șoferi aruncau în noapte strigătul lor către clienți. Tocmai când îți era somnul mai dulce, te trezea urletul claxoanelor ca răgetul unor boi înjunghiați. La început toată strada s'a pus să protesteze. Zeci de scufii apăreau la ferestre și întreceau cu protestul lor simfonia claxoanelor. Sergentul din stradă rămânea neutru, pentru că n'avea ordine dela superiori. Revolta a durat numai o săptămână. Eu personal, obicinuț cu cântatul cocoșului, după miezul nopții, așteptam claxonul ca să pot adormi și cum puterea obicinuinții la om e nelimitată, vecinii au început să se acomodeze.

Dela o vreme, nimeni nu se mai sesiza. O mie de claxoane să fi cântat serenada lor la ferestrele oamenilor și nimeni nu s'ar fi obosit să oțeteze. Dimpotrivă, câteva nopți mașinile lipsiseră din stație. Pe la ora unu după miezul nopții m'am trezit. Simțeam că-mi lipsește ceva. Sunetul care

să mă adoarmă. La ferestrele vecinilor, am văzut capete transformate de insomnie. Cu toții așteptau cântecul de leagăn al claxonului. Și deodată, poliția a interzis claxonarea. Domnule prefect, strada suferă de insomnie. Redă-ne claxonul.

JOI — ANIVERSAREA RĂSBOIULUI SPANIOI.

Cel mai important eveniment, după un an de războiu sângeros, e anunțat de o telegramă a Agenției Reuter: „Exportarea fierului din districtul Bilbao, din Spania, pentru Marea Britanie, a fost complet suspendată”. Toți acei cari înțeleg ce interese au deslănțuit și susțin formidabilul ca-

rnagiul între frații aceluiași popor, vor sesiza ce influență poate avea această hotărâre, a generalului Franco asupra rezultatelor războiului din Spania. Se știe că zăcămintele de fier din Bilbao au fost exploatate, de decenii, cu banii și în folosul Angliei. Fierul spaniol e la îndemâna industriei engleze și se înțelege că Anglia va depune toate eforturile ca să recapete minele spaniole.

Dealtfel, istoria recentă a Spaniei ne arată ce soartă așteaptă pe dictatorii cari nu se supun sfaturilor Londrei. În 1927, Primo de Rivera, marchiz de Estellas, era stăpânul Spaniei. Guverna cu o mână de fier și toată lumea se aștepta la o refacere a economiei spaniole. Întreaga producție de vinuri, mășline și fructe avea clienți siguri și buni în Anglia și America. Dar Spania săracă în petrol, era aservită marilor societăți petrolifere: Standard și Shell, cari realizau beneficii enorme. Atunci Primo de Rivera introduse monopolul petrolului. Confiscă instalațiile, de petrol, puse mâna pe întreaga cantitate înmagazinată în Spania și oferi în schimb societăților petrolifere o despăgubire de 75 milioane pesetas.

Deterding și Standard primiră lupta. În toată lumea, petrolul se efitini, iar Spania, după epuizarea rezervelor, nu mai putea primi un tanc de petrol decât cu prețuri exorbitante.

În Anglia, Deterding deslănțui o campanie prin presă împotriva produselor spaniole. Fructele, untdelemnul și mășlinele fură aduse din dominioane, iar recolta spaniolă putrezea în porturi. În America, Standard organizează aceeași campanie. Va-poarele cu produse spaniole fură obligate să părăsească porturile americane, deoarece vameșii găsiră că mărfurile sunt contaminate și deci periculoase sănătății publice.

În curând, peseta care valora 5 franci, căzu până la 2 franci. Criză economică. Criză financiară. Primo de Rivera căzu. Se refugie la Paris unde muri subit. Cronicarii afirmă că, până astăzi, cauzele morții sale nu sunt destul de lămurite.

Suspendarea exportului de fier din Marea Britanie e de fapt o declarație de războiu. Evenimentele ne vor dovedi că atitudinea politică a Mării Britanii va lua o nouă întorsătură. Adevăratul războiu deabia acum începe.

B. Iosif

CITIȚI

MAGAZINUL

pe luna iulie

160 pagini 25 lei.

Poarta bine străjuită a
unui oraș de pitici.

TRAI CREȘTERII ANORMALE

DESPRE PITICI, URIAȘI ȘI GLANDELE CU SECREȚIUNE INTERNĂ

PREȘEDINTELE „Asociației oamenilor mari din America” care întrunește pe toți indivizii neobișnuit de înalți, se plânge că Statele Unite nu țin seamă de cerințele lor.

Unde să doarmă, când călătoresc? Lăsând la o parte vagoanele de dormit, dar nici paturile hotelurilor americane nu sunt destul de mari pentru ei și nici nu încap în căzile, din camerele de baie. Ceeace e mai regretabil e că spitalele yankee nu sunt nici ele prevăzute decât cu paturi de mărime normală. Din primii

cinci ani de existență asociația americană a uriașilor numără peste o mie de membri. Cu greu și-au dobândit mai întâi o clinică, care le-a instalat o masă de operație anume destinată persoanelor peste măsură de mari.

Indivizii cari depășesc înălțimea de 1,90 m. și 2 m. ne par foarte înalți și pe drept cuvânt, întrucât statura medie pentru bărbat este de 1,65 m., iar pentru femei de 1,56 m. Prin ținuturile nordice, oamenii cresc în genere mai înalți decât cei dela sud.

Triburile de pigmei din Africa ajung până la 1,40 m., piticii noștri au uneori 1,20 m. — 1,30 m. Aproape totdeauna, uriașii sunt de sex masculin, femeile dând un procent urcat de liliputane. Cel mai mic pitic, a cărui existență nu poate fi tăgăduită, a măsurat 42 cm. și a trăit 37 de ani, iar cea mai mărunț pitică de 38 cm. a murit când a împlinit 60 de ani.

Unele turburări în funcțiunea hipofizei provoacă o creștere anormală a extremităților (acromegalie). Degetele dela mâini și picioare se lungesc și se îngroașă, odată cu nasul, buzele și bărbia. Creșterea survine brusc, schimbând expresia fizionomiei, în mod grotesc.

Degetele împăratului roman Maximinus erau atât de groase, încât brățara soției sale îi slujea de inel; acromegalia era evidentă.

Adevărații uriași au membrele corpului proporțional mărite, totuși de cele mai multe ori părțile inferioare sunt mai dezvoltate decât trunchiul. S'ar zice că la dâșii activitatea secrețiilor hipofizei e prea intensă, pe când la pitici insuficientă.

Uriașul islandez Johan Pyetursch, în etate de numai 24 ani, măsoară 2,41 m. înălțime.

Tiny, Grace, Dais și Harry Earles, vestiții pitici, jucând cărți în orele libere.

Robert Wadlow din Alton (Illinois) care la 17 ani are o înălțime de 2,50 m.

Uriașii au o constituție mult mai plăpândă decât piticii. Majoritatea lor mor de tineri, plămânii neputându-se adapta unei dezvoltări atât de rapide.

Dimpotrivă, piticii posedă organe interne de o capacitate și rezistență remarcabile. Relatările din secolele trecute asupra mărimii uriașilor ne par astăzi exagerate și de necrezut. Înălțimi de 2,55 m. la bărbați și femei au fost însă cu siguranță semnalate. Au existat chiar staturi mai impunătoare. În cursul veacului trecut, a trăit în Anglia un uriaș de 2,68 m., care se distra aprinzându-și pipa la felinarele depe străzi.

Origina poreclei: copiii lui Enak, atribuită gigantilor este biblică (a 5-a carte a lui Moise) fiind vorba despre un popor de oameni foarte înalți, care locuiau în sudul Canaan-ului. Stăpânitorii ruși, germani și chiar englezi, își făceau un punct de onoare din alcătuirea unor batalioane de gardă personală, din uriași. Scopul era pur decorativ, întrucât este fapt stabilit că vitejia războinică și actele eroice nu au vreo legătură cu gigantismul staturei. Războiul ruso-japonez a dovedit — cu prisosință europenilor surprinși, că armata japoneză a furnizat soldați mai buni.

Uriașii sunt foarte căutați. Simpla lor apariție pe scenă, sau în filme, este prețioasă. Un actor de cinema de mărime colosală, a înveselit cu primul său film întreaga Americă, șezând doar la volanul unui Ford obișnuit prin al cărui acoperiș îi ieșea capul. Disproporția dintre statura uriașă și obiectele înconjurătoare normale stârnește dela sine haz.

Cauza acestor turburări în creștere rezidă în funcțiunea glandelor cu secreție internă, care au înrăurire asupra celor mai neînsemnate organe, din trupul omenesc.

O mică glandă în creier, hipofiza, influențează creșterea corpului întreg; ea este atât de mică, încât se pierde în mână, dimensiune care nu-i știrbește importanța covârșitoare. Hipofiza s'ar putea compara cu un bob de vopsea concentrată, în stare să coloreze intens un cazan cu apă.

creșterea anormală începe din vârstă tinerețe, uriașii continuând să se lungească și între 25 și 30 de ani, atunci când creșterea celorlalți oameni a încetat de mult. Funcțiunile cerebrale nu se dezvoltă în aceeași măsură.

Lipsește agerimea și vioiciunea spirituală, doveditoare a unei perfecte funcționări în secreția internă a glandelor. Dacă s'ar măsura inteligența după numărul pe care omul îl poartă la pălărie, uriașii ar fi cele mai înțelepte ființe. Pe deplin întemeiate sunt basmele în care prostia uriașilor este exploatată de piticii isteți. Goliath din Biblie, Polyphem din mitologia greacă, precum și greii giganti, din vechile legende germanice, ilustrează acest adevăr. Primul motiv pe care se sprijină formarea staturii piticilor, constă probabil în insuficiența activității hipofizei; mărirea ei sau transformarea ei într-o umflătură pietrificată poate fi observată la o radiografie a capului. Locul osos, pe care este așezată hipofiza, este atunci adânc scobit. S'au efectuat încercări operatorii, cu rezultate multumitoare, lucrându-se într-o regiune foarte puțin accesibilă experiențelor; deasemeni s'au făcut tentative de stăvilire a creșterii anormale, prin tratamente la normalizare a secrețiilor hipofizei.

Atât glanda tiroidă cât și cea supra renală pot avea alături de hipofiză, influența hotărâtoare în domeniul creșterii.

Altă categorie de pitici o furnizează anumite boale: turburări în dezvoltarea sistemului osos la rahitism și tuberculoză; o defectuozitate foarte accentuată a tiroidei adaugă și cretinismul, în evoluția piticilor.

Adevărații pitici se ilustrează prin agerimea spiritului. În evul mediu, bufonul curților nobile, totdeauna pitic, descreția frunțile cele mai întunecate, prin ghiduşile sale spirituale; ei își îngăduiau să spună cele mai crude adevăruri, pricepându-se să scape de urgia răspunderii. Colecția de pitici a lui Filip al IV-lea al Spaniei a fost pictată de Velasquez. La curtea Medicilor se aflau o droaie de pitici. Petru cel mare și sora sa Natalia își aduceau la curte pitici din întreaga Europă. În 1713, Natalia organiză, cu un fast neînchipuit, o nuntă de pitici. În cursul petrecerilor de odinioară, oaspeții de seamă erau cinstiți, atunci când li se oferia o casetă bogat împodobită, din care țâșnea un pitic, la deschidere. Piticii sunt foarte simpatizați. Copiii din basme erau mai totdeauna priveghiați, în timpul nopții, de pitici credincioși.

Turburările glandelor cu secreție internă, cari duc la statură de uriaș, sau pitic, nu sunt ereditare. În genere, uriașii nu au urmași decât arareori.

Mulți dintre piticii sănătoși pot procrea având copii normali și echilibrați. O pereche de pitici a dat paisprezece copii, cari au atins toți o înălțime mijlocie.

Un grup de pitici vizitând grădina zoologică din Londra.

PITICII ȘI URIAȘII ÎN CIFRE

Un uriaș, numit Machnow, care apare pe scene de varietet, cântărește, la o înălțime de 2.80 m., 170 kgr. Dimineața bea 8 cești mari cu lapte, mănâncă 16 ouă fierte și șase pâinișoare; la masa de prânz 2—3 kgr. carne, pe lângă legume, brânzeturi și dulciuri; la 5—6 după amiază o bogată gustare și la masa de

seară, printre altele mai mănâncă 15 ouă. Degetul său mijlociu are o lungime de 15 cm. și 25 mm. grosime.

Odată cu uriașul apare o pitică, care nu depășește 60 de cm. Degetul ei mijlociu are o lungime de 4,4 cm. și o grosime de 8,5 mm. Aceste cifre sunt mai edificatoare dacă se știe că un om normal are degetul mijlociu lung de 10 cm. și gros de 18 mm.

„REALITATEA ILUSTRATĂ” ALEGE PATRU ELEMENTE TINERE PENTRU TEATRUL MODERN

Revista noastră se poate mândri de a fi atras atenția publicului asupra multor talente tinere.

În fiecare an „Realitatea Ilustrată” organizează câte un concurs, spre a descoperi pe tinerii cu aptitudini de teatru, care altminteri ar rămâne necunoscuți. În anul acesta, domnul Ionel Țăranu, directorul Teatrului Modern, ne-a solicitat să organizăm un concurs pentru recrutarea câtorva elemente tinere de comedie și comedie muzicală. Concursul va avea loc la sfârșitul acestei luni și dintre concurenți un juriu distins, — a cărui alcătuire o publicăm mai jos — va alege doi domni și două domnișoare, o pereche pentru teatru iar cealaltă pentru comedie muzicală, care vor iscăli imediat un contract de angajament la Teatrul Modern și vor debuta chiar în toamna aceasta.

Juriul va fi alcătuit astfel:

D. Al. G. Donescu, primarul general al municipiului București.
D. V. Iamandi, ministrul cultelor și artelor.

D-na Lucia St.-Bulandra.

D-na Maria Filotti.

D. Tony Bulandra

D. Victor Eftimiu, autor și fost director general al Teatrelor.

DI. I. Livescu, președintele Sindicatului Artiștilor.

DI. V. Maximilian.

DI. Nona Ottescu, rectorul Academiei de muzică.

DI. Ionel Țăranu.

DI. Toneanu.

DI. I. Vasilescu, compozitor.

În afară de cei patru angajați, următorii patru clasificați vor obține în mod gratuit un curs de dramă și muzică, spre a-și dezvolta aptitudinile spre a putea fi, eventual, angajați.

Inscrierile sunt gratuite și în urma numeroaselor cereri ale celor cari n'au avut fotografiile gata la timp, se tac la revista noastră, până în ziua de 10 August crt. Ele trebuie să fie însoțite de fotografia și adresa concurentului sau concurenței. Condițiunile cerute sunt: concurenții să nu fi trecut vârsta de 25 de ani și să aibe aptitudini fie pentru comedie muzicală fie pentru teatru, (dramă).

Dureri de cap, nevralgii, arșița, combatute sigur cel mai bun antinevralgic

JAWOL

Cutie cu 3 tablete

La farmacie și Drogherie

Copiii le place KOLYNOS

Crema dentară anti-septică, pe care o recomandă dentiștii

INUTIL de a-i încanta — copiii acceptă cu ușurință de ași spăla dinții cu Kolynos. Le place gustul agreabil și proaspăt.

Dentiștii recomandă Kolynos în special pentru copii, din cauza proprietăților sale antiseptice. Ei știu că Kolynos menține dinții curați și că-i protejează de acțiunea germe-

nilor periculoși cari produc decolorarea și caria.

Copiii Dv. să întrebuințeze Kolynos dimineața și seara. Este un produs foarte economic, căci nu trebuie decât jumătate din cantitatea unei paste de dinți ordinare — un centimetru pe o perie uscată, este suficient.

Iluminați zâmbetul Dv. cu Kolynos

O dragoste împărtășită... Iată năzuința supremă a oricărei femei. E un vis, pe care femeile inteligente îl pot realiza chiar dacă nu sunt frumuseți perfecte. Cu mijloacele din ziua de azi orice defecte se pot îndrepta, principalul e să găsești metoda cea bună. Tenul joacă un rol important și trebuie îngrijit cu o deosebită atențiune. Pentru îngrijirea rațională a tenului, pudra Jazz este neîntrecută fiindcă este compusă din ingrediente de calitate excelentă ale căror însușiri sunt o adevărată binefacere mai ales pentru tenurile ofilite, cu porii dilatați. Fiind extrem de aderentă, pudra Jazz face ca porii să fie invizibili, împrumutând tenului o expresie de frăgezime, de tinerețe.

PUDRA

Jazz

FRUMUSEȚE • FRĂGEZIME • TINEREȚE

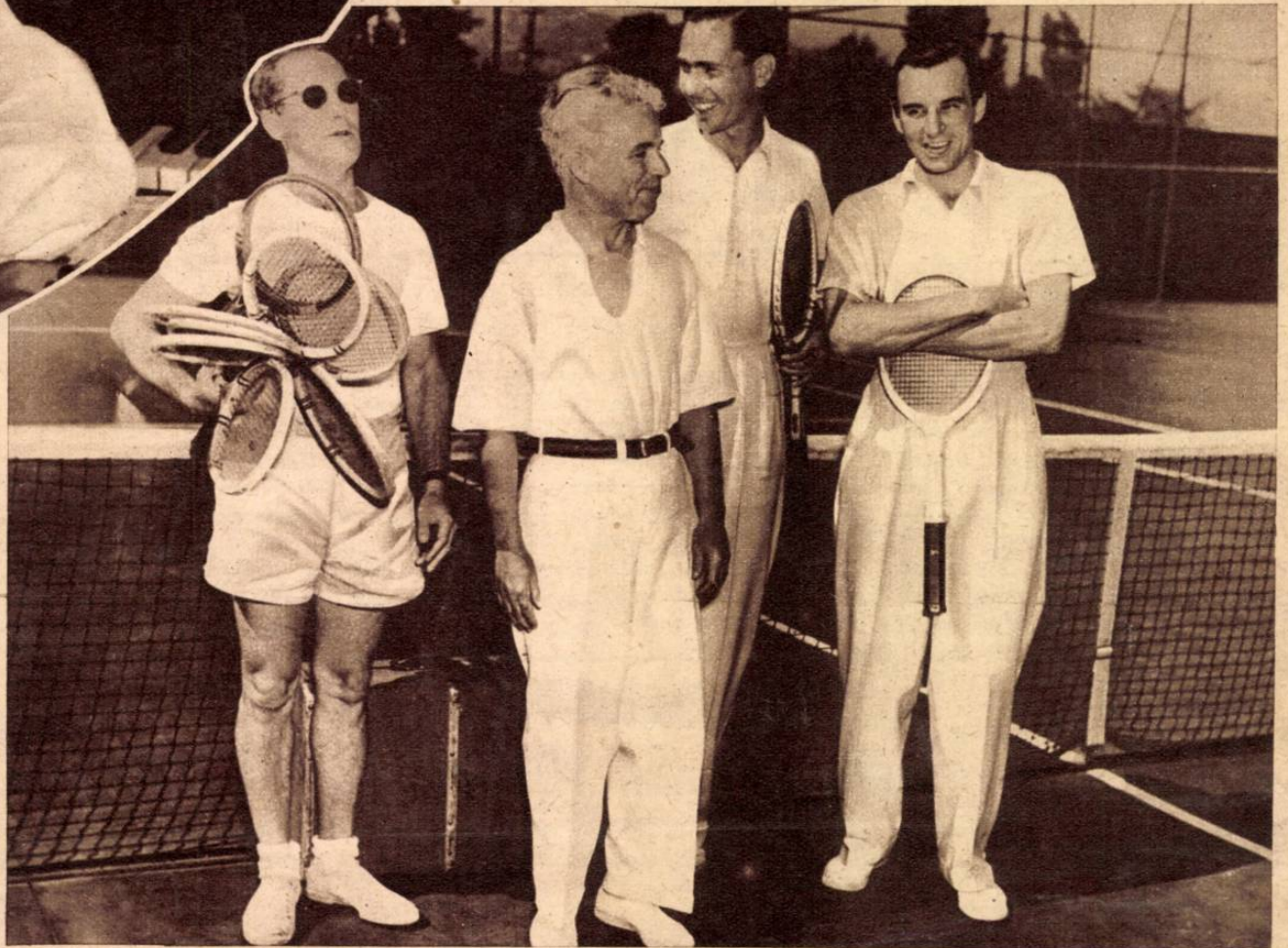
DIN LUMEA LARGĂ

George Gershwin, compozitorul cunoscutei „Rhapsody in blue”, a murit, la 10 Iulie, într-o clinică din Hollywood, în urma unei operații. Impotriva sfaturilor medicale, el a lucrat în ultimul timp intens, împreună cu fratele său, la compunerea muzicii pentru un nou film. Sâmbătă seara a fost dus în nesimțire la spital și a doua zi dimineața a murit.

FOSTUL SOȚ AL DUCESII DE WINDSOR E RECĂSĂTOREȘTE.

Primul soț al Ducesii de Windsor, Winfield Spencer, comandant în marina americană, s'a căsătorit la Los Angeles cu d-na Norma Reese Johnson. Mireasa, care are 43 de ani, este bunică.

La Beverly Hills, în California, a avut loc la 11 Iulie unul dintre cele mai senzaționale campionate de tenis. Charlie Chaplin și Frank Perry au ieșit victorioși împotriva lui Elsforth Vines și Groucho Marx. Vines și Perry au jucat serios, Chaplin a făcut comedie, iar Groucho Marx era mai tare la vorbă.

Domnul Tardieu, fostul președinte de consiliu al Franței, s'a căsătorit, în cea mai strictă intimitate, cu d-na D'Argenton. În fotografia noastră, noul căsătorii.

REALITATEA

ILUSTRATA

40-66-144

CU TOT PROGRESUL TEHNIC, MULȚI JAPONEZI PĂSTREAZĂ TRADIȚIA ȘI VECHELE CREDINȚE. IN FOTOGRAFIA NOASTRĂ, LUCRĂTOARE JAPONEZE IMPLINESC UN RITUAL VECHI INAINTE DE RUGĂCIUNE.

ACTUALITĂȚI DIN ȚARA

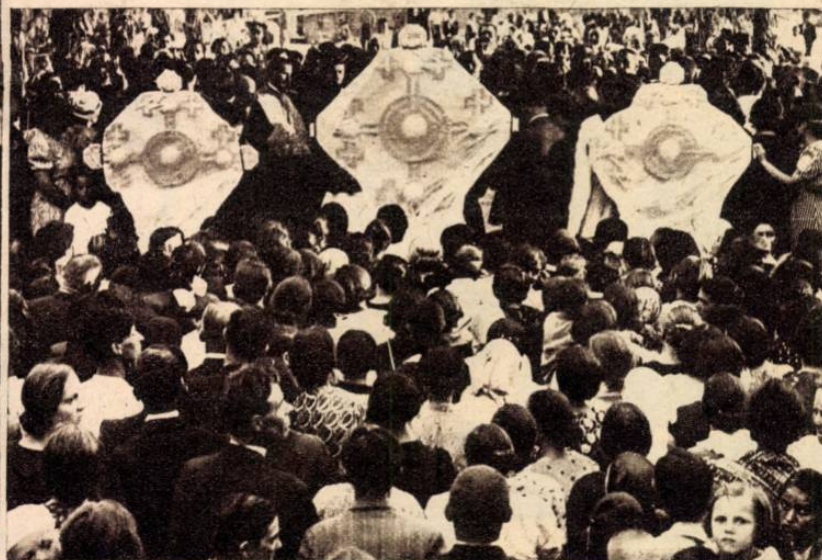
DOUĂ DECENII DELA CUCERIREA CIREȘOAIEI

La 30 Iulie s'au împlinit douăzeci de ani decând regimentul Nr. 27 Bacău, a înscris o pagină frumoasă în istoria războiului întregirii neamului nostru, în năprasnică luptă dela Cireșoaia.

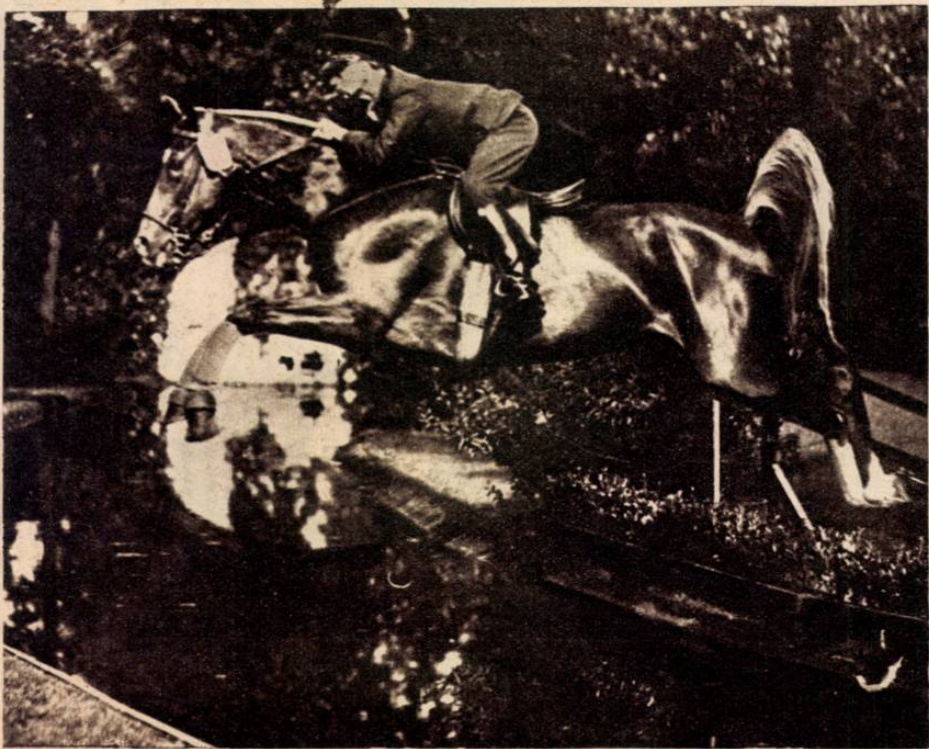
Fotografiile noastre înfățișează, jos: Ofițerii primului batalion de vânători de munte, împreună cu reprezentanții armatelor franceze și rusă, la Cireșoaia. În rândul din mijloc, (al patrulea din dreapta, lângă ofițerul francez) domnul locotenent-colonel Virgil Bădulescu, actualmente general. **Dreapta:** Crucea ridicată la Cireșoaia în anul 1935 de către domnul general Ștefan Gane, fost colonel și comandant al regimentului 27 int.aterie.

Săptămâna trecută s'au sfințit și fixat — în cadrul unei impresionante solemnități — crucile pentru Biserica Nouă dela Bucureștii Noi. Fotografiile noastre înfățișează mulțimea care a participat la solemnitate și jos: cele trei cruci sfințite.

Ca și în anii trecuți, primăria sectoarelor trimite lunar câte un grup de copii în diferitele stațiuni balneare și climatice ale țării. În fotografia noastră, copiii coloniei sectorului II negru de plecat, săptămâna trecută, la Timiș de sus.

LA BERLIN A AVUT LOC, UN MARE CONCURS HIPIC ÎN ZIUA DE 18 CRT.

Alături de numeroși concurenți străini a luat parte la acest concurs și mult apreciatul călăreț român, locotenentul Felix Tzopescu, care a luat premiul al doilea la alergările cu obstacole.

Fotografiile noastre îl înfățișează: stânga: sărind cu „Fulger” peste rivieră și dreapta: făcând un salt elegant peste o barieră.

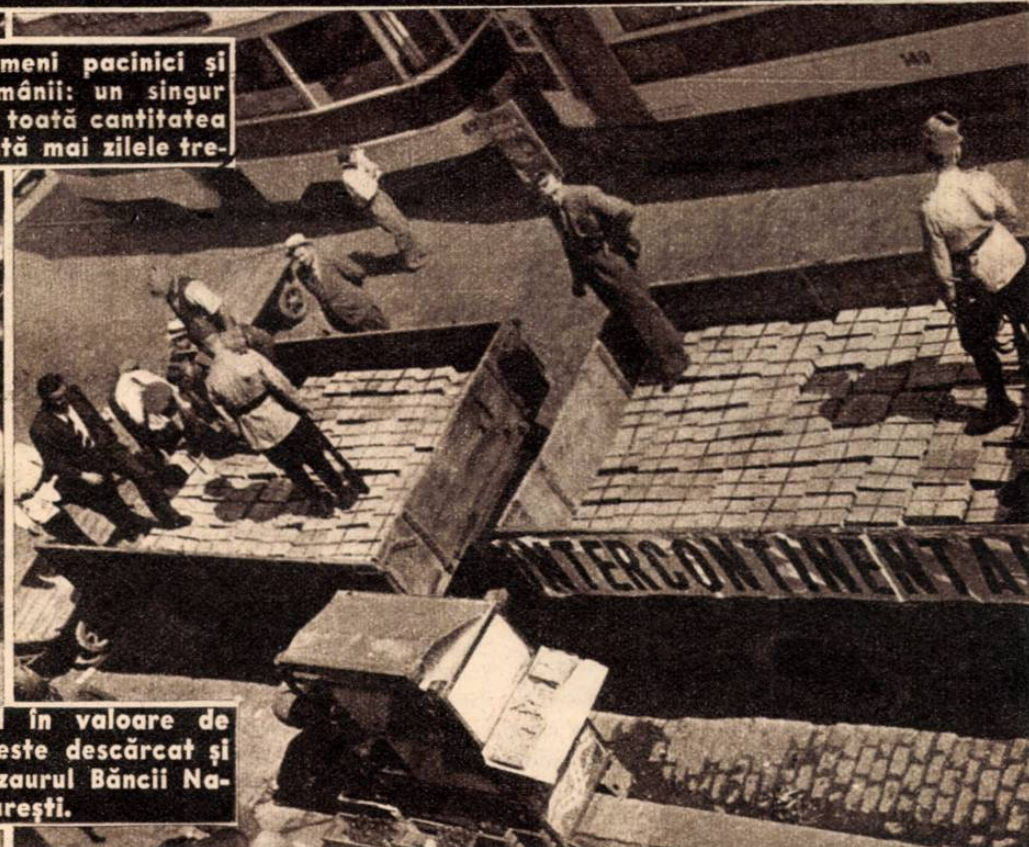

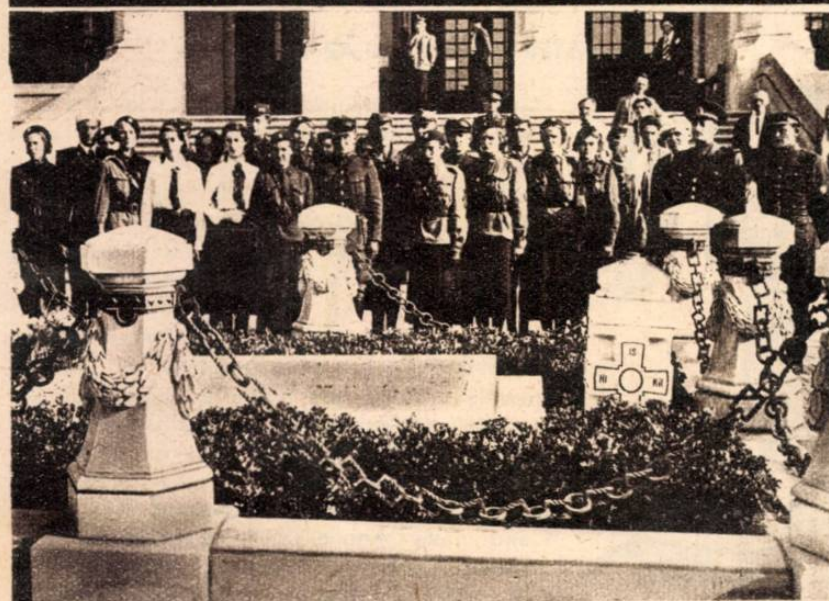
DEPOZITUL DE AUR AL ROMÂNIEI, DIN FRANȚA, A FOST REPATRIAT

Stânga: Ce oameni pacinici și cinstiți sunt Românii: un singur jandarm păzește toată cantitatea de aur descărcată mai zilele tre-

Dreapta: Aurul în valoare de 800.000.000 lei este descărcat și depozitat în tezaurul Băncii Naționale din București.

CERCETAȘII POLONI, AU DEPUȘ O COROANĂ LA MORMÂNTUL EROULUI NECUNOSCUȚ

Cercetașele și cercetașii poloni cari au urmat cursurile școalelor de comandanți, la Predeal și Sf. Gheorghe, înapoiându-se în patrie, au depus o coroană pe Mormântul Eroului Necunoscut.

Primarii noștri nu se mulțumesc numai să organizeze și să trimită copiii în coloniile de vară. Ei le și vizitează, pe rând. Fotografia noastră înfățișează pe domnii primari Donescu și Matic în mijlocul copiilor coloniei sectorului IV verde, la Predeal.

Arma
CU
CARE
CUCERIȚI:

Picioare frumoase

101

O CAPO D'OPERA

În panoplia de arme cu care o femeie modernă caută să-și cucerească un loc în admirația și dragostea bărbatului, linia perfectă și suplă a unui picior e printre cele dintâi. Frumusețea liniei evidențiază ținuturile splendide a ciorapului „ADY” 101.

ady

FAPTELE SĂPTĂMÂNII

VINERI. — STRIGĂTUL OLTENILOR

Cunoașteți, prea bine, pe acești țărani desrădăcinați, aceste samare, care-și saltă povara celor două coșuri, încărcate cu rodul pământului, atât de vitreg pentru ei. Strigătul lor are toate nuanțele disperării. Olteanul, desculț și fără adăpost, cu tăpile arse de caldarâmul încins și ciuruite de pietrele colțuroase ale drumurilor, e mai matinal decât cocoșul și se ostoește după ce glasul sirenelor a amuțit de mult. Zorile nici n'apucă să bată la porțile Capitalei și olteanul a și pornit, cu pași săltăreți, ce-i ușurează povara coșurilor. Ați urmărit vreodată mersul olteanului? Dela copilul ce-și saltă cobilița pe umeri, până la bătrânul gârbovit de ani și de greutatea „mărfii”, toți au un pas ușor, calcă în vârful picioarelor și își deapănă într'un ritm tot mai accelerat necazul, transformat în forță motrică. Ce taină a echilibriceii ascunde

acest trup firav, că suportă pe un punct de rezanță al umerilor atâta greutate? Când arșița îți înmoaie toate măduarele trupului și simți, că, iacă, iacă, ai să lepezi, pe drum, un picior sau un braț, olteanul strunit ca un arc trece, lângă tine, sprinten și vioiu și aruncă în treacăt, chemarea lui: „Vineți și roșii! Merele și perele!”. Strigătul acesta neconținut pătrunde în toate curțile, în toate casele și e indicatorul gastronomic al multor gospodine. Dar mai presus de toate e o răbufnire a omului strivit sub apăsarea greutății. Când lemnul tare al cobiliței i-a cresfat adânc lingura pieptului, olteanul își strigă marfa. E supapa prin care bufnește sufletul sub presiune.

Dar iată că primăria Capitalei — de-acord cu serviciul circulației — anunță ziarele — va da o ordonanță prin care se va interzice oltenilor să-și strige marfa. E o măsură lipsită de înțelegere psihologică. Și-apoi, în lupta lor împotriva sgomotului, autoritățile mai au atâtea de făcut, încât oltenii ar putea să rămână pe ultimul plan. Lăsați oltenii să-și strige marfa și... durerea. E o nevoie imperioasă pentru ei și pentru gospodine.

SĂMBĂTĂ. ELECTROCUTAREA LA ȚARĂ

„Intr'una din serile trecute, pe la ora 8, un băiat de 14 ani se afla cu oile pe miriștea din partea de nord a orașului nostru, lângă via d-lui I. N., secretarul general al primăriei. Două oi, cari și-au vârit botul în sârma ghimpată ce împrejmuește proprietatea d-lui I. N., au rămas moarte pe loc. Intrigat, băiatul s'a apropiat de locul accidentului și punând mâna pe oi și sârma ghimpată, a murit în chip fulgerător electrocutat, deoarece sârma ghimpată a fost pusă în contact cu firul electric ce duce curentul spre cătunul M. și trece pe marginea viei d-lui N.". Acestea sunt relatările ziarelor.

Așa dar, secretarul general al primăriei unui orașel de provincie, pus să mai cioplească asperitățile între oameni, să fie

treaz sentimentul colectivității, introduce, cu dela sine putere, pedeapsa cu moartea. Noi știam că orice delict e cercetat de-a fir în păr, e drămluit prin toate cântarele justiției, până se pronunță sentința. Iar în ceea ce privește pedeapsa cu moartea, s'au răscolit toate valurile elocinței împotriva ei. Generații de juriști au sondat toate datele psihologiei, moralei, au făcut apel la toate sentimentele sociale și n'au fost în stare să ne dea o formulă precisă. Puține sunt statele cari au legiferat pedeapsa cu moartea. În Statele-Unite, iau loc pe scaunul electric numai gangsterii cei mai fioroși.

Domnul secretar al primăriei s'a plictisit cu tergiversările justiției și a introdus electrocutarea pentru oile amăgite de mirosul ierbii de pe marginea viei; pentru copiii ce se hârjonesc în șanțul împrejmuitor.

Ce-ar fi, ca urmându-i pilda, să punem și noi în contact cu firele electrice, toate pragurile, clanțele, cercevelele caselor și magazinelor, iar d. chestor cu circulația să nu traseze linii de var, ci să bată țărui, încărcăți cu electricitate. Intr'o săptămână, ar rămâne în viață numai pietenii disciplinați. Aceeași măsură s'ar putea lua și în timpul paradelor, când e nevoie de o prea mare desfășurare de forțe pentru menținerea ordinii. Păcat că electricitatea n'a existat în evul-mediu. O centură de castitate cu baterie electrică făcea minuni. În orice caz, fapta secretarului cu pricina frizează cu genialitatea sau cu nebunia. Ceea ce urmează să se stabilească și să i se dea răsplată cuvenită.

DUMINICĂ. — CĂINII VAGABONZI

Profesorul Roux povestește că marele Pasteur era foarte mișcat de suferințele câinilor, pe cari îi experimenta pentru găsirea leacului împotriva turbării. Ori-decâte

ori trebuia să facă o injecție sau o experiență dureroasă, el apela la asistenții săi. Însfârșit, după ce descoperi vaccinul salvator, Pasteur înălță un monument primului său câine.

Lupta titanică a lui Pasteur împotriva turbării a pornit dintr'un profund sentiment omenesc pentru semenii lui și pentru câini. Dar nu numai atât. El a vrut să distrugă durerea. Copil de țărani din munții Jura, el a învățat, de mic, să iubească și să înțeleagă lucrurile și suferințele tuturor vietăților.

De aceea, credeam că propunerea unui medic, ca „Municipiul să extermină câinii vagabonzi prin orice mijloace” nu corespunde intențiilor și nici spiritului marelui Pasteur. Or fi având dreptul la o viață tihnită și sătulă toți spii și pekinezii saloanelor, dar dulăii ciobănești sau javrele lihnite nu trebuiesc exterminate cu atâtea cruzime. Există atâtea

mijloace pentru combaterea turbării, fără să fim ingrați față de acest bun și credincios tovarăș al omului. În primul rând, inocularea preventivă antirabică s'ar putea aplica și golanilor flocoși, ce-și preumblă foamea în nopțile Capitalei. Iar un azil pentru acești oropsiți ai soartei, ar putea deveni o crescătorie care să furnizeze păzitori credincioși pentru toate viile, turmele și gospodăriile țărănești. Societatea pentru protecția animalelor, care se mărginește la proteste platonice, are prilej să-și dovedească necesitatea. Nu duceți exterminarea dincolo de specia umană.

LUNI. — MISTER EDEN FUMEAZĂ

Două suflete locuiesc în pieptul lui John Bull, stăpânul insulei, unde și-a purtat neliniștea creatorul nefericitului prinț al Danemarcei. Nava Marei Britanii a avut, întotdeauna, o cârmă la pupă și una la proră, ca la nevoie să se poată, orienta spre cele patru vânturi ale intereselor mediate. Când John Bull, lupul de mare, adulecă, în depărtări, pământuri întinse cu pradă bogată, nava pornește cu toate pânzele umflate spre țărurile necunoscutului, până se conturează fondul intereselor politice. În clipa aceasta, nava își întoarce silueta și apare cârmaciul de la pupă — generalul, diplomatul și negustorul.

Când nava Angliei a ancorat la umbra pagodelor indiene, Rudyard Kipling a fost sufletul nostalgic al lui John Bull. Lei și panterele, tigri și pitonul mai erau fiare mitologice, cari nu intraseră, încă, în

bugetul britanic. După Kipling, generalii au domesticit jungla și India a devenit cea mai prețioasă diademă din coroana Angliei.

Priviți cât de lin plutește nava britanică în mijlocul furtunelor Europei: La proră stă cârmaciul Eden și... fumează. Cad lavinele rostogolite de pe culmile nevăzute ale istoriei, iar Albionul șade în pervazul ușii, cu pipa în gură, bea whisky și sgâște ochiucernic în fața pârjolului de pe continent. Grăbiți și nervoși, europenii fac istorie. Unii sunt cu Salamanca, alții cu Valencia și fiecare încearcă să câștige teren. Cârmaciul Eden nu se grăbește. Soarbe un păhărel cu whisky, trage din lulea și face ochi dulci Mariane, rânjește prietenos lui Mussolini și suflă fumul lulelei în nasul lui Ribbentrop. Iar lumea îngândurată prezice sfârșitul Angliei. Italia a cucerit Abisinia și invadează Mediterana. Germania se instalează în Maroc, Japonia sugrumă China. Și în Parlamentul englez, mister Eden vorbește mios cu deputații opoziției. Europa arde și Uncle Tom... fumează. O, nu vă îngrijorați de soarta Angliei. În clipa decisivă, nava britanică își va face apariția printre naufragiații Europei și Old Britania va salva lumea...

MARȚI. — O SABIE REGEASCĂ

Cântările homerice, cari proslăvesc faptele de arme ale eroilor războiului Troian, sunt pătrunse de nostalgia păcii. În mitologie s'a furișat legenda fecioarei cerești, Astrea, care s'a urcat în cer la sfârșitul domniei lui Saturn, ca să se întoarcă pe pământ, odată cu domnia păcii eterne. Mitul păcii se naște din groaza de război — armorumque ingruit horror.

Am fost obișnuiți ca flamura albă a păcii să fie înălțată din mijlocul noroadelor dornice de muncă și viață liniștită. Ni se spunea, că războaiele sunt purtate de regi și împărați. Poveștile spun că Alb Împărat a pornit cu război împotriva lui Roșu Împărat. Dar iată, că această legendă e spulberată de scrisoarea tânărului rege al Belgiei. Bubuie tunurile la cele două capete ale continentului eurasic. Curge sângele în valuri și peste mormane de cadavre se înalță o ramură de măslini. Ea nu e purtată de un vizionar, de vre-un profesor, încrezut în formule abstracte. Ci de un rege, în contact permanent cu reali-